

**VESELÝ A PŘEVÁŽNĚ
I NÁDHERNÝ ŽIVOT
NA INVALIDNÍM VOZÍČKU,
KDYŽ VÁM SLOUŽÍ ZDRAVÍČKO!**

Josef Procházka

Nová Forma 2013

KOUZELNÁ PENĚŽENKA

Do každého domu, když v něm bydlíte a chcete vstoupit či vjet, musíte vytáhnout odněkud z tašky či kapsy svazek klíčů. Musíte najít ten pravý klíč, nejlépe barevně odlišený, a odemknout si. To jsem dělal doposud po celý život. Nyní, když jsem se jako vozíčkář přestěhoval s manželkou Renátou do bezbariérového asistenčního domu pro tělesně postižené do Prahy 6 – Řepy, klíče ke vstupu do domu vůbec nepotřebuji. Na otevření širokých dveří mi stačí malá, bílá, obdélníková plastová kartička s čipem. Navíc je super, že když jedu ven, tak se mi dveře zevnitř otevrou samy, mají totiž pohybové čidlo.

Když jsem se jednou vracel s mou ženou z nákupu, tak jsem místo karty, kterou si nájemníci otevírají dveře, viděl souseda, jak si otevírá dveře peněženkou. Došlo mi, že musím sice před dveřmi zastavit, ale nemusím jako debil pokaždé vytahovat plastovou kartičku s čipem z peněženky, ale mohu přiložit svou peněženku s čipem v ní na čtečku a přes kůži „šrajtofle“ se načte to, co má, a dveře se mi otevrou také. Když jsem to radostně a úspěšně vyzkoušel a zjistil, že mi to funguje stejně dobře jako sousedovi, měl jsem radost jako malý kluk. Vozíčkář tuto činnost ocení hlavně v zimě, když má promočené rukavice od sněhu a ruce promrzlé od studených obručí svého invalidního vozíčku. Nemusím pracně šmátrat promrzlými prsty v peněženke, dříve si otevřu dveře a ještě dříve jsem v příjemném teploučku, ve velké předsíni našeho asistenčního domu. Když k nám v létě přijely na návštěvu vnučky a vraceli jsme se z výletu v ZOO domů, napadlo mě vyprávět jim těsně před naším domem pohádku o mé kouzelné peněženke. Vnučkám Lucince a Terezce bylo tenkrát 7 a 5 let. Před dveřmi jsem jako vždy zastavil a řekl svá kouzelná slovíčka:

„Peněženko má, nová, kožená, otevři mi, prosím tě, dveře do domu!“ a současně jsem přiložil peněženku ke čtečce karty. Dveře se mi na první pokus otevřely, uložil jsem peněženku do ledvinky a byl jsem postrčen snachou Jitkou dovnitř domu. Obě vnučky, i když byly ze ZOO utahané jako kořata, měly oči jako tenisáky. Zajímala je

strašně moc, ta má kouzelná peněženka, a jedna přes druhou se ptaly:

„Dědo! Jak si to udělal, když posledně po Vánocích, jsi měl takové mačkátko na provázku na krku nejen do domu, ale také do garáže?“ pamatovala si moc dobře starší vnučka Lucinka.

Nechtěl jsem je nechat v nevědomosti a peněženku jsem jim půjčil. Párkrát přiložily mou skoro prázdnou „šrajtofli“ po mém návodu správně plochou ke čtečce a dveře se znovu otevřely i bez mých kouzelných slovíček. Pak jsem vytáhl holou bílou plastovou kartičku s čipem, podal ji Lucince a řekl:

„Zkusíte si to každá bez peněženky?“

Postupně to Lucinka s Terezkou několikrát zkusily a byly doma. Lucinka se zamyslela a řekla:

„Dědo, ty máš podobnou kartu jako náš tatínek, ale ta tatínkova karta je o hodně lepší, než ta tvoje, protože mu vydává z bankomatu hodně papírových korunek a ta tvoje jen otevírá dveře.“

Jediné, na co jsem se v té chvíli zmohl, bylo:

„Milá Lucinko, já mám taky takovou podobnou, trošku jinou kartičku, co má váš taťka. Až se naobědváme a trošku si odpočineme, půjdeme s ní nakoupit něco dobrého do našeho Alberta. Do toho, co jsme od tramvaje kolem něj šli. Koupíme nějaké dobroty k večeři. Jestli budou mít velký meloun jako v ZOO, tak koupíme ten největší a dáme si všichni pořádně do nosu!“

Po obědě a únavné návštěvě ZOO jsme si všichni odpočinuli a šli nakoupit navečer do Alberta ty slíbené „nanukáče“, meloun a nějaké další laskominky nejen k večeři, telce, ale i ke snídani. V Albertu jsem v očích vnuček znovu zabodoval s tetou Renátou. Nejen, že jsme s tetou Renátou dobře nakoupili na podobnou kartu, jakou má táta vnuček Pepa, veliký nákup, ale ještě jsme dostali na bankovní produkt Cashback k nákupu navíc 1 500 Kč na druhý den na další výlet na Václavák! Když jsem se zeptal vnuček, kdo má lepší kartu, zda děda nebo jejich tatínek, obě řekly stejně:

„Děda!“

Kdyby taťka Pepča chodil nakupovat do Alberta a měl kartu Poštovní spořitelny jako děda, a ne České spořitelny, tak by takovou

kartu, na kterou nejen nakoupíte, ale ještě vám přidají penízky, abyste je nemusel vybírat z bankomatu s poplatkem, měl taky!

VAŠI PEJSCI!

Pejscí a čubičky jsou zákonitě nejlepšími přáteli těch lidí, co je doma v bytě mají. Pokud psa má rodina, která bydlí na vesnici a psík běhá vesele po velké zahradě, tak je i mým přítelem a mám ho rád. Proč to nepřiznat. Hlavně proto, že je za plotem, a já do jeho nevábneho exkrementu nemám šanci vjet ani náhodou. A že na mne jako debil pořád štěká, jako by v životě vozíčkáře neviděl, tak to mi vadí ještě méně. Asi si chce s někým popovídat. Pro vozíčkáře moc dobrí přátelé všichni ti hafani od těch nejmenších až po veliká telata, hlavně na sídlišti v Praze 6 - Řepích, zase tak nejsou, protože pos.rou, co se kde dá. Hlavně v zimě chodníky, i když travnatých ploch je tu habaděj. Travnaté plochy jsou v zimě zasněžené a přes odhrnuté bariéry na kraji chodníků, kde jsou psiska zvyklá se tradičně venčit, se tam nedostanou, stejně jako já. Navíc by je více studily packy a bořili by se.

Mě ty jejich slušně řečené exkrementy nejvíce štvou v zimě, když po každé větší oblevě, jaká byla letos v polovině ledna, sleze sníh na prosolených chodnících. Těch psích exkrementů různých velikostí, stáří a tvarů, po všech chodnících nejsou jen desítky nebo stovky, ale cestou z Vondroušové ulice až na polikliniku v Řepích jsou jich na čestné české skautské slovo doslova tisíce! Pro mě to jsou pořád jen hovínka, některá doslova veliká jako cep. Nezkrotí našťvanost mou i všech lidí, co psiska nemají, žádná omluva. Neskutečnou neukázněnost pejskařů neomlouvá ani to, když mi jeden z nich při napomenutí, jestli nemám za něj náhodou sebrat za jeho psa jeho lejno já, zcela vážně řekl, že mohu být rád, že to nejsou exkrementy kočičí, které smrdí třikrát více, než ty psí.

Když na mechanickém vozíku jedu k lékaři do polikliniky v období oblevy, když je na chodníku tající mokrý sníh a ještě do toho drobně prší, tak nemám šanci. Tak mezi exkrementy kličkuji jako

zajíc, protože jednomu exkrementu se sice vyhnu, ale do dvou jiných zaručeně vjedu, jak jsou již rozšlapané od lidí. Radost ze života mám až když sních z chodníků zmizí a chodníky oschnou. To pak vletí na očistu celého sídliště takové velmi sympatické vozidlo, které chodníky po celém sídlišti vyčistí dočista dočista, a zanechá na pokrajích chodníků jen takové malé mantinely z posypového materiálu, na které dojde řada později. Po takovém čistém chodníku je nejen radost chodit, ale mohu zase v pohodě a bez stresu na vozíku vyrazit s manželkou na odpolední delší turistickou vycházku a projížďku.

Když si normální člověk představí, že má exkrement sem tam na botě, které má na nohách jen dvě, tak já je mám naneštěstí kromě bot na všech čtyřech kolech po celém obvodu, které u svého „vraníka“ mám. Ještě že se invalidní vozíky nevyrábí jako šestikolky. Naštěstí těsně před domem máme trošku propadlý přechod, kde se drží voda. V něm si kola trošku propláchnu, protože psi určitě do vody neserou, jelikož by jim i při oblevě nastydla prdel. Za posledních padesát metrů do našeho vchodu si nabalím na kola šterkopísek, kterého jsou po zimní údržbě na chodnicích metráky. Sem tam přibude i nějaké nové čerstvé lejno a ještě sůl. Nasolené maso prý vydrží déle. Já jako aktivní vozíčkář pohyb na zdravém vzduchu potřebuji denně víc, než kdejaká koza své pověstné drbání.

V asistenčním domě máme po vjezdu do vchodu domu u dopisních schránek několik metrů čtverečních filcového koberce, kde se zbavíme části nečistot. Jupí. Ale naberu si na kola také další nečistoty, které tam přede mnou shodili jiní vozíčkáři bydlící v našem domě. Je to jako prašť či uhod! Stejně musím zaparkovat před naším bytem s vozíkem a čekat až na mne manželka vlítne s velkým a mokrým hadrem. Pak prodělám závěrečnou očistu všech koleček na vozíku za poznámky, že mi to ježdění dneska venku už určitě stačilo. Apeluji proto nejen za všechny vozíčkáře na větší zodpovědnost pejskařů, která se bez represe městského úřadu a městské policie jen velmi těžko změní k lepšímu!

Viděl jsem mnoho lidí nejrůznějšího věku, hlavně mladší muže, že se jejich pes vykadí, kam ho napadne. Jediné co všichni

udělají je, že koukají na všechny světové strany, jestli je někdo nevidí. Uklidit po svém miláčkově je nenapadne ani náhodou. A to je všude hodně papírových pytlíků pro psiska, jen si je vezí! Myslí si, že když zaplatí obci poplatek, tak jejich miláči mohou pokálet cokoli a kdekoli. Pes do paneláku prostě nepatří! Toleroval bych nějaká menší plemena u starých lidí v důchodu. Když jejich miláči udělají pár bobků, tak je bez problémů uklidí. Ti nemají nějaké velké hafany, kteří udělají ještě větší exkrement, než se občas podaří mně.

Doporučoval bych na velkých sídlištích, kde jsou stovky a někde i tisíce psisek všech možných a nemožných ras, vyzkoušet a udělat zkušebně psí záchody tak 2x2 metry, třeba z plastu u kraje chodníku, spádované a napojené na několika místech zkušebně na přilehlou kanalizaci. Kdyby psí plastové WC bylo ještě navoněno pachem hárajících fen, tak by všechna psiska z celého sídliště chodila jen a jen na to jedno místo. Častý déšť od jara do podzimu, zbytky sněhu při oblevě a košťata v rukách několika málo velmi čistotných a zodpovědných pejskařů, by podstatně snížily četnost výkalů na chodnicích, které jsou nejvíce na očích všech lidí bez psů.

Loni na jaře jsem viděl v Řepích vězně, jak během několika dnů perfektně vyčistili a hlavně doslova vyluxovali neskutečně zaneřáděné trávníky i chodníky od veškerých nečistot. Tedy i od plastů, papírů a vajglů. Ale to by bylo na další psaní. Jinak věžňům a všem pracovníkům, kteří se starají o čistotu Řep, moc děkuji. Jejich záslužná práce je hodně a všude vidět! DÍKY MOC!

Asi by se každý nepořádný pejskař nebo kuřák hodně divil, kdyby to nadělení, co skončí ve fukaru úklidové čety, nevysypal jednoho dne „imrvere“ našťvaný pracovník, tak jak předpisově má, do popelnice, ale vysypal mu ten bordel do jeho obýváku doma, doprostřed na jeho čistý koberec. To by pak snad byli ti bordeláři snaživější v uklízení po svých miláčcích a po sobě na veřejném prostranství. Nebo chcete, aby začalo platit, co Čech to hovníval či nepořádné prase? Zatím to tak na sídlišti po celých Řepích 12. ledna 2011 po slezení sněhu vypadalo!

BOTIČKA NA NAŠEM AUTĚ

Moc rád koukám s mou manželkou Renátou na detektivky v televizi. V poslední době bylo hlavně na AXN v několika těchto filmech asi pět žen nejen brutálně znásilněno, ale i zavražděno v podzemních garážích. V jedné takové menší garáži pro pětadvacet aut v našem asistenčním domě parkujeme i s naším novým autíčkem, které řídí jen má ženuška. U elektrického zvedání vrat vjezdu a výjezdu do našich bezbariérových garáží se schází večer za tmy různá individua, která tam kouří trávu a pijí tvrdý alkohol rovnou z lahve. Když jezdím večer se ženou domů v autě s nákupem, a vidím tu společnost neupravených a opilých „vágusů“, tak i mně je často divně po těle. Ani se nedivím manželce, že když jede domů sem tam sama, tak raději před garáží nezastaví, ale otočí se a zaparkuje na dobu nezbytně nutnou raději před naším domem. Člověk nikdy neví, kolik ti opilci mají vypito, co je napadne a zda nevezou do garáže. Kdybych jel ženě naproti do garáže, tak tam moc platný nebudu. Ale funguji moc rád jako odvozce velkého nákupu, který manželka sama neodnese.

Parkování mé ženy před domem na dobu nezbytně nutnou se většinou prodlouží až na její příchod z práce z Motola, to znamená až k 16. hodině. Brzy ráno si na nějaké, navíc blbě zaparkované, naše auto před domem v zóně zákazu stání ani nevzpomene. Jednou začátkem března přišla domů z práce a říká mi:

„Pepo! Máme na autě botičku!“

Já jí nevěřičně odpovídám:

„Jak můžeme mít, ženuško, na našem autě botičku, když ho máme zaparkované v bezbariérové garáži?“

„Právě že nemáme!“ Odpoví mi žena potichu a provinile.

„Počítala jsem včera, že si ještě pojedu po večeri zaplavat a nějak jsem únavou došla k tomu, že se mi už nechtělo nikam jezdit, a na auto před domem jsem prostě úplně zapomněla!“

„Jak ti mohou dát policajti na auto botičku, když je za předním sklem logo vozíčkáře,“ odpovídám své ženušce trošku našťavaně.

„Není tam! Když jsem jela z nákupu včera mimořádně sama, tak jsem dala logo do přihrádky, abych nedráždila u Globusu policajty. Navečer jsem počítala, že doma něco dobrého zobnu a brzy pojedu plavat. Zapomněla jsem dát ten znak zpátky za sklo.“

„Tak to je pěkný,“ říkám a koukám na lejtro od policie, které mi podala, psané česky a německy, kde čtu instrukce, kam máme ihned volat, a kam se máme dostavit k vysvětlení přestupku.

„Pepo! Zavolej tam prosím tě a něco si vymysli!“

„Co si mám, kurňa, vymyslet věrohodného, když na parkovišti auto stojí už pomalu 24 hodin a vůbec nám ani jednomu nescházelo!“

„Já tam zavolám až zítra, dneska na to nemám náladu,“ řekla žena.

„Zavolej tam prosím tě ty a hned dneska, protože ženská to s policajty skouli spíš než jakýkoliv chlap. Navíc absolutně nevím, co bys jim řekla, že pomalu dva dny nevíš, že máš na autě botičku!“

Naštvaně odešla s papírem, co měla za stěračem, do obýváku, volat na to napsané policejní číslo. Policajti jí řekli, že ve dvacet hodin budou objíždět naše sídliště, a že jí tu okrasnou botičku sundají, když je to tedy auto vozíčkáře. Před osmou hodinou večerní se má ženuška teple oblékla a s nechutí šla čekat ven před barák. Ani mi vůbec neoznámila a neprozradila svou taktiku pro dva policejní orgány. Když přišla po deseti minutkách domů, tak měla náladu několikrát lépe. Doslova zářila pohodou a říká mi:

„Svedla jsem to na tebe, že jsme včera večer měli jet na plavání a ty jsi byl tak unavený z ježdění na vozíčku po nákupech v Globusu a nechtěl si už nikam se mnou jet. Tak jsem sama večer nikam také nejela. Navíc jsem si i trošku zabřečela a řekla jsem jim, že si mi vynadal, jako nějaký malý holce, a při tom je to tvá vina a ne moje. A já jsem se pak večer za tmy bála jet sama do garáže, když tam denně chlastají a hulí trávu ty bezdomovci.“

„Hlavně je, má milovaná ženuško, velmi potěšující, že si neplatila za sundání botičky vůbec žádnou pokutu. Já z toho budu mít dneska takovou depku, že jsem to celé vlastně všechno zavinil já, že dneska neusnu v jedenáct, ale už v deset, když si dáš se mnou na půl jednu vychlazenou plzeňskou dvanáctičku!“

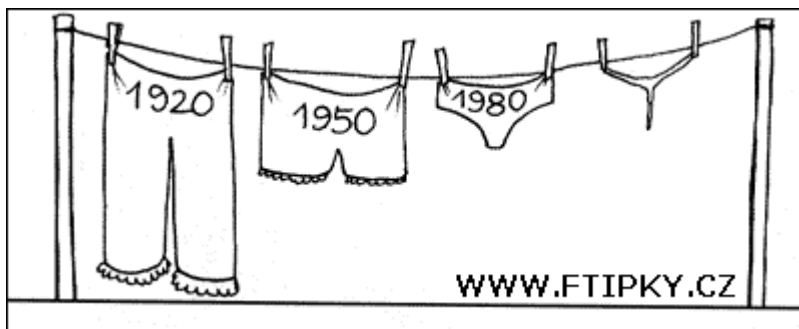
Po chvilce jsem ještě dodal:

„Pojď ke mně, ty má šikovná a výřečná prdelko.“

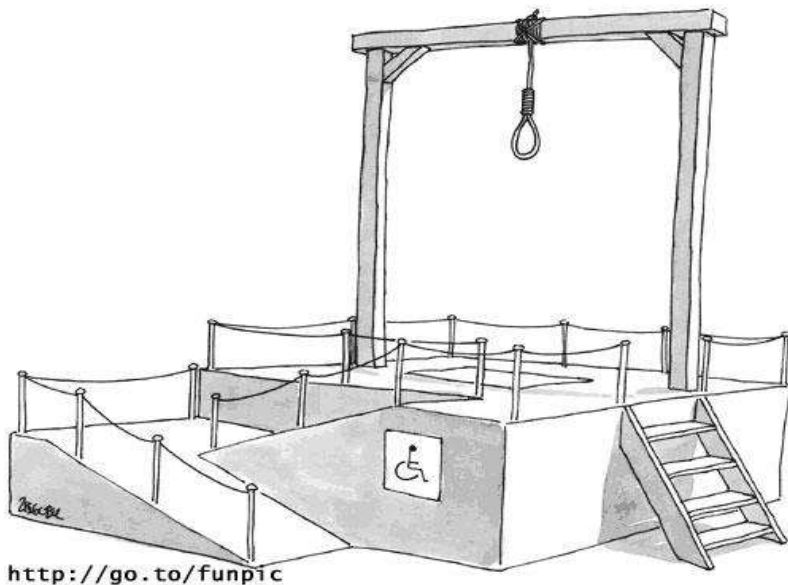
Dal jsem ženušce pusu, pochválil jsem ji, jak si umí se svými velmi pěknými a velkými ženskými zbraněmi v podprsence s mladými policisty poradit, a řekl jsem jí ještě:

„Zítra ti pojedu vyfotit tu značku, co je na vjezdu na to naše parkoviště před naším asistenčním domem, a dám ti ji na týden na plochu našeho PC! Jo, a abych nezapomněl, logo vozíčkáře, to je takový ten modrý plastový čtverec, který máme v přihrádce auta tam, co vždycky sedím já, a při parkování ho všude vyndávám, když s tebou někam jedu. A když s tebou někdy výjimečně nejedu a chceš parkovat před naším domem na dobu nezbytně nutnou, tak musíš modré logo vozíčkáře výjimečně vyndat, ženuško, Renuško, sama.“

To už zase trošku prskala, že to ví, že není blbá, a šla pro velké skleničky, abychom tu naši patálii, kterou jsem „jednoznačně“ zavinil já, zapili každý z jednoho malého štucu vychlazeným plzeňským Prazdrojem s pěknou pěnou navrchu.

Důkaz stabilního oteplování zeměkoule

O JEDNOM „MAMÁNKOVI“

Dopoledne jsem se sám doma nudil. Zavolaal jsem místním telefonem kamarádovi v domě, jestli mohu k němu přijet na chvilku na pokec o životě. Byl mimořádně ve velmi dobré náladě. Když jsem vyzvídal, co ho tak potěšilo, tak se velmi ochotně rozpovídal.

Včera ho velmi potěšil dvacetiletý syn jeho druhé manželky, kterého si k nim do jejich bytečku lásky loni v květnu bez jeho vědomí nastěhovala, aby ho prý měla více na očích a on tak neskončil někde pod mostem jako nějaký debil bez vzdělání. Hlavně, aby konečně na třetí pokus vystudoval alespoň nějakou školu, a „ten debil“, jak ho někdy ve vzteku nazývala, měl maturitu jako my dva. Celý den, často až do časného rána, sedí totiž její miláček u počítače, hraje dokola nějaké debilní střílečky, baští, pije, na co v ledničce přijde a chodí hulit jako prokoplý, naštěstí alespoň na

čerstvé povětrí, na balkon. Přes prázdniny musel makat na plný úvazek u McDonalda, jinak matinka nedala, a do práce ho doslova dokopala s tím, že už ho živit v jeho „dospěláckém“ věku nebude. Už prý se flákal dost dlouho, jak pravdivě řekla, a Pepa jen zíral, co to slyší od své ženušky za moudra a pravdy. V září začal maminky mamánek chodit na dopravní průmyslovku, kterou mu matinka vyjednala, ale ubytování pro klid v rodině se mu ani náhodou nenamáhala zajistit. Musí ho prý mít neustále pod dozorem, aby se zase nechytíl nějaké špatné party a nehulil ještě trávu. Tu už stejně hulí, protože se sčuchnul s jedním naším nadsousedem, který si trávu pěstuje na balkóně. Úvazek si při škole snížil v „Mekáči“ na 20 hodin týdně. Zvládal brigádnickou práci o sobotách a nedělích docela v pohodě, ale ve škole svou leností natočil do Vánoc téměř 200 omluvených a 7 neomluvených hodin. Přispíval měsíčně při studiu do rozpočtu matce a i do naší domácnosti sympatickými 6 000 Kč, aby měl v životě také nějakou povinnost, a uvědomil si, že již dávno nežije v komunismu, ale ve velmi tvrdém kapitalismu. Tak makal, ale spíše nemakal, s přestávkami v několika nemocech až do Vánoc. Bylo velmi zajímavé, že když strašně a těžce marodil a nemohl chudák dojít do tepla školy, v pohodě často vyrážel na studené pivo a prostě jen tak ven s kámošem a s chrchlavým kašlem navíc. Antibiotika, která na svou těžkou nemoc bral, tak zbyla a vyhodila se jich vždy po jeho „marodění“ více než polovina.

V prosinci začala nešťastná, ale pro synáčka velmi vítaná rekonstrukce v „Mekáči“, po které ho párkrát zavolali a po několika hodinách, když tam dorazil, ho poslali domů, že pro něj není práce. V lednu mu řekli, že preferují lidi na plný úvazek a rozloučili se všemi brigádníky, tedy i s ním. V té době jeho maminka vyhrála ve Sportce o něco více než „půl mega“ a nebyl tudíž důvod, aby synáček dále makal, protože korunky byly. A bylo jich dost i pro něj. Ke všemu měl ještě perfektní „mama servis“. Výchovné by určitě bylo, aby si něco milovaný synáček vydělával sám pro své potřeby a měl korunky na kuřivo, pití, lítačku na tramvaj, bus a další věci. Aby mu matinka nedávala peníze jak na běžícím pásu na cokoli, protože to byl její jedináček a tudíž i maminčin „mamánek“. Mohl by jako více

než stokilový maník skály lámat, ale proč by je lámal a makal, když má chápat a „měkkou“ maminku. Na každého časem jednou dojde. Čím bude starší, tím to bude horší. Hlavně pro něj, ale i pro maminku, když přestane tolik dávat, když má. To ale mamince a jemu nemůže Pepa říkat, protože se zlým se vždy potáže. Jeho táta Jarek byl na něj prý měkký, ale zakopaný pes je, jak Pepa časem na vlastní kůži zjistil, vždy v milujících maminkách, které svým miláčkům synáčkům povolí a dají vše, na co si jen vzpomenou.

„Já bych se hanbou propadl až do západního Německa,“ řekl Pepča, „kdyby mě má máma živila, a já jsem jen žral, sral, spal, chlatal a byl téměř celý den a noc v jednom tahu na počítači a hrál furt střílečky.“

Jednoho velmi krásného večera, půl hodinku po třiadvacáté hodině, to Pepa už dávno ležel s manželkou v posteli a koukal na televizi, nečekaně a diskrétně slušně maminkou vychovaný synek zaťukal Pepovi a jeho manželce na zavřené dveře ložnice, že potřebuje s maminkou velmi nutně mluvit. Jeho ženuška, znavená ranním vstáváním ve 4 hodiny do práce, tvrdě spala. Když se Pepči právě probuzená a rozespalá žena po chvílce zase vrátila do ložnice, tak na Pepovi chtěla, jestli nemá drobné, že má celou tisícovku. Řekl jí, ať se jukne do jeho peněženky v ledvince, že tam má asi tři stovky. Manželka si půjčila stovku a dala ji synáčkovi stepujícímu nedočkavě a nervózně za dveřmi ložnice. Na co Pepova ženuška, ale spíš její synáček, tu stovku před půlnocí zrovna nutně potřebuje, se Pepa od rozespalé ženušky, mamušky, nedozvěděl. Byla to pro něj holt velmi tajná informace!

Nyní už ví, že mamánkovi jako naschvál došla před půlnocí cigára. Své prachy už několik měsíců dávno neměl, nevydělal si je, tak požádal jako skoro každý den i několikrát, svou milovanou mamku poněkolkáté o prachy. Byl tak líný a shnilý z neustálého sezení a ležení u počítače, že z bytu v 1. patře nešel pěšky po asi patnácti schodech do přízemí, ale přivolal si výtah. Jako naschvál se ten výtah nečekaně zasekl a kouření chtivý synáček visel ve výtahu, téměř až do druhé hodiny po půlnoci, než přijel pohotovostní

opravář ze Zličína, který ho vysvobodil. Kromě Pepy se na to nemohl dívat ani Bůh nahoře, když si nejspíše řekl:

„Makáš hajzlíku? Nemakáš? Tak ani za cizí prachy nehul! Stačí bohatě, když hulíš trávu, vole. Bude z tebe ještě větší debil, navíc s prohulenými plicemi v hajzlu!“

To musel být kuřácký „absták“ jako bejk s náběhem na klaustrofobii ve velmi malém výtahu. Téměř tři hodiny si zase „zadarmiko“ za matky peníze nezabafat a nedat si ani jednoho „šluka“ či „páva“, když mu jde huba šejdrem. Do dneška nevím, a ani jsem se na to raději manželky neptal, jestli pro ta cigára ještě ve dvě hodiny ráno někam šel. Nejspíš podle jeho velké závislosti ano.

Kdyby takhle byli všichni ti mamánkové aktivní při shánění brigády jako při shánění cigaret, trávy, chlastu a vyhýbání se práce, bylo by vše v absolutně nejlepším pořádku. Pokud vím, tak v červnu 2011 si synek žije ve svém „maminkovském komunismu“ a nemaká, protože když se Pepa zeptal ženušky, kdy „mladý“ začne konečně někde makat a přispívat do rozpočtu domácnosti, dostal vynadáno, že se její syn nějak jmenuje, a že to není jeho starost! Pak Pepča řekl:

„Měl jsem dříve v prvním manželství také syny „mamánky“, kteří se bez problémů vyučili a pořád, co pamatuji, chodili do práce, ale cigára jim také kupovala jejich matinka. Dokonce po celých kartonech, na které si chodili tajně do její skříně, abych já nevěděl, blbě jsem „nepindal“ a nedělal doma dusno. Oběma jsem mohl jako otec od plic vynadat. Ti to neradi mezi čtyřma očima uznali a řekli mi, že si na to své hulení vydělávají, ať se nestarám.“

Co jsem na to měl mému naštvanému sousedovi říct? Že jsme byli úplně jiná generace? Nás by ve snu nenapadlo, nechat se živit matkou či tátou. Navíc nepřispět do domácnosti ani korunou a chlstat si dvanáctku Plzeň, víno, vodku Jelcina a hulit Camelky a Marlboro. Já bych se hanbou propadl a styděl bych se za sebe. Naši politici to pohnojili tím, když zrušili povinnou vojenskou službu. Rok měli vojnu nechat, aby si ti všichni „mamánkové“ prožili také vojenskou buzeraci, šikanu, ale i zažili, co jsou to „špígl nýgl

vyšňované“ rajóny. Aby měli denně složené komínky, vzorně vyčištěné boty a neleželo jejich oblečení tam, kde se zrovna svlékli.

Pepa se na mne smutně podíval a pravdivě řekl:

„Žádná máma na světě netuší, jak kurevsky svému milovanému miláčkovu ubližuje tím, že za něj vše platí, živí ho a všechno mu dovolí a koupí. V okolí vidí a slyší o jiných nemakačenkách a příživnících, které odsuzuje, ale ten její, který dělá nemlich úplně to stejné, tak to nevidí, spíše nechce vidět pro klapky, které má na očích! To ale nás dva už za pár let s Pepou vůbec nebude trápit. Jen bych se chtěl časem dozvědět, až budu za těch pár let v nebi, jestli někdy ten mamínčin „mamánek“ konečně něco jednou vystuduje a začne také někde pořádně makat aspoň rok v kuse! Nebo ho bude mít matinka na krku až do svého důchodu? Ale můj soused, vozíčkář Pepča, se toho nejspíš dožije, protože Střední průmyslová škola dopravní je jen čtyřletá! Jen nechápe, když se mladého zeptá, odkdy má zítra školu? Tak nikdy začátek výuky neposunou dozadu, ale několikrát týdně, vždy jen dopředu, nejraději na desátou. To asi aby se synek vyspal, když se mu v noci nechtělo, protože spal odpoledne! Pepovi je nyní 65 let a dal své zákonité manželce „orální“ závazek, že přežije svého otce, který se dožil 78 let. Raději by Pepča chtěl, když ho vzorný student jeho ženy neutrápí školními absencemi, se dožít rovné tisícovky. Rovných 1 000 měsíců, jako se dožila jeho matka Jaroslava. Je to pro zajímavost pomalých počtářů rovných 83 let a 4 měsíce k tomu. A to mu ze srdíčka přeji s jeho ženou i já!!

Květinový koutek na našem balkóně s Lucinkou a Terezkou

JAK JSEM POSÍLAL POŠTOU INVALIDNÍ VOZÍK

Každý člověk nosí několik párů bot, které střídá podle ročního období. V rámci svých finančních možností si kupuje i boty nové. Má žena, jak v naší domácnosti vidím, jich kupuje daleko více než všichni muži v okolí. Vozíčkář má také pár párů bot, které vůbec neošlape. Vozíčkářovy nohy a boty v jednom, to je už na doživotí a na několik invalidních vozíků! Ten vám musí vydržet minimálně pět let a pak můžete zažádat svou zdravotní pojišťovnu o vozík nový. Abych v roce 2006 mohl dostat nový, lepší, modernější a odlehčený vozík, musel se ten šest let starý, pro mě pořád ještě zánovní a pořád funkční, nesmyslně a hlavně ekologicky, podle nějaké debilní vyhlášky zlikvidovat. Musel jsem VZP dokonce předložit certifikát o jeho likvidaci! Jinak bych nový vozík nedostal! Mohl mi sloužit nárazově, jako vozík rezervní. Bohužel mi dále nesloužil ani minutu, a neposloužil už ani nikomu jinému, i když něco pamatoval a byl velmi váženým členem naší rodiny. Byl pořád "sakrametsky" dobrý. To asi proto, abych se moc neobohatil a neměl, jako má někdo dvě auta, i já dva vozíky. Lepší je pro ministerské krysy vzít u „huby“ každého postiženého vola na vozíku, než Boha na úřadě či vládě.

Když někdy vozík píchnete, tak si vymění ti zručnější vozíčkáři novou duši, a tu starou si zalepí do rezervy. Spíš vám píchlou duši opraví či spíše vymění rovnou za novou někdo z rodiny či přátel a jezdíte si vesele dál. Když vám ale nečekaně praskne speciální šroub u držáku předního kolečka při cestování po Praze v sobotu, hlavně jízdou přes koleje a starobylou hrbatou dlažbu, tak jste namydlený. Pár dní si na vozíčku nikde jen tak nezajedíte a na to, v čem jste byl doposud soběstačný, potřebujete a zaměstnáte najednou celou rodinu. Objednal jsem si po mé „havárce“ hned v pondělí ráno telefonicky nové šrouby i s jisticími matkami v Meyře, když jsem jim ještě navíc vyfotil a e-mailem poslal, co se mi to na vozíku přesně opravdu ulomilo. Trvalo to pět neskutečně dlouhých dní, než mi zakázka na dobírku došla z Prahy do Milovic. Manželka byla ten dlouhý týden od časného rána až do 17 hodin v práci v Praze v Motole a já byl celý den zalezlý jako jezevec-norník v

pelechu se zásobami jídla a pitím vedle sebe na stolku, a ještě jsem měl zásoby na druhé manželské posteli. Kdybych měl doma ten svůj rezervní, nesmyslně ekologicky zlikvidovaný vozík, v klidu bych vše zvládal jako dříve a mohly mi nové šrouby přijít i za měsíc. A hlavně bych neměl zčista jasna i velikou sílu nakopat pár českých legislativců do řiti za likvidaci tisíce funkčních vozíků dalších bohovsly našťvaných vozíčkářů v celé naší krásné republice.

Až loni se konečně někomu osvícenému rozsvítilo v kebuli ve VZP nebo na MPSV. Vozík se prý nebude už debilně likvidovat, ale můžete si ho od VZP odkoupit, prý za nějakou symbolickou cenu. Říká se tomu „Narovnání“ a je to „hafo“ papírů i papírování. Doufám, že si naši „milovaní“ úředníci nebudou myslet, že vozíčkáři mají poslance platy i jejich odměny, a symbolická cena za vozík bude v řádu stovek a ne tisícovek! VZP je tak hodná, že mi odhad vozíku technikem Meyry dokonce zaplatí, ale cestu technika k vám domů už ne. Musíte vozík dovést za technikem až někam do krajského střediska. Bude to stát čas někoho z rodiny, kdo to za vás udělá, nebo si tam uděláte poznávací výlet se Societou, jako já sám. Schůzku v místě odhadu si s technikem vyjednám e-mailem.

Jednoho dne mě zavolal můj nejlepší kamarád, že se mu manželka vysekala v autě, a aby mohla po propuštění z nemocnice doma trošku fungovat, potřebovala by půjčit ode mne tak na čtvrt roku, než začne sama trošku šmajdat, vozík. Nárok na něj prý nemá ani náhodou, i když v nemocnici a na rehabilitaci pár erárních vozíků mají, ale jen pro jejich pacienty. Když jsem mu řekl, že jsem musel dobrovolně-povinně, svůj vozík ekologicky zlikvidovat, a že žádný jiný, než ten, na kterém jezdím a sedím, nemám, tak mi našťvaně řekl:

„Měli by se také ekologicky a velmi rychle zlikvidovat ti pitomci, co takovou debilitu v chorých mozcích vymysleli, i ti co to schválili!“

Měl stejný názor jako všichni vozíčkáři a obyčejní lidé. Slíbil jsem mu, že mu nějaký vozík přes „kámoše“ rychle seženu. Oslovil jsem pět vozíčkářů a jenom jeden jediný měl vozík rezervní. Chápal problém mého kamaráda a nezištně mi vozík dočasně půjčil. Druhý den jsem volal, ať si pro sehnaný vozík přijede, kdy bude chtít. Řekl

mi, že nemá čím, že jejich auto dopadlo mnohem hůře než jeho polámaná žena. Jestli bych ho nemohl poslat přes zásilkovou službu TOP Transu či naší rychlou a spolehlivou poštu.

Poslat jeden vozík přes Top Trans o váze v kategorii od 16 do 30 kg, jak jsem zjistil na internetu, stojí z Prahy do Opavy přes 800 Kč. Českou poštou jen 250 Kč i s pojištěním. To mi řekla telefonicky příjemná šéfová přes balíky. Háček u pošty je v tom, že balík, za což je vše považováno, tedy i invalidní vozík, musí být jen do váhy 20 kg!! Nic těžšího přes poštu nejde vůbec nikam poslat! A už vím i proč! Z jednoho těžkého a nepředpisového balíku jako vyčůraný čecháček musíte chtít nechtít udělat holt balíky dva, když chcete mít problém z krku! A pošta má vyděláno hned 2x! Ta mrška, ochotně půjčený invalidní vozík měl k naší smůle kil rovných 23! Musel jsem tedy sundat obě podnožky z vozíku, abych se dostal pod předpisovou váhu 20 kg, přesně na 19,8 kg. Ty dvě podnožky jsem musel se synem Pepou, který se mnou naštěstí na poště byl, poslat v dalším balíku. Zatím co vozík musel být neprodyšně zabalen celý ve dvou igelitových pytlích, které jsme v DM drogerii vedle pošty bleskově koupili, tak jsem musel ještě koupit za 30 Kč speciální předpisovou papírovou krabici české pošty. Navíc jsem vypsal další „podací lístek“, abych si procvičil mé zanedbané psaní propiskou.

Syn Pepa mezi tím vozík úhledně podle přesných a metodických pokynů docela trpělivé starší paní od balíků, řádně zabalil a zalepil technickou páskou, kterou jsem s velkými nůžkami sebou prozíravě vzal. Z posílaného balíku-vozíku, nekoukalo lautr vůbec nic. Když mi už trošku nervózní obsluha na poště ještě řekla, že jedna cedulka s adresátem musí být vlevo a ta druhá s odesilatelem vpravo, nechal jsem to uvázání připravených cedulí s provázkem už na paní z místní „balíkovny“. Nerad bych to uvázal špatně, jak jsem byl zblblý z toho, co jsem dneska zažil. Nechápal jsem hlavně jedno – proč invalidní vozík, který je úhledně složen a pěkně i jede po všech čtyřech kolečkách, se musí neskutečně pracně a nesmyslně celý zabalit. Pak ho musí ta křehká žena v okénku tahat jak kočka koťata na váhu a zase vozík dávat z váhy dolů. Váhu na balíky neměla na zemi, jak jsem byl zvyklý na decimálku léta doma,

když jsem vážil jablka na moštování, ale na poště byla a je na vysokém stole. Když jsem ještě musel povinně obě zásilky přiměřeně pojistit, zjistil jsem, že posláním jednoho invalidního vozíku rozloženého do dvou balíků, přijde českého daňového poplatníka téměř na pět stovek i s igelitovými pytlíky z DM. Nepříjemné hlavně bylo to dvacetiminutové balení vozíku na poště před padesátkou zvědavých čumilů, kteří při čekání na své záležitosti neměli nic lepšího na práci. Pořád je to, díky tobě naše Česká pošta, jen zhruba polovička peněz, než vozík posílat v jednom kuse přes TOP Trans v kategorii 16-30 kg.

Řeknu Vám, vážení vozíčkáři, ještě jedno. Když budete chtít v nejbližších letech svůj snad „lacino“ odkoupený vozík od své pojišťovny někomu půjčit či přebytečný prodat, ať si ten, kdo po vašem vozíku tak nesmírně touží, pro něj někoho raději pošle. Protože k poslání poštou je potřeba strašně moc věcí, protože předem nevíte, kolik váš vozík přesně váží. Když to zjistíte až na poště, tak jako já, tak vám pomáhej sám Bůh. Ještě že půjčovaný vozík je jen půjčený a ne prodáváný, a nešel do světa ještě na dobírku. To by byly, jak jsem zvědavě ještě zjistil, další dva papíry navíc, buď s adresou vašeho bydliště, nebo s číslem vašeho účtu, kam chcete poslat peníze z dobírky za vozík.

Až budete, nedej Bože, posílat jednou někomu invalidní vozík, vezměte si prosím sebou na poštu zdatného a šikovného pomocníka, nejspíš kliděse. Za odměnu za jeho poctivě odvedené dílo a hlavně neskutečnou trpělivost s ním pak skočte do nejbližší hospůdky na dva točené Prazdroje. Tak jako já se svým mladším synem Pepčou, bez kterého bych vozík balil asi sám až do poštovní „uzavírací“. Bylo by to v ten den neskutečné amatérské divadlo o jednom nešťastníkovi, který musel pomoci příteli v nouzi, pro více než stovku zákazníků pošty 618 v Praze 6 – Řepích, Makovského 1349, kteří už byli dávno pryč, když my tam v potu tváře a přesně do puntíku splnili velmi přísné přepravní předpisy České pošty.

ŠPATNĚ ZABEZPEČENÁ PLATEBNÍ KARTA

Do internetového bankovníctví se mi nikdy moc nechtělo. Nějak jsem mu podvědomě nevěřil. Často jsem slyšel od svých známých, viděl v "telce" i často četl v novinách, jak nějaký šikovný hacker v zahraničí i u nás v Česku nějaké firmě pěkně vyluxoval účet. Platební kartu mám již přes dvacet let a nikdy jsem neměl žádný problém ani s pinem na zapamatování, ani s nějakým zlodějem. Přišlo to odněkud, odkud bych to nečekal ani náhodou.

Před dvěma roky jsem byl nucen náhlou změnou bydliště si udělat elektronické bankovníctví, které jsem se naučil také ve svém pokročilém věku i z počítače perfektně ovládat. Nemusel jsem každou chvíli lítat na poštu s několika složenkami, ale zaplatil jsem vše převodem ze svého účtu, z bezpečí domova, pěkně v klídku. Napsat na webové stránky poštovní spořitelny do správného a prvního chlívěčku své „identifikační číslo“ a do druhého spodního napsat pin, není zase tak složité, jak jsem si naivně myslel. Devítimístný potvrzovací kód finanční transakce mi přijde vždy neprodleně na můj mobil. Ten kód musím přesně opsat z mobilu. Je pokaždé jiný. Celé to trvá tak minutku a něco. Když jsem kód vyplnil do příslušných „chlívěčků“, tak tím pádem jsem Poštovní spořitelně potvrdil finanční převod z mého účtu na účet jiný. Navíc mi před rokem manželka Renáta doporučila, a také mi ochotně udělala, výborné „avízo“! To mi přijde nezávisle na můj nahlášený e-mail, že jsem někde vybral či zaplatil nějakou částku. To mi ani chodit nemusí. To si ještě pamatuji kdy a kde. Když mi ženuška jednou za kvartál vyzvedává léky, tak je platí mou platební kartou, protože to jsou léky moje. Většinou mi avízo dojde během jednoho až tří dnů. Hned vím, že má ženuška mi v Motole vybrala léky nebo, jak jsme se předem dohodli, 5 000 Kč na oblečení v Marks & Spencerovi na Václaváku, kam o víkendu pojedeme tramvají č. 9. Dáme si tam i vynikající klobásku. Od jara do podzimu jako vozíčkář vybírám své a naše korunky z bankomatu já, ale v zimě musí žena, i když, jak se píše v pokynech Poštovní spořitelny, je má platební karta nepřenosná. Když se některá pečlivá pokladní v supermarketu ptá

manželky, kde je majitel karty, tak jí zamávám, až když objedu všechny pokladny, a vyjedu tam, kde je to širší a bezbariérové, než u úzkých pokladen. Většinou kudy jsme přijeli, hlavním vchodem. Vadí mi, asi jako všem, neustále se bez varování zvyšující poplatky za výběry, za vedení účtu a výpisy, za SIPO a za převody za JPU!

Díky jedinečnému a osvědčenému avízu mi přišlo v dubnu v mejlu, že jsem zaplatil kartou 319,27 Kč za něco, co mi absolutně nic neříkalo a ani nepřipomínalo. Když jsem se po příchodu z práce manželky ptal, zda si něco neobjednala a nekoupila přes internet ona, tak se mnou na ten název a tu transakci koukala jako včela z jara. Když si po chvílce vzpomněla, že jeden náš známý má podobnou počítačovou hru, měli jsme v tom jasněji, odkud fouká ta levota. To už během dne až do večera přišel mejlem další výběr za 319 Kč a další dva celkem za 850 Kč. Ihned jsem volal na Poštovní spořitelnu a nechal si zablokovat pod číslem 111 146 svou platební kartu, abych nepřišel o zbytek peněz, který mi na účtu ještě zůstal. To vysoké číslo mě překvapilo. To je počet už tolika okradených lidí od začátku letošního roku, říkal jsem ženě? To už zjišťovat nebudu, ale budu chtít po zloději, kterého díky všímavosti mé ženy osobně znám, protože jsme naštěstí byli za poslední týden jen na jedné návštěvě, uhradit ještě 350 Kč za zhotovení nové platební karty.

Co mě překvapilo, bylo to, jak mizerně je má karta u Poštovní spořitelny zabezpečena. Myslel jsem si, že když mám pin jen ve své v hlavě, tak mi nikdo, nikdy a nic z mého účtu neukradne bez mého devítimístného potvrzení transakce, které přijde jen mě na mobil. Ke své zdařilé elektronické finanční transakci musím mít k dispozici své číslo účtu, identifikační číslo účtu, elektronický pin, který je zcela jiný než pin pro kartu, a potvrzovací kód. Byl jsem naivka. Paní, které jsem nahlašoval blokaci karty a účtu, mi drze řekla:

„Musíte si Vaší platební kartu hlídat jako oko v hlavě, aby se k ní nikdo cizí a nepovoláný nedostal.“

Ta žena mě doslova naštvála! Zloděje jsme se ženou přitlačili do kouta a dali mu na výběr. Buď vrátí 1 850 Kč a řekne nám, jak to celé udělal, nebo to bude vysvětlovat na policii. Vybral si možnost

první a zaplatila to ihned za něj jeho milovaná maminka, která ho seřvala jako psa. Místo toho, aby její synáček a mamánek poctivě makal, tak je denně i 18 hodin na internetu. Brigádu v McDonaldu či jinde si vyjednává/nevjednává asi už pátý měsíc a furt nic. Chtěl jsem původně peníze přímo od něj, protože je to výchovnější, ale to bych se jich jen tak nedočkal. A víte jak ten dvacetiletý nemakačenko a počítačový závislák na počítačových hrách tu krádež z mého účtu udělal? Je totiž ještě jedna možnost, ke které nepotřebujete to, co je v elektronickém bankovníctví při placení peněz převodem nutné! O této možnosti jsem doposud neměl ani tušení. Vytáhl jsem to až z mého zloděje. Je to neskutečně jednoduché, jak si někdo může z vašeho účtu pěkně pomoci. A to jsem kartu nikde neztratil, má ji u sebe občas i má žena, nebo já v ledvince v peněžence mezi nohama, na invalidním vozíku. Když nemáte udělané na výběr peněz z vašeho účtu avízo a ani elektronické bankovníctví, tak zjistíte až třeba za měsíc, že máte „vyčórovaný“ účet, na kterém nemáte ani floka. Až když vám přijde papírový výpis domů! Nebo v lepším případě to zjistíte při výběru z bankomatu, když vám nedá žádné peníze, které tam přeci musíte mít. Vy si vztekle necháte vyjet výpis, kolik tam máte skutečně peněz. Pak zažijete stejný šok, jaký jsem zažil já.

Nyní vám prozradím, jak se ta naštěstí rychle odhalená krádež stala. Když jsem si zajel při poslední návštěvě u známé s manželkou po káfičku s paní domu na chvilku na její zahradu, se kterou se nám chtěla naše hostitelka pochlubit, tak si přeci u známých nebude má žena brát sebou na pár minut kabelku s doklady v tašce na zahrádku, která visela pod našimi svršky zdánlivě bezpečně na věšáku. A tu mou kreditní kartu měla má žena ve své peněžence, jako už několikrát. Zloději stačilo, jak se nám pak později nechtěně přiznal, rychle si opsat šestnáctimístné číslo karty vepředu a pak sedmimístné číslo vzadu!! Poslední trojčíslí na něm totiž chtěli v internetovém obchodě při objednávce jeho čtyř debilních počítačových her-stříleček! Tak všechna čísla napsal a ještě musel vyplnit, do kdy ta má karta platí! Platila do 05/13!! A to bylo vše, co prý musel udělat. Během chvilky měl hry, nebo snad jen jejich

licence k nim. To mi už bylo jedno. Chvilka zlodějova vzrušení, chvilka snad i strachu, a hlavně prasárna toho nejhrubšího zrna. Okradl ne nějakou velkou prachatou firmu nebo nějakého zkorumpovaného pracháče, který si nakradl majetek, ale nešťítel se okrást starého ochrnutého vozíčkáře! Život běží v pohodě dál a já jen chci upozornit hlavně starší lidi, ať si svou platební kartu hlídají mnohem lépe než já, jako oko v hlavě. Na takového hajzla můžete narazit i vy, tam, kde byste to vůbec nečekali, tak jako já. A nemusíte být hlavně tak úspěšní, jako jsem byl já se svou velmi všímavou ženou, že dostanete své peníze obratem zpět. Můžete mít účet úplně vyluxovaný dočista, dočista. Jen by mě ještě zajímalo, jaký by za takový delikt, dostal zloděj trest. Do 5 000 Kč to tipuji jen na přestupek a přes 5 000 Kč už by to byl trestný čin? Ve středověku by takový zloděj přišel o ruku nebo by byl vymáčan ve Vltavě. Nevěřím, že už to ten můj zlodějíček nikdy neudělá, jak to vystrašeně sliboval, když měl strach z policie. Udělá to určitě znovu. Jen si dá větší pozor, aby nebyl tak rychle odhalen nějakým mentálem, za kterého mne nejspíše měl. Věřím, že jsem určitě nebyl prvním, na kom to zkusil. Chce se mi z té většiny mládeže flákající se u počítačů několik dlouhých hodin denně, zvracet. Než by si šel takový zmetek nějaké peníze poctivě vydělat, tak raději krade. A je mu úplně jedno, že okrade velmi dobrého známého své matky s „mama servisem“. A to je moc silná káva i na mne.

JAK JSEM SE UČIL ZNOVU PLOVAT

V květnu 2011, po půlročním čekání, na mne konečně došla řada na týdenní kurz plavání tělesně postižených klientů v Kontaktu bB. Chtěl jsem se ve spolku nadšených a zkušených plavců, kteří mají velkou publicitu ve všech časopisech pro TP, znovu naučit plavat bez pomoci svých ochrnutých nohou. Toužil jsem strašně moc potykat si opět s životadárnou vodou, kterou jsem před mým úrazem na kole miloval. Jako chodící jsem každý rok v létě hodně plaval v Dolních Zálezlech v Labi a později (hlavně doma) v malém, svépomocí vybudovaném pětimetrovém bazénku na zahradě.

Plavci z www.kontaktbb.cz mají nejen velmi pěkné webové stránky, ze kterých jsem načerpal potřebné informace, ale i hodně barevných propagačních materiálů s fotkami. Hlavně jsem viděl, že mají velmi velký tým zkušených instruktorů a instruktorek, kteří naučí i hodně ochrnuté lidi po různých úrazech opět plavat. Konkrétně v Praze, v pěkném dvacetipětimetrovém bazénu na Strahově. Ne tak, jak plavou přirozeně ti zdraví a šťastnější jedinci za pomoci všech čtyř končetin. Učí lidi plavat jen za pomoci těch končetin, které jsou jediné na celém těle ochrnutého člověka-plavce či plavkyně pohybově funkční, třebaže i jen částečně.

Pondělka 15. května jsem se nemohl dočkat, jak jsem se na plavání jako nějaký malý pětiletý Pepa neskutečně těšil. Přitom mi je už o šedesát let více. Hlavně jsem se těšil na to, že na svém zadku nebudu po dlouhých dvanácti letech ani sedět na vozíku či ležet v posteli, ale budu ho mít ve stavu beztlíže, ve vodě. Bude ještě navíc namočen i odmočen, i trošku živou vodou masírován. Jupí!

Vyrážel jsem brzy každé ráno ze sídliště Praha-Řepy tramvají č. 10 s posilou v zádech, manželkou Renátkou, přes stanici Klamovka s přestupem na bezbariérový autobus č. 217 do stanice Koleje Strahov. Nádherná plavecká hala je přímo v útrobách velkého spartakiádního strahovského stadionu, jen pár desítek metrů od výstupní stanice. K bazénu patří velmi prostorné šatny, sprchy i bezbariérové záchody. Mě zaujala hlavně ta veliká místnost vlevo před šatnami, kde má Kontakt bB uloženo vše potřebné, co k

plavání instruktoři a ochrnutí plavci potřebují. Zajímala nás se ženou hlavně jedna velká molitanová podložka, na kterou jsem byl vždy dvěma mladíky z vozíku posazen, abych si svlékl oblečení a převlékl se do plavek. Navíc mi manželka zalepila mou urologickou nefrostomii, abych tady nechytil nějakou infekci z vody a také nepřidal nějaké své bakterie do vody v bazénu pro jiné. Když jsem byl zhruba po pěti minutách připraven v plavkách na plavecký kurz, stejní mladí a silní instruktoři mě hodili zpátky na vozík a už jsem si to sám pelášil přes šatnu a sprchy k bazénu. Nejdříve na plaveckou instruktáž na suchu a hlavně na vydatnou rozcvičku se základními prvky plavání.

Vody jsem se dočkal až po hodině. Byl jsem šetrně sundán z invalidního vozíku asi metr od bazénu na molitanovou podložku s nohama do vody. To už na mě v bazénu čekala má instruktorka Táňa Lálová, které jsem se musel oběma rukama chytit za ramena, a další dva siláci mě šoupli celého do vody. Po neděli bývá prý voda v bazénu studenější. To mi vůbec nevadilo, protože po velmi dlouhé době jsem byl ve vodě v bazénu v neznámém euforickém stavu beztlíže. Řídil jsem se pokyny instruktorky Táni a dělal vše, co po mě chtěla. Nepamatuji si všechno, ale utkvělo mi v mysli několik fantastických činností. Když jsem byl po chvílce překulen Táňou na záda a pěkně jsem se prohnul v kříži a dal hlavu do záklonu a ruce dozadu k sobě, tak jsem se za překvapivě malé podpory paní Táni ve vodě doslova nadnášel, jako kdysi v Jaderském moři. Problém mi dělala hlavně ta hlava hodně dozadu, protože už léta, když koukám na televizi z mé postele, mám elektricky zvednutý podhlavník s polštářem pod hlavou, a tudíž i několik hodin v kuse předkloněnou hlavu dopředu, abych lépe viděl. V bazénu mi ten správný a velmi důležitý rozsah zaklonění hlavy, abych se lépe udržel na hladině, dost chyběl. Více hlavu momentálně nezakloním, ale to se dá výrazně vylepšit pravidelným cvičením a spaním na rovné posteli bez toho mého polštáře pod hlavou. Nejdříve jsem se bál nalokání vody a koukal jsem před sebe, kde mám břicho a nohy, ale potápěl jsem se a Táňa mě musela více držet. Jakmile jsem ale koukal jen na bílý strop haly a pořádně zaklonil hlavu, co to jen šlo, vznášel jsem

se překvapivě na hladině za minimální pomoci mé instruktorky. Manželka ze břehu nafotila několik desítek fotek, na kterých jsem doma vypadal jako vyvržený vorvaň s nafouklým břichem nahoru, ale ležel jsem v pohodě na hladině i s nataženými nohama. Fotky to byly po uložení do počítače i pro mě na podívání strašné, ale můj pocit ve vodě byl naopak fantastický. Zkoušel jsem podle instrukcí Táni plavat jednou rukou znak pod vodou, pak druhou. Nejvíce se mi líbilo dělat oběma rukama takové široké osmičky a pohybovat se ve směru za mou instruktorkou, která mi držela hlavu nad vodou. Napadlo mě, že má žena má důvěrně známé pěkné šestky, ale ty osmičky ve vodě, co jsem dělal, jsou a budou veliká rehabilitační konkurence, už jen proto, že mě plavání neskutečně nadchlo. Nadechnout se, potopit se, vydechovat do vody nosem a pusou, když jsem měl ruce před sebou a držela je Táňa, mi také docela šlo. Otočit se na břicho s výdechem do vody se dalo také zvládnout za vydatné pomoci. Cítil jsem se velmi bezpečně v těch nejlepších rukou a snažil se dělat co nejlépe vše, co jsem měl. Učil jsem se také udělat pravou pokrčenou rukou otočku na konci bazénu a osmičkami stejnou rukou se pak narovnat do směru na dalších 25 metrů. To mi také docela v několika „opakovačkách“ šlo. Horší už byl samotný start z vody, od bloků. Musel jsem se odstrčit oběma rukama od startovního bloku, pak jimi projet vodu podél těla a spojit je nad hlavou, a do vody se doslova položit, abych nešel hned ke dnu. To už mi dost dělalo problém, i když jsem byl jistěn. Měl jsem strach, že si konečně pořádně loknu vody. Dělat při výcviku jednotlivé fáze plavání je nádherné a naučí se to každý, když jsem se to naučil i já. Skloubit dohromady všechny potřebné pohyby, co jsem se naučil za pět dní výcviku, mi ale nešlo. Táňa mi pořád držela hlavu, abych při závěrečném plaveckém testu ve znaku na 25 metrů nešel ke dnu.

Když jsem si už tak krásně čichnul k vodě, chtěl bych v plavání v Kontaktu bB na Strahově od září dále pokračovat. Díky Táně už vím, jak na to, ale také vím, že jen opakováním a pílí mohu dosáhnout ani ne tak dokonalosti, abych závodil s veterány či manželkou, ale toho, abych k plavání potřeboval jen dva siláky. Být

dán do bazénu a být z něj vytažen ven. Plavání bych moc rád zvládl sám a udělal radost své instruktorce i manželce, to mi bude bohatě stačit.

Vím moc dobře, jako bývalý atlet a vytrvalec, že samostatné plavání paraplegika chce desítky hodin tréninku v bazénu, než se ochrnutý člověk naučí všechny ty správné pohyby, aby byly technicky jeden jako druhý stejné, a vše dělat tak, jak se to v kurzu učí. Jít po několika tempech pod vodu, když mi dojde dech nebo zazmatkují s technikou a nalokám se vody, tak to by mě to mé plavání brzy přestalo bavit. Uvítal bych osobně něco, čemu se dříve říkalo metodické pokyny. V nich byly v jedné knížce namalovány nebo i nafoceny jednotlivé fáze každé atletické disciplíny, například náročného hodu diskem. Bohatě by mně a určitě i jiným ochrnutým lidem stačilo, pro začátek a pro pokračování v tak nádherné plavecké činnosti, mít popsány a raději i nafoceny od instruktorů z Kontaktu bB jednotlivé fáze plavání u jednotlivých stylů s pohybem rukou ve vodě i na suchu. To proto, abych to mohl doma jako nějaký pilný žáček zkoušet na suchu v manželské posteli či na nějaké podložce, mít to jako „domácí úkol“. Těch pohybů, aby ochrnutý člověk mohl sám bezpečně plavat v bazénu například znak, který se mi zdál bez pomoci nohou nejpřirozenější, je určitě přes deset, když vynechám start a otočku. Naučil bych se na suchu postupně všechny potřebné pohyby bezpečněji, než ve vodě. Hlavně jejich koordinaci. Nehrozilo by mi naloknutí vody a srovnal bych si ten správný styl podle obrázků i v mozku. Myslím si, že staré dobré české přísloví „*bez práce nejsou koláče*“ pořád ještě platí, hlavně v plavání bez pomoci nohou. Hlavně když kurz skončil v květnu a do vody se dostanu nejdříve až v září! Pak bych si splnil svůj cíl, se kterým jsem do plaveckého kurzu šel. Nebát se zaplatit si občas někde i sám, jen za dozoru zkušeného kamaráda, nebo i manželky, kteří by mě jistili.

Závěrem děkuji všem lidem z Kontaktu bB v Praze, abych nechtěně na někoho nezapomněl, za jejich profesionální a lidský přístup ke všem invalidům, kteří se plaveckého kurzu zúčastnili. Užili si ho určitě stejně tak nadšeně jako já. Kdo si chce z ochrnutých

lidiček rozšířit aktivity a poznat něco fantastického, vřele mu doporučuji kurz plavání. Kontakt bB má své pobočky ještě v Brně, Českých Budějovicích a v Karlových Varech.

JAK NA VAŠE OTEKLÉ NOHY

Hodně vozíčkářům, co znám, při dlouhém a pasivním sezení na vozíku (hlavně u počítače) dost otékají nohy. Od těch zkušenějších jsem zjistil, že otok nohou podstatně sníží speciální tlakové podkolenky či raději nadkolenky. Když chytnu při psaní na PC tempo, tak napíšu jako datel i čtyři stránky textu. To koštuje dobré tři hodiny sezení v jedné poloze, i když si zajedu udělat do kuchyně kávu či čaj a něco si i zobnu. Po třech hodinách mi začnou dřevěnět jak nohy, tak i zadek. Než jsem si pořídil a začal pak i pravidelně používat tlakové podkolenky, tak jsem po obědě lezl do postele s nohama oteklýma jako konve. Když jsem jel po 16. hodině naproti k autobusu manželce, že nakoupíme v Albertu, měl jsem co dělat, abych narval své pořádně oteklé nohy z domácích dědovských bačkor do reprezentativních botasek. Nechal jsem si tehdy na radu mého kamaráda od obvodáka napsat kompresivní podkolenky. Ty od VZP byly tak „festové“, že jsem po nasazení speciální převlekové ponožky měl co dělat, abych si je navlékl. Tyhle první podkolenky měly navíc výřez na prstech, abych tu poloponožku mohl sundat a použít ji i na noze druhé. Svléknout kompresivní podkolenky, když vám nohy stejně trochu natečou, byl také horor. Hlavně je obě dostat dolů přes patu. Navíc měly vepředu již to zmíněné otevření na všechny prsty. Nohy jsem už oteklé neměl, ale prsty ano. Nebyly dostatečně stlačeny, tak jako zbytek nohou. Vyzkoušel jsem i bílé nadkolenky, které mi jako použité nechali v nemocnici po operaci ledviny. Ty držely dobře jen nárt s prsty. Po vyprání povolily a nožky mi otékaly, jako bych je téměř nenosil. Další nové nadkolenky od VZP, co jsem měl, už byly bez otvoru u prstů a udržely mi nohy „v cajku“ po celý den i na celodenním výletě na Karlštejn. Natahovat si je bez natahovací punčošky, na kterou jsem si zvykl, byla neskutečná makačka, vždy tak na deset minut na obě nohy. Sundat tyto nadkolenky bylo neskutečně těžké, protože nohy jsem měl zpocené a trošku i oteklé v nártu. Používal jsem je jen mimořádně na delší dobu. Raději jsem zkrátil dobu sezení na vozíku. Když mi manželka loni koupila na

Vánoce teplé termo-kalhoty, mikinu a hlavně dvojce velmi teplé a silnější podkolenky, tak jsem si je neskutečně až do května užil. Hlavně ty podkolenky, které jsem během chvilky natáhl na obě nohy a stáhly mi nártu i lýtku přesně tak, jak bylo potřeba. Nosil jsem i mé milované klasické dědovské bačkory s kovovým zapínáním. Každodenní dobu u počítače jsem výrazně protáhl a nohy nebyly oteklé a po obědě jsem si v pohodě podkolenky sundal. Po zhruba dvouhodinovém šlofíčku jsem si je znovu pohodově oblékl. Když přišlo léto a vedro, tak jsem se začal pít po slabších podkolenkách. Zjistil jsem, že u nás na sídlišti v Praze 6 – Řepy otevřeli novou bezbariérovou prodejnu v Makovského ulici, kde nabízejí mimo jiné i ponožky a podkolenky. Sortiment, který tam měli, mě neskutečně překvapil. Měli tam super podkolenky v černé a v tělové barvě za neskutečných 99 Kč od čísla 23 až do čísla 46. Už v ruce jsem cítil, že to jsou podkolenky pěkně elastické, hebké, slaboučké a že mi výtečně hlavně v teplém počasí poslouží. Nemýlil jsem se. Nemusel jsem otravovat svého obvodního lékaře, aby mi napsal na tlakové podkolenky poukaz. Nemusel jsem ani nic VZP doplácet, jak je jejich zvykem. Nepotřeboval jsem ani souhlas revizního lékaře, že mám na kompresivní podkolenky zase nárok. Mé podkolenky jsou super, po snadném obléknutí mi drží nohy v perfektním stavu celé dopoledne a po snadném sundání po obědě a opětovném natažení po vyspání jsem v nich až do večera. Nožky mám stále neoteklé, jako mimino.

Po měsíci jsem si jednu podkolenku roztrhl o ostrý nehet. Nyní si dávám pod podkolenky hladké ponožky bez gumiček. Navlékání jde o něco hůře, ale podkolenky mi vydrží o dost více!

Doporučuji všem vozíčkářům i lidem zdravým, kterým otékají nohy, kompresivní podkolenky značky Avicenum Travel medico v černé či tělové barvě od velikosti 23 do čísla 46 za pouhých 99 Kč. Nemají chybu. A navíc vám je pan vedoucí Vladimír Ščorbák pošle klidně na dobírku poštou, jak mi na můj dotaz řekl! Posílám všem zájemcům kontakty na tuto mimořádnou prodejnu.

Ponožky a punčochové zboží Makovského 1226/17 Praha 6 - Řepy.
e-mail: ponozky.repy@seznam.cz tel.: 606406133 Vladimír Ščorbák.

BEZBARIEROVÉ PŘÍSTUPY PRO VOZÍČKÁŘE

Bezproblémový přístup do obchodů, restaurací, hotelů i úřadů bez bariér, je pro každého vozíčkáře-paraplegika či kvadruplegika, velmi důležitý. Hlavně tím, že se dostane, a sám si i zajede přesně tam, kam zrovna potřebuje. Také je velmi důležité, že tam může i samostatně fungovat, neobtěžuje zdatné kolemdoucí a vše zvládne bez cizí pomoci, tak jak je zvyklý ze svého domova a blízkého okolí

SUPER SPECIALIZOVANÁ ZDRAVOTNICKÁ ODDĚLENÍ

Ve specializovaných zdravotnických zařízeních, hlavně na spinální jednotce v Motole, spinálce v Kladrubech, v LDNce v Ryjicích a v Parapleti v Praze, kde jsem se velmi dlouho léčil a rehabilitoval. Na speciálních elektrických postelích, kde je součástí každé postele i hrazda s hrazdičkou, je to sranda. Do postele z vozíku a z postele na invalidní vozík hupnete jedna radost. Buď přes přesouvací prkno, to ti více postižení, nebo ti zdatnější jen tak hopy-hop přes područky vozíku za pomoci svých silných paží. V posteli za pomoci hrazdy a hlavně hrazdičky, které se jednou rukou chytnete, se bez problémů otočíte napravo i nalevo, obléknete si a svléknete hlavně kalhoty, trenky, slipy a vše ostatní při sedu také sám. Tam se člověk cítí na více než 100 % jako doma a zbytečně neobtěžuje velmi přetížený zdravotnický personál. Jinak se na široké žíněnce v Parapleti i v Kladrubech umím posadit sám, ale potřebuji k tomu široký prostor, abych se mohl oběma rukama zapřít o pevnou podložku. Dostanu se na jeden loket, pak na druhý a posadím se. To v posteli, která je pro chlapa 185 cm velkého úzká, mně nejde!

Proto ta hrazda s hrazdičkou, která mi sed, oblečení i polohování tak neskutečně usnadňuje.

VYSOKÉ POSTELE NA KOLEČKÁCH

Ve FN na Vinohradech v Praze a v Masarykově nemocnici v Ústí nad Labem jsem měl opačný problém. Jak se do postele, která je o 20 cm vyšší a navíc na kolečkách, vůbec dostat. To jsou ty pojízdné postele, na kterých ležící pacienti jezdili na různá vyšetření a rentgeny se sanitářem. Také vás na takové posteli odvezou i na operační sál.

Když jsem byl měsíc na Vinohradech na plastice, tak mi po zdařilé operaci (a až po urgenci u samotného primáře) místní zámečník kolečka z vysoké postele sundal a schoval je do skříně na pokoji. V ten okamžik jsem měl postel o 15 cm níže a nepotřeboval jsem k jištění každého mého přesunu stokilového sanitáře Tondu. Toho jsem podle něj jako naschvál volal zvonkem na sesternu vždy, když si šel zrovna tajně zakouřit do koupelny a nebyl tak k sehnání. Udělal jsem mu svou touhou po pohybu na čerstvém vzduchu a po vůni kapučína asi třikrát průšvih. Když mi dal číslo svého mobilu, tak jsem ho jen prozvonil pět minut před tím, než jsem ho potřeboval. Fungovalo nám to perfektně až na to, že sanitář pokaždé při rychlém přesunu z kuřárny smrděl kouřem více, než některé prohulené sestřičky, když si nestihly vyčistit zoubky. Jakmile byla kolečka z postele pryč, byl jsem „samostatná jednotka“ jako doma. Sanitáři a sestřičky měli více času na jiné, více postižené pacienty než jsem byl já.

BEZBARIÉROVÉ HOTELY

Jinde, i ve velmi drahých bezbariérových pokojích interhotelů, je dost veliký problém, když už se do postele z vozíku dostanete, v té posteli fungovat jako doma. Když už vyrazím jednou za čas mimo domov, tak se jako asi každý vozíčkář zajímám hlavně o bezbariérové ubytování. To je prakticky všude. Všichni hoteliéři si ale naivně myslí, že všem vozíčkářům stačí jen dojet k posteli, zalézt do ní a jsou spokojeni. Chyba lávky. K posteli jsem za poslední tři roky v několika navštívených drahých i levnějších hotelech opravdu dojel, i jsem se přesunul přes přesouvací prkno do postele. Ale vylézt z některé nízké postele či válendy, jako například v hotelu Formule v Nebočadech u Děčína, se mi jako paraplegikovi s TH4, tj. s ochrnutím od bradavek dolů, už samotnému nepodařilo. Z o 30 cm nižší válendy se mi podařilo dostat se ráno na svůj vozík až na třetí pokus, a to hlavně díky vydatné pomoci manželky. Museli jsme si sami poradit a improvizovat. Abych byl výš k posedu svého vozíku, nejdříve jsem se musel odkulit z mé postele na manželčinu, kde měla složenou svou prošívanou deku. Z deky jsem se překulil zpět na svou postel, kde mi žena mezitím složila polštář a na něj dala ještě navíc mou složenou deku s přesouvacím prknem, které tak bylo zabořené na vrcholu malé pyramidy ze všech lůžkovin, které na našem pokoji byly. Tak jsem získal potřebných 20 centimetrů výšky navíc, se kterými už to na vozík docela šlo. Měli jsme ale oba co dělat, abych bez své stability sedu, kdy jsem na naskládaných lůžkovinách vlál jako prapor ve větru, nespádl vedle postele. Navíc jsem ještě musel dávat pozor, aby mi od postele neodjel můj sice dobře zabrzděný, ale vůbec ničím nezatížený, vozík.

O „bezbariérové koupelně“ jen se dveřmi „šedesátkami“, do které jsem se v mnoha hotelech nedostal, raději nemluví. Muselo mi k ranní a večerní hygieně stačit umyvadlo na pánském WC, naštěstí vždy jen pár metrů od mého pokoje. U jednoho či dvou přespání v hotelu se dají tyto vskutku „spartánské podmínky“ vydržet.

Bez hrazdy s hrazdičkou, kterou máte doma na posteli a na kterou jste už třináct let zvyklý, padnete do cizí postele v bezbarierovém hotelu doslova a do písmene jako nějaká zdechlina. Pak jste na tom zase jako těsně po úraze. Jsem osoba, která se sama nesvlékne, ani neoblékne jako doma, a ani se v noci sám nenapoložuje, když vás vzbudí spasmy z přeležení. Musím několikrát v noci otravovat unavenou manželku při činnostech, které doma zvládám levou zadní sám a nevzbudím ji. V hotelu se bohužel zabořen do postele a polštáře sám neotočím, protože se nemám čeho chytit, a žena mě převrací v polospánku, hodně rozespalá, jako nějakého vyvrženého vorvaně z moře. V posledním interhotelu Amerika v Písku jsem se před spaním napoložoval raději ke své ženě. Po probuzení jsem se převalil na záda, a když jsem se chytil vozíku, překulil jsem se na druhou stranu. Sice velmi obtížně, ale napoložoval jsem se sám. Jupí! V dražších hotelech, od 1 000 Kč za noc a více za dvoulůžkový pokoj, je na opravdu bezbariérovém pokoji místa daleko více, ale na jedné straně společné postele je místa víc než dost a u druhé strany postele často málo. Zrovna jako naschvál je ho málo na té straně, ze které do postele lezete z vozíku doma. Najednou musíte dělat vše z opačné strany. Je to jako kdyby pravák začal najednou psát rukou levou. Procvičím si rád jinými pohyby i jiné ochablé svaly, ale cítím se hodně nejistý. Pro mě to je jako bych byl najednou vozíčkářský začátečník. Jsem léta zvyklý na to, jak do svého pelíšku bezproblémově a jistě lezu. Změna je život. Jen je vozíčkář takový neohrabanější, přesun mu trvá mnohem déle a je dost nejistý, aby nespadol na zem a nezmrzačil se ještě více, než je. Horší je, že jsem zatím ani v jediném tom tak drahém bezbariérovém hotelu nenarazil na postel, kde by měli aspoň hrazdu s hrazdičkou, nebo kde by šly tyto dvě věci, nezbytně velmi důležité pro více ochrnuté vozíčkáře, na jejich vyslovené přání během chvíle nebo i klidně hodiny přidělat. Je mi jasné, že vozíčkáři cestují po světě i po vlasti české podstatně méně, nežli lidé zdraví. Být ubytovaný v luxusním pensionu pár dní za 1 300 Kč za noc a sám bez pomoci manželky se ani neobléknout a ani v noci nenapoložovat, mi dost vadilo. Protože neustálým posazováním a

otáčením s manželčinou pomocí bych si ten svůj ženský poklad úplně fyzicky zničil. To proto, že po půl roce na dalším výletě zapomeneme, jak nám to šlo posledně nejlépe. Už po jednom dni v pensionu bez hrazdy a hrazdičky ženu pěkně bolela záda. Protože oblečení, které doma neměním tak často, většinou po dvou dnech nebo vždy po každém koupání, tak tady musím ženu reprezentovat jiným pestrobarevným oblečením dopoledne a jiným ve městě. Více oblečený musím být i večer. Musím být prostě IN, ale méně než má žena, to je snad každému jasné. Jinak by se mnou příště už nikam nejela. Po těchto zkušenostech s bezbariérovými hotely se manželce ani nedivím, že se jí moc nechce, protože pro mou ženu to bez mé hrazdy s hrazdičkou není žádná dovolená. Musí se se mnou, osobou těžkou 111 kg, při každém přesunu do postele a při převlékání posilovat každý den více, než když si sama dobrovolně „zamaká“ dvakrát týdně ve „fitku“! Navíc má doma pěkné „Numero Uno“ 111!

AZ KVÍZ V ORDINACI DOROSTOVÉHO LÉKAŘE

Večer před 22. hodinou jsem přijel z odpolední z práce domů na kole a mladší syn Pepča si vařil čaj. Ne pro mne, ale překvapivě pro sebe. Prý ho hodně bolí v krku a má kašel. Požádal mě, jestli bych s ním zítra ráno nesjel naším autíčkem k doktorovi do Ústí, když mám zítra druhou odpolední až od jedné. Plánovanou práci na zahradě a ve skleníku jsem tak musel velmi nerad odložit. Zdraví mladšího syna bylo v tu chvíli přednější. Když jsme dorazili před devátou hodinou ranní do ordinace dorostového lékaře na poliklinice v Ústí nad Labem, již tam bylo před námi asi pět dvojic. Vždy jeden nemocný dorostenec a rodič. Mě zaujala jedna velmi pěkná a pohledná maminka, kterou jsem odněkud znal. Pepču naopak více zajímal začínající AZ kvíz v televizi v čekárně. Ta tam hrála k ukrácení velmi dlouhé chvíle pacientů a jejich doprovodu. Vyzval mne překvapivě a nečekaně, že si spolu zasoutěžíme, kdo je chytřejší. Byla to od něj velmi drzá výzva. Zajímal ho daleko více „pinčes“ a fotbal, než nějaké vědomostní soutěže. Oba sporty hrál

za náš místní Sokol Dolní Zálezly. Skočil jsem na soutěžení jak malý myšák na voňavý špek. Byl jsem si jistý svými životními vědomostmi a věřil jsem, že musím jasně nad svým mladším synem bez problémů zvítězit. Když jsem byl doma a měl volno, často jsem před večerními zprávami na AZ kvíz koukal a sám se sebou a svými vědomostmi soutěžil. Dost odpovědí na otázky jsem znal a věděl. Syn Pepa by pro mě neměl být těžký soupeř. To jsem si sebevědomě myslel, ale opak byl pravdou. Věděl stejné věci jako já, ale byl častěji v odpovědi rychlejší o pár prvních písmen než já. Takto získával body i za otázky, které jsem věděl i já. Jen mi o chlup déle trvalo, než jsem si vzpomněl. Od samého začátku jsem pořád, i když velmi těsně, prohrával.

Byl jsem příjemně i nepříjemně šokovaný Pepčovými vědomostmi. I jak mi dával pěknou čocku. Když na nás konečně došla řada k lékaři, tak jsem prohrával 15:10!! Hlava mi to nebrala a byl jsem z prohry špatný. Ale jen do té chvíle, než se ten můj marod začal po odchodu z polikliniky smát, jak jsem nešťastný, že jsem od něj dostal na frač nejen v pinčesu, ale i ve vědomostech při soutěži generací. Když se konečně vysmál, tak z Pepči vypadlo něco neuvěřitelného, co srdce i duši mě, jako otce, velmi potěšilo. Ten prevít na stejný AZ kvíz koukal totiž včera navečer, když já jsem „hákoval v práci“. A když si uvědomil v ordinaci po prvních otázkách, že je perfektně zná ze včerejška, a dnes je opakovačka, tak mě vyzval k souboji. Věděl, že jsem soutěživý a opravdu mě dostal. Pěkné bylo pak to dorostenecké, spíše už důstojné chlapské přiznání, že jsem si moc dlouho nepřipadal, že jsem blbější než můj syn, kterému ještě před pár lety teklo mléko po bradě.

S mladším synem Pepou, pražským městským strážníkem, na klobáskách na Václavském náměstí v Praze 30. června 2009

JAK JSEM HÁJIL NEJEN SVÉ PŘÍSPĚVKY NA PÉČI O OSOBU BLÍZKOU

Tento zkrácený text jsem poslal všem poslancům ODS, TOP9, VV a několika s KSČM a ČSSD. Trvalo mi to celé dopoledne, ale výsledek stál zato! Vybojoval jsem si i se statisíci jinými postiženými na ministrovi Drábkovi, že se adresné příspěvky nebudou měnit a budou se kontrolovat, aby se nezneužívaly. Poznal jsem na WEBU poslanecké sněmovny celou elitu českého národa, všechny naše poslance a zákonodárce, kteří, věřím, myslí jen a jen na blaho všech svých spoluobčanů.

V Praze 6 – Řepy, 4. září 2011

Vážený pane poslanče,
laskavě Vás žádám o to, abyste hlasoval proti návrhu, aby příspěvek na péči nově pobírali poskytovatelé sociálních služeb na rozdíl od současnosti, kdy příspěvek pobírají přímo osoby, které dosud na něj mají nárok, tudíž uživatelé služeb.

Děkuji moc.

S pozdravem Josef Procházka

Vondroušova 1193/45 163 00 Praha 6 – Řepy, vozíčkář s TH4

Odpověď poslance ODS pana Bureše mne vůbec nepřekvapila.

Napsal mi:

Dobrý den,

prosím nepodléhejte masáži od lidí, kteří si na této věci pouze honí svou popularitu a sledují jiné zájmy, než jsou skutečné zájmy příjemců sociální podpory a poskytovatelů sociálních služeb. Chodí mi denně velké množství mailů, které jsou úplně stejné, proto se domnívám, že pocházejí od jednoho zdroje. Nenechte s sebou manipulovat a přečtěte si níže uvedené sdělení od paní kolegyně Kohoutové a zjistíte, že s příspěvkem na péči to je jinak, než se vám někdo účelově snaží podsunout a zneužít vašeho strachu!

Děkuji za přečtení

J.Bureš

Panu poslanci jsem odpověděl, ale můj e-mail se mi dvakrát vrátil jako nedoručený! Všechny TP občany odblokoval, aby ho neotravovali!

Napsal jsem mu toto:

Vážený pane POSLANČE Bureši,

jako Vy si hájíte svoje, tak já taky. Jsem od prsou dolů ochrnutý a stará se o mne nejlépe má manželka, a to od rána do rána. Nevím, proč pořád měníte a rušíte něco, co roky funguje. TO TENTO STÁT VYTRHNE jedna MILIARDA, KTEROU NÁM POSTIŽENÝM SEBERETE?? Nedovedu si vůbec představit, že o mne, starého dědka již 12 let na vozíku, se bude starat stejně kvalitně někdo jiný, pro mne úplně cizí člověk! Bojujte raději s neuvěřitelnou korupcí! Tam vám už utekly stovky miliard a neberte to málo, co my hendikepovaný máme, už k tak omezenému dožití ve svobodném a demokratickém ČESKU. Kdo

to neustálé zdražování všeho má vydržet, z toho, co dostane po 35 letech práce. Sebrali jste nám už část příspěvku na benzín jen na rok 2010. Letos jste to udělali znovu a už to bude nejspíš napořád! Mít Vaše poslance platy a všechny neskutečné náhrady, tak od státu nepotřebují lautr nic.

S pozdravem

Procházka Josef

To stejné jsem poslal mladé poslankyni „VeVerce,“ paní Janě Drastichové, která mi odpověděla toto:

Dobrý den,

dnes ráno se sešli zástupci všech koaličních stran. Naši poslanci trvali na tom, aby byl tento pozměňovací návrh ze souboru pozměňovacích návrhů vyňat. V tuto chvíli se o něm nebude hlasovat a vše zůstává v současné podobě. Nicméně je důležité upozornit na to, že se bude pracovat na normě, aby se zabránilo zneužívání těchto dávek, kdy např. 1x za měsíc přijedou rodinní příslušníci, zinkasují částku a o člověka se nepostarají. Je potřeba nastavit individuální zodpovědnost a kontrolu.

Děkuji Vám, že jste mne na tuto situaci upozornil. Pevně věřím, že moje informace Vás potěší. Věřte, že poslanci Věcí veřejných na tom mají nemalou zásluhu.

Mgr. Jana Drastichová, poslankyně za Věci veřejné

Má odpověď a poděkování paní poslankyni bylo:

Velevážená paní poslankyně Drastichová,

Moc Vám za všechny TP občany děkuji. Předám Vám dobrovolně mé špatné zkušenosti, kde zmizí velmi rychle peníze nás všech občanů!! Za měsíční pobyt v nemocnici dáte od Nového roku 3 000 Kč a nikdo za Vás nezaplatí nájem, a ani SIPO doma!!! To musím zaplatit také, jinak mě vystěhují! Moc se mi líbí poplatky ve zdravotnictví v Německu! V Česku máme tvrdý socialistický kapitalismus, a v Německu je sociální kapitalismus! A v tom je veliký rozdíl! Posílám

Vám ty německé poplatky v příloze. Jen nechápu, proč v ČESKU vymýšlíte 20 let něco, co v Německu perfektně už funguje roky!!! Jen aby si nějaká spřízněná firma nahrabala?

V LDNce jsem zažil za rok a půl rehabilitačního pobytu, než jsem se vylízal z úrazu, mnoho vyčůraných dospělých lidí, kteří svého rodiče či prarodiče navštívili přesně v den, kdy dostali starobní důchod a vyzvedli si ho na plnou moc celý!!! Marodovi nenechali lautr nic, s tím, že tam všechno, co potřebuje k životu, má!!! Doma to pak fungovalo nejspíš stejně! A víte, kde utíkají nejvíce státní peníze? Jednoznačně v korupci a pak i investicích do TP lidí, kteří ke snesitelnějšímu životu, potřebují kompenzační pomůcky?

Koupili jsme s ženou předloni ojetou Felicii za 65 000 Kč. Nový vozík v roce 2006 za neskutečných 55 000 Kč mi pronajala VZP!! Plastové disky na ochranu prstů, si firma Meyra, co dodává vozíky TP občanům, započítala neskutečných 3 800 Kč! A je to prosím jen plastový výlisek, maximálně za stovku!! A to je úplně stejné, je se všemi potřebami pro TP občany, které potřebují k usnadnění života!! Jsou několikanásobně předražené! V domovech důchodců, provozovatelé, seberou důchodcům téměř vše, a nechají jim cca kolem 10- 15% důchodu!!! Jinak si započítají vše i za to, že donesou zmatenému seniorovi na pokoj léky a dohlédnout na to, že je polkne a otevře pusou, že v ní už nic nemá! Trošku jsem si ulevil! Moc nevěřím, že se předražené kompenzační pomůcky a potřeby pro Tělesně Postižené občany někdy zlevní. Spíš se vše zdraží, jak je to nyní běžné za protilidové vlády pana Nečase. Je mi z většiny z Vás špatně, jak se chováte k lidu své země. Zkuste žít za 9 000 Kč měsíčně a vše si hradit, bez místek v dozorčích a správních radách.

Pěkný den Vám přeje velmi nespokojený paraplegik Procházka Josef

ŠPATNĚ CHRÁNĚNÝ PARKING PRO INVALIDY

Zimu s mrazem a hlavně se sněhem na chodnících a cestách nemá ráda drtivá většina vozíčkářů. Sám, bez pomoci, nedojezu ani

na uklizeném a posypaném chodníku do obchodu vzdáleném jen 300 metrů. Několik centimetrů měkkého a soli rozbředlého sněhu pod předními malými kolečky na chodníku vás směřuje někam, kam jet vůbec nechcete. Přejíždět navíc silnici, přes kterou opravdu musíte, je nejlepší na prošlapaném přechodu od chodců. Ale i tam se nejdříve musíte poprat s nahrnutou hromadou sněhu od protahovacích pluhů údržby silnic. To vše se dá zvládnout jen se silnou dvounohou pomocí za vámi a ještě pozadu. Horší je namočit si od tající sněhové břečky kožené rukavice. Obruče vám pak v mokřích rukavicích klouzají a vy jedete jako hlemýžď. Ruce vám neskutečně mrznou a ta jedna lidská síla za vámi si myslí, že se pěkně flákáte. Doporučuji vřele vzít si na delší cestu sebou do batůžku ještě dvoje rezervní rukavice, nebo si objednat na zimu Silikonový potah úchopové obruče „24“, který má kód VZP 013 50 58. Je to rada k nezaplacení, když se dostanete konečně do teplem vyhřáté tramvaje či autobusu a vyměníte si promočené rukavice za ty velmi příjemné suché. Je to lahoda, pane Jahoda. Mít ruce v teple je v zimě pro vozíčkáře stejné důležité, jako pro zdravé lidi, mít nohy v teploučku. Je mnohem příjemnější mít všechny končetiny prohřáté, než se zimou klepat jako malý ratlík, když se jde v zimě před náš dům s radostí vyvenčit. Jako velmi teplomilný vozíčkář doporučuji všem zimomřivým vozíčkářům objednat si na zimu onen silikonový potah. Já jsem to letos udělal a je to paráda. Moje „karpály“ mě na 150 % přežijí!! Mám veliké štěstí, že bydlím s manželkou v asistenčním domě v Praze 6 – Řepy. Máme tam nádhernou bezbariérovou garáž pro 25 osobních automobilů. Dříve, jsem v zimě ven vůbec na vozíku nejezdil. Byla to zabíračka nejen pro mne, ale hlavně pro můj doprovod. V Praze jezdím velmi rád ven z výborné suché garáže a s opatrnou řidičkou manželkou. Když napadne sníh, nasedám v garáži do našeho autíčka ze suché podlahy a také tam i vysedám, jako na jaře či na podzim. Jezdil jsem moc rád do nákupního centra na Černý most, kde jsem při nákupech najezdil stovky metrů na rovině, v teple a v suchu. Navíc jsem se dostal mezi lidi a mohl jsem si nakoupit, co jsem potřeboval. Navíc jsem si jako bonus fyzicky protáhl kostru. Po takovém zimním výletu

na čerstvém vzduchu jsem vždy večer usnul jako mimino už při prvním večerním filmu.

V zimě, když napadne sníh, mi vadí, jako jistě i dalším vozíčkářům, úplně jiné věci. Parkování! Každý řidič, který jezdí hlavně v zimě autem nakupovat, tak chce celkem logicky zaparkovat co nejbližší vchodu obchodu, aby to měl co nejbližší do sucha a do tepla. Aby zbytečně nemrzl, nemusel nákup daleko tahat, klikovat mezi příjíždějícími a odjíždějícími auty, a pak se ještě vracet s nákupním vozíkem zpět. Horší je, že jsou ta nejbližší místa u většiny obchodů již obsazená. Hlavně ty hodně prachatý řidiči bez zábran zaparkují i na těch několika málo místech vyhrazených speciálně jen a jen pro invalidy nedaleko vchodu do obchodu. Zdravý chlap nemůže zaparkovat o kousek dál od nákupního centra, projít se na zdravém vzduchu a invalida, když chce vystoupit, musí zajet jen tam, kde je volno? Speciálně v zimě na sněhu na stáních pro invalidy stojí téměř vždy auta drahých značek jako je BMW, Audi, Mercedes a další. Než by řidiči těchto aut zaparkovali správně tam, kde správně mají, tak z osobní sobeckosti a pohodlnosti zabírají místa vozíčkářům.

„Kde dneska zaparkujeme, Amorku?“

Ptal jsem se své ženy jako spolujezdec. Zanádařovala si a objížděla znovu velké parkoviště na Zličíně a hledali jsme jedno volné stání pro vozíčkáře. Vše bylo obsazeno drahými auty. Museli jsme někde vysednout, když jsme potřebovali nutně nakoupit. Zajeli jsme na parkoviště dál od obchodu, kde byla volná dvě stání vedle sebe. To abych bezpečně vylezl ven na vozík. Takové nejbližší místečko jsme našli asi sto metrů od vchodu a manželka z auta vystoupila. Když už vyndala vozík z kufru do sněhové břečky, zaparkovalo po mé pravici auto s celou rodinkou a proces vystupování pro nás skončil. Na obyčejném stání není počítáno s širším místem na vystoupení vozíčkáře. Označené parkovací místo pro vozíčkáře je zhruba o metr širší!!! Vyndaný vozík dala má žena s nadávkami zpět do kufru a jeli jsme se znovu podívat okružní jízdou na zaplněné stání pro invalidy, zda se neuvolnilo někde jedno jediné místečko. Neuvolnilo. Připravil jsem si digitální foťák, že si vyfotím těch pět hříšníků parkujících na

plně obsazených stáních pro invalidy na našem z léta oblíbeném a používaném parkovišti. Než jsem to stačil udělat, řekla mi velmi důrazně má žena:

„Schovej rychle foťák! Jeden zdravý lenochod přichází k autům!“

Sledoval jsem asi stovacetikilového zdravého urostlého chlapa, jak se vrací s cigaretou v puse a malou taškou. Cigaretku před svým velkým autem zahodil na zem, zkušeně ji zašlápl a konečně k mé velké radosti vlezl do auta a vycouval. Logo vozíčkáře v autě neměl ani náhodou ani vzadu, ani vepředu. To modré a výrazné logo naše všechny čtyři oči nikde neviděly. Konečně jsme spokojeně zaparkovali. Vytáhl jsem po vystoupení foťák a chtěl jsem si ta všechna parkující auta na stání pro invalidy vyfotit. Můj úmysl mi žena opět rozmluvila slovy:

„Vykašli se prosím tě nato! Je kosa! Hod' sebou, ať jsme co nejdříve raději v teple! Nějaký debil se vrátí, uvidí tě, jak mu fotíš auto, rozbije ti foťák a ještě ti přidá na cestu pár facek!“

Poslechl jsem ženu, uložil foťák do pouzdra, ale nedalo mi to. Nebyl jsem líný a aspoň jsem si prohlédl všechna přední skla parkujících aut, a pak i ta zadní. Věřte nebo ne, modré logo vozíčkáře jsem neviděl ani na jediném zaparkovaném autě! Pak mi žena ještě našťavaně řekla:

„Zbytečně ses v tom sněhu namáhal! Viděl si někde nějakého vozíčkáře, co má auto za milion? Já tedy ještě ne! To jsou bouráky *oprských pracháčů*, kterým vše projde. Když už by ho nějaký polda tady nebo jinde náhodou chytil, tak tisícovka pokuty je pro něj něco, jako pro nás desetikoruna!“

Když jsem pak byl v únoru v Parapleti na rehabilitačním pobytu, tak jsme problém zimního parkování aut párkrát probírali také s kluky a holkami na vozíku. Měli v zimě při nákupech naprosto stejnou zkušenost jako já. Fascinoval mne a i velmi potěšil jeden kluk, který má bratra u Policie, se kterým bydlí v rodinném domě. Ví tudíž, kdy jeho brácha slouží, a když jede nakupovat do nějakého Hypermarketu či jinam v jeho rajónu, tak mu z parkoviště zavolá, že zase „pár dárečků“ v drahých autech parkuje na stání pro invalidy. Bráška nelení, přijede v dvoučlenné hlídce na vytipované místo činu,

parádně si prý odpočine ve vyhřátém autě, než „průšviháři“ postupně přijdou z nákupu. Pár tisícovek vždycky bezpečně vybere. Ani se prý nemusí s řidiči moc dohadovat, protože je jejich přestupek jasný jako česká facka. Jako laik bych řekl, že by to byly pro Policii České republiky velmi lehce vydělané peníze. Nejvyšší měsíční odměny prý bráchu a jeho kolegu nikdy neminou.

Je to můj typ a hlavně spíš toho vozíčkáře, co má bráchu policistu, pro další policisty ČR a městské strážníky, kde mají velké rezervy, a kde se pro jejich rozpočet a prémie válejí právě ty miliony, které mohou už letos získat do svého, panem Kalouskem nekřesťansky osekaného, rozpočtu. DRŽÍM POLICII ČR PALCE, AŽ SE JÍ DAŘÍ! Ať opravdu chrání a v zimě pomáhá hlavně nám, vozíčkářům. Tím pádem si někteří policisté nemusí přivydělávat nelegální prací pro filmaře nebo dokonce i trestnou činností. Těším na letošní zimu, že nás naše policie bude opravdu chránit a bude pomáhat více vozíčkářům. Že nejen já, ale i všichni ostatní vozíčkáři, opravdu zaparkuji nejen v létě, ale i v zimě, tam, kde jediné máme a můžeme parkovat, a to přesně na našem vymezeném stání pro invalidy.

PS. Napadlo mě hříšně, že v době internetu a digitálních fotoaparátů by nebylo těžké nafotit na stání pro invalidy všechna ta auta, co tam BEZ LOGA VOZÍČKÁŘE parkují a posílat je e-maily na Okresní správy Policie ČR. Policie má registr všech vozidel a může si každého řidiče pozvat, ať doloží, zda má v rodině někoho tělesně postiženého s průkazkou ZTP nebo ZTP/P. Zda ho i vozí a bere na něj příspěvek na mobilitu. Pokud ho nemá a nedoloží nic, tak má smůlu a zaplatí za přestupek, který doloženě a jednoznačně podle fotografie spáchal. Je to jednoduché a prosté. Věřím, že nejen pro mne, ale také pro Českou Policii určitě také!!

Jsem ale trochu pesimista, protože jak nás mají naši policisté chránit a pomáhat nám, když na parkovištích pro invalidy sami a velmi často parkují. Na internetu je takových úsměvných fotek pro obveselení národa velmi mnoho.

NÁŠ VÝLET NA KARLŠTEJN

V srpnu 2009, měsíc po nastěhování s mojí paní do asistenčního domu pro tělesně postižené lidi v Praze-Řepích, jsem zjistil, že můj soused pan Štěpán je šéfem velmi aktivního spolku vozíčkářů s příhodným názvem „Kolečko“. Když se zmínil, že mimo jiné akce pořádají i výlet bezbariérovým autobusem MHD Praha na Karlštejn, neváhal jsem ani chvíli a metelil k pokladnici spolku, paní Pekárkové, zaplatit členský poplatek za sebe a manželku. Ještě před výletem jsem se dozvěděl, že moc rádi a často jezdí také do bezbariérového Divadla Josefa Dvořáka a Jana Hrušínského.

Týden před odjezdem na „Karlštejnské vinobraní“ jsem objednal u našeho Stvořitele tam nahoře pěkné počasí a věřil jsem, že můj první výlet po deseti letech na vozíčku, musí být slunečný, teplý a nádherný. Počasí nám ten den neskutečně přálo. Když jsem si po hodině cesty autobusem a po ujetí asi 60 km klikatící se silnicí uvědomil, jak dlouho musela trvat lesy a hvozdy cesta Karlu IV. z Prahy, než se dokodrcal na koni či v kočáře na majestátný hrad Karlštejn. Jak musel být vytřepaný, protože v jeho době si to na hrad šinul po neupravené cestě necestě.

Mně to z parkoviště až na první nádvoří hradu na vozíčku a s jednou ženskou silou v zádech, převážně na lahodný burčákový pohon, trvalo taky pěkně dlouho. Celé čtyři hodiny. Nutno ovšem dodat, že nás cestou zdržovala spousta stánků s již zmiňovaným burčákem a jinými atrakcemi. Také výborné kafičko v jedné pěkné kavárničce mezi stánky, kterému jsme neodolali. Potěšilo mě hlavně to, že vozíčkář se svým doprovodem na Karlštejně neplatí vstupné 100 Kč. Z té radosti jsem si dal i s mou paní mimořádně již dopoledne svoji letos první decku bílého burčáku, přivezenou až z moravského města Bzenec, už kousek za parkovištěm. Když o pár desítek metrů dál měli červený burčák z Čejkovic, museli jsme ho také „koštnout“. Neměl chybu a dodali jsme do našich těl velmi potřebnou energii na zdolání téměř dvou kilometrového stoupání až na první nádvoří hradu. Lidí nejrůznějšího věku, od batolat v kočárku až po důchodce, bylo cestou vzhůru snad více, než jsem

před měsícem potkal na Václaváku. Všude ve vzduchu visela omamná vůně toho mladého hroznového moku. Tou vůní jsem projížděl střídavě do zón s vůní grilovaných klobásek i kuřat. Netroufnu si napsat, která ze zmíněných vůní byla lahodnější. Jinde jsme cítili pro změnu zase staročeskou specialitu trdelník, s omamnou vůní skořice. Lákadel tu bylo vskutku tolik, jako asi i kdysi dávno na dvoře Karla IV. Po několika stovkách metrů nás zlávalo odpočinutí v kavárničce s velkým výběrem kávy. Překvapilo mě, že tak nádherného posezení tu využívá jen málo lidí. Při placení dvou kapučín, na která mi nestačila připravená stovka, mě konečně docvaklo proč. I tak jsem si na kávě pochutnal. Opět jsme se ženou maximálně ukojili své mlsné chuťové pohárky a pokračovali vzhůru na hrad. Na malém plácku nás zaujal dobový žonglér, který tam široko daleko pobavil snad každého. Ze svého řemesla uměl všechno a bavil nejen děti, ale dvojsmyslnými narážkami i dospělé. Byl to borec a udělal na nás obrovský dojem. Zasekli jsme se u něj přes půl hodiny. Žena o kousek dál neodolala nádherné šále s kožíškem. V zimě přijde vhod. Když si ji zkoušela, moc jí slušela a byla v ní doslova k „sežrání a zulíbaní“. To druhé jsem udělal nejdříve, abych na to v tom mumraji, který byl okolo nás, nezapomněl. Musel jsem si ale nejdív otřít ještě trochu mastnou pusou po první voňavé grilované klobásce s výborným chlebíkem, hořčicí a velmi ostrým křenem. I ostatní lidi kolem měli neustále v rukou něco k jídlu nebo k pití. Vždyť taková akce je vždycky vzácnou příležitostí se bez odříkání a výčitek pořádně nadlábnout, když jste neustále v pohybu. Měli jsme konečně půlku kopce za sebou a bylo potřeba nabrat další sílu a hlavně vůli. Nabíral jsem ji i pohledem po pěkně oblečených šlechticích, rytířích i pážatech, kteří šli odpoledne společně v průvodu Karla IV. Cestu nahoru nám zpříjemňovaly a zpestřovaly živé kapely podél cesty a jinde zase z tlampačů hrála reprodukováná hudba. Kdybych hlasitě nefuněl do kopce, mýsl bych si, že jsem u kolotoče. Byla to makačka. Bolely mě ruce a ženu prý hlavně stehna, jak mě tlačila. V tom závěrečném stoupání jsem si několikrát říkal:

„Panebože, jestli nás máš opravdu rád, tak nám sešleš jako posilu nějakého mladého a silného chlapa, který převezme tu dřinu za moji manželku. Ta toho má už taky plné „botasky“ jako já. Amen!“

Bůh asi pomáhal ještě pár minut někomu jinde, ale i na nás přišla řada. Kde se vzal, tu se vzal mladý sportovec, a už jsem jel nahoru (prý v rámci jeho tréninku) takovým fofrem, že nám má ani jeho manželka nestačily. Mladý táta několika dětí měl síly na rozdávání a jeho manželka říkala té mojí, jak jsem se později dozvěděl:

„Máte můj obdiv, mladá paní, máte neskutečnou odvahu tlačit manžela až nahoru na nádvoří.“

Moje paní je opravdu mladá a mladší o 22 let než já. Ten hodný pán mě dotlačil až tam, kam to šlo. Úplně nahoru na první nádvoří. Během té náročné cesty jsme se několikrát s vozíkem otáčeli přes velké kameny, přes ty to šlo vzhůru jedině pozadu. Zadýchaně jsem mu několikrát s radostí a vřele poděkoval za jeho neskutečný sportovní i lidský výkon. Než se vydýchal, popovídali jsme si o našem společném oblíbeném sportu, pinčesu. Oba jsme ho hráli několik let závodně. Manželka si toho odvážlivce a super pomocníka, bez kterého bychom se nahoru nikdy nedostali, i vyfotila.

Odvaha to určitě byla u nás obou, ale převládala zvědavost jaké je to nahoře, kam Karel IV. tak rád jezdil, a my jsme tam ještě nikdy nebyli. A už ani tak vysoko příště nebudeme! Stačilo nám to tam vidět jednou, příští rok se zasekneme u nějakého stánku s občerstvením už dole pod hradem či si v hospůdce si dáme oběd. Musím si tu moji včeličku víc šetřit, protože není žádná horská lochneska. Mě na hradě žádná Eliška v převlečení nečekala, ale čekalo mě tam (jak jinak) něco mnohem lepšího. Gáblík. Paní mě i sebe odměnila ražniči se zeleninou a chlebem. S takovou chutí jsme už dlouho nejedli, jak nám v tom táhlém a dlouhém kopci vytrávil. Na pódiu v tu chvíli našeho zaslouženého odpočinku vystupoval nějaký fakír s hady, ale my museli zase dolů, protože v 15 hodin byl naplánován odjezd našeho autobusu domů. Dolů to už byla brnkačka. Teprve při sjezdu jsem viděl, jaké převýšení jsme ten den překonali. Brzdil jsem koženými rukavicemi, až mi kola kvílela, jako

když jsem kdysi brzdil ráfkovými brzdami u závodního kola. V půli kopce jsme slyšeli z dálky silně dunící bubny. Podle programu přijížděl na Karlštejn sám Karel IV. se svojí velikánskou a velmi dlouhou družinou. Průvod byl nádherný, s dobově oblečenými rytíři, zbrojnoši, pážaty, šašky a šlechtičkami v doprovodu pěšmo i na koních. Několik stovek lidí komparzu a několik tisíc diváků.

Uprostřed průvodu jsem zaslechl hrát skotské dudy. Když jsem to řekl ženě, laškovně a dvojsmyslně odpověděla, že to jsou přece „královniny dudy“! Asi z radosti a úlevy, že mě už dnes nikam tlačit nebude. Když královna přijela blíž, vepředu fakt pěkné dudy měla, a některé její baculatější dvorní dámy jakbysmet. Myslel jsem si jednu chvíli, že v prvních řadách doprovodu krále Karla IV. jsou jen samá děvčata z Dejvic. Moc jim to všem slušelo a já měl v té pestrosti průvodu největší radost z toho, že už nemusím funět do nekonečně velkého a dlouhého kopce, a že si dám svou závěrečnou klobásu, která mě odněkud zezdola svojí omamnou vůní už zase lákala. Ještě něco mi tam z mládí vonělo. Příjemný a už dlouho nepoznaný pach koní a jejich trus. Vedle průvodu šel chlapík, asi takový středověký koňák, který vezl kolečko s lopatou, už do poloviny naplněné koňským trusem. Překvapivě a laškovně pobídl mou manželku, zda by se nechtěla v tom jeho kolečku svézt. Vtipálek. Ještě jsme udělali pár fotek a žena natočila „Karlíka IV.“ i na video. Už jsem se, docela unaven, moc těšil, jak mě večer hodí má ženuška do vany a po večeři spolu okoštujeme koupené veliké, ještě mokré ořechy papírky. V myšlenkách jsem už dával do ledničky vychladit také zde koupenou „ořechovku“. Labužnický ochutnáme, jak se moravským vinařům povedla, a necháme si ji jako delikatesu na Vánoce. Za rok na Vinobraní, pokud nám bude zdravíčko sloužit, jedeme znovu. Současně zvu na konec září všechny milovníky pohybu, dobrého jídla a moravského burčáku. Hlavně si tam i hrdě připomenete, že naše historie byla velmi pestrá, a že jsme v Evropě my Češi a naše měna opravdu něco znamenali. Hlavně naše královské špičky. A co se mne týká, tak si raději dám na Karlštejně několik deci burčáku, než doma litry a decilitry urologického čaje.

Na Karlštejně v roce 2009

Na kapučínu na Karlštejně v roce 2009

KLOBÁSKY Z VÁCLAVÁKU

Do Prahy 6 – Řep do bezbariérového bytu zvláštního určení ve Vonroušově ulici jsme se přestěhovali s manželkou koncem července roku 2009. Víím, že mimopražští občané České republiky nemají Pražáky moc rádi. Slyšel jsem to téměř všude, kde na to přišla řeč. Jsou prý nafoukaní, namyšlení a podobně. Jací my jsme nyní nafouklý Pražáci, když jsem rodilý Severočech a manželka Moravanka? Nejsem a ani jsem nikdy namyšlený nebyl. Jak já k tomu přijdu! Jsem skromnost sama a má žena také.

Když jsme se vybalili v novém velkém bytě a v Praze pár dní přespali, poslal jsem všem přátelům e-mailem oznámení, kde bydlíme. Během měsíce mi přišlo několik škodolibých fotek, jak pod stromem někde ve městě stojí auto s pražskou espézetkou, které je celé pokálené ptáky. Pod obrázkem bylo napsáno: „Zas.aný Pražák.“ Po půl roce žití v Praze musím konstatovat, že Pražáci jsou překvapivě pro mne velmi příjemní a ochotní lidé, jako všude jinde. Ještě jsem nezažil, aby mi do kopce, který musím na invalidním vozíku vyjet po nákupu z Alberta, abych se dostal domů, nikdo nenabídl pomoc a těch nejtěžších sto metrů mě nevytlačil až na rovinu před náš asistenční dům. Díky ještě jednou všem Pražákům, co mi kdy pomohli, i těm, kteří mi určitě pomohou i v budoucnu, hlavně v zimě na sněhu a ledu. To po chodníku kličkuji ze strany na stranu jako nějaký zajíc před myslivci a nadávám u toho jako špaček.

Můžu vám nyní říct, že nejsem jen ten zas.aný Pražák, ale už i pos.raný Pražák. A věřte nebo ne, došlo k tomu rovnou na Václavském náměstí, 28. října o našem státním svátku. Od koho jiného to mohlo být, než od pražského městského holuba, kterých je tam mnohem více, než co jsem zažil a viděl v Rusku ve městech pobíhajících psů. Těch bezprizorných „sabák“ jsem viděl všude v „Sajúzu“ v roce 1982 tolik, že zasviněná přilehlá prostranství od odpadků a psů mi je občas v Řepích připomínají. Koše s papírovými pytlíky na psí exkrementy tu sice jsou na každém rohu, ale kdo má pro ně pořád chodit, a pak se ještě s nimi vracet ke koši. V zimě je stejně přikryje sníh a na jaře snad na čas zmizí s jarním úklidem.

Vyrazili jsme s manželkou z Řep bezbariérovou tramvají č. 9 koupit vnučkám Lucince a Terezce něco k narozeninám a ke svátku rovnou do Marks & Spencer na Václaváku. Přesně tam paní nedávno viděla pěkné župánky po koupání a na pláž. Já jsem se do obchodu jako vozíčkář přes vysoký schod bohužel nedostal. Čekal jsem před obchodem bokem, abych moc nezaclánil, a sledoval ten lidský cvrkot na Václaváku. Podle mluvy okolo jdoucích lidí nejrůznějšího věku a pohlaví v obou směrech jsem poznal, že se mnou na Václaváku moc „čecháčků“ zrovna není. Linula se ke mně odněkud odzdoła, omamná vůně vyhlášených opékaných klobásek z prodejny jen pár desítek metrů ode mne. Jak jsem později na vlastní oči zjistil, klobásky byly o státním svátku v akci již od třiceti korun. Když paní spokojeně z obchodu přišla, že koupila přesně to, co chtěla, popojel jsem o pár metrů dolů a ty nádherně propečené klobásky jsem viděl na vlastní bulvy. Byly na pohled ještě lepší a lákavější, než ta pronikavá chuť ozónu. Pavlovův reflex na mě začal ihned zákonitě účinkovat také a doslova jsem slintal a polykal naprázdno v toužebném očekávání, než se má paní zařadila do fronty hladovců a gurmánů. Naštěstí má muka brzy ukončila v dlouhé frontě, kde to pěkně odsejpal. Vybrali jsme si každý tu nejpikantnější klobásku, za rovnou „pajsku“ a s vynikajícím kyselým zelím v příloze. Sami jsme si pak mohli načepovat ochucující ingredience ke klobáskám těsně vedle kiosku, z takových malých, jakoby pivních píp. Hořčici, kečup i tatarku. Klobáska byla takový velmi pěkný macek do ruky, asi 25 cm dlouhá. Byla pěkně dozlatova opečená a výborně po česku i okořeněná. Jen mě hodně překvapilo, že tu českou delikatesu a specialitu prodává na českém Václaváku rusky mluvící obsluha, jako u nás v Řepích ukrajinské pokladní v supermarketu Albert. Ať si ty klobásky na Václaváku pro mě za mě prodává, kdo chce, tak ale nemají chybičku. Moc jsme si pochutnali a já si vychutnal každé kousnutí i polknutí. Ještě dlouho mi klobáskami nádherně voněly ruce a i mé, jen dvakrát mastnotou z nich pokáplé, kalhoty. O sklouzlém zelí, které naštěstí žádné fleky v mém klíně neudělalo, raději decentně před ženou pomlčím. Holt po „šedesátce“ jsem trošku brynda a někdy podle manželky i malé

čuně. A kdo občas není. Horší by bylo, kdybych byl třeba v mém kmetském věku ochmelka, nebo dokonce pedofil. Gatě manželka vypere a trošku si zanadává, ale ty další zmíněné vlastnosti by určitě nerozchodila.

Nevěřil bych nikdy, a také jsem to nahlásil ženušce v nadsázce po výborném „gáblíku“, že z Václaváku se dá dokonce jednou tramvajovou linkou dojet až na Kubu. Tramvaj číslo 24 má totiž jednu konečnou stanici až na Kubánském náměstí.

Tam, kde jsou u tramvají nástupní ostrůvky, se vozíčkář do bezbariérové tramvaje dostane jedna radost. Každá bezbariérová „šalina“ má logo vozíčkáře vepředu nalevo, hned vedle světla. Zrada je, když je stanice tramvaje či autobusu v místě, kde není ani nástupní ostrůvek a ani chodník. Na vlastní kůži si musíte zkusit, jaké to je do dopravního prostředku nastoupit ze silnice. Naštěstí takových stanic je v Praze málo. To je loterie. Buď „padací most“ dosedne na zem, nebo ne. Když ne, tak to máte pěkně blbý. To pak musíte popojet o stanici po směru jízdy nebo opačně, abyste se do tramvaje či autobusu vůbec ten den dostali.

Když jsme se pozdě večer a už v pěkném mrazu vraceli s manželkou v prosinci z Kamy z vyhodnocení Literární soutěže, tak jsme přesně na takovou blbou stanici a v blbou chvíli zrovna narazili. Když řidič tramvaje hbitě vyskočil a dal mi „padací most“ z tramvaje dolů, tak k dosednutí najížděcí rampy pro vozíčkáře na silnici, scházelo několik málo centimetrů. Než stačil řidič říct, že mě nevezme, že mu nejspíš ulomím panty u najížděcí rampy, tak mě bafnul jeden velmi ochotný mladík, kterého jsem předvídavě před příjezdem tramvaje poprosil o hození do tramvaje, když jsem viděl bez ostrůvku ten velký výškový rozdíl. Bafnul mě vzadu nečekaně rychle za úchopy a měl co dělat, aby mě vytlačil do tramvaje. Docela jsem měl strach, abych netradičně nevypadl, atypicky poprvé v životě, z vozíku dozadu. Naštěstí jsem byl v cukru letu v tramvaji. Hlavně jsem si lebedil v příjemném teploučku po té „kose“ na zastávce. Připadal jsem si jako nějaký kaskadér a málem jsem si nadrobil strachy do gatí, jakou bleskovou ekvilibristiku jsem zažil s

tím silákem, do jehož osidel jsem se svěřil. Manželka jen koukala na mého pomocníka a tiše mi řekla:

„To byl fofr! Takový na pohled tintítka a má takovou páru!“

Domů do Řep na naší výstupní stanici s ostrůvkem Blatiny to už byla brnkačka. Tam je rozdíl mezi podlahou tramvaje a zemí na nástupním ostrůvku malý, jen pár centimetrů. Je to paráda být Pražákem na vozíčku a vozit si zadek v bezbariérovém autobusu, tramvaji či v metru. Dostanu se, hlavně díky mé manželce jako doprovodu, kamkoliv a bez problémů. V Ústí nad Labem a v Milovicích, kde jsem nějaký ten rok prožil, to má vozíčkář podstatně horší. To jedete několik set metrů po chodníku, na který jsem si pěkně sám najel, a pak zjistíte, že na druhém konci po několika stovkách ujetých metrů není vůbec žádný sjezd. Jen dvacetimetrový schod, který sám nezvládnete. S manželkou to zvládneme. Musím se otočit a paní mi vytáhne ze zadní části vozíku dva nástrčné doutníky, které tam mám jako „sichrovku“ proti převrácení v šikmém a prudkém terénu, a stáhne mě opatrně pozadu přes velká kola dolů.

Bomba, a to přímo atomová pro nás vozíčkáře, je u nás v Řepích má návštěva pošty. Je tam ve vestibulu na pultu moc pěkné tlačítko pro vozíčkáře. To sotva zmáčknu a jsem hned na řadě, že mám kolikrát co dělat, aby na mne obsluha jedné z deseti přepážek nečekala a nezdržoval jsem tu provoz. V Milovicích-Mladé byly na poště na velikém kopci v Lesní ulici jen dvě přepážky. Většinou, když už jsem tam se ženou v zádech vyfuněl, fungovala jako naschvál vždy jen jedna. A čekat ve frontě, která je až ven, s dvaceti našťvanými lidmi, to mě nebavilo ani v sedě. Ještě že byla vedle pošty trafika a paní prozíravě koupila sobě Sudoku a mě Blesk na ukrácení půl hodinové chvíle. Jo, Praha je přeci matka našich měst, jak jsem se kdysi v mládí na základní škole učil. Já jsem moc rád, že v Praze bydlím, a užívám si všech těch výhod, které mi naše česká metropole logicky nabízí. Byl bych moc rád, aby to, co je pro nás hendikepované v Praze normální, už brzy přestalo být luxusem v jiných českých městech a městečkách.

CHUDÁK DAISY NEBO MANŽELKA?

Za ta léta po úrazu, kdy jste ochrnutý na vozíčku, je pro vás občas velikým problémem pravidelné vyprazdňování. O tom nepravidelném a samozřejmě neplánovaném těsně po úrazu raději decentně pomlčím. Časem si každý člověk, jak zdravý, tak hendikepovaný, vychytá to své tak, aby se mu nepovedla nějaká ta nečekaně velmi nepříjemná kalamita, hlavně v autě nebo na vozíku. Nebo přesně ve chvíli, když je v létě jen tak na lehko a nemá na sobě zrovna Pampersky. Za mlada byl pro každého človíčka běžný průjem sranda a jako kluk jsem většinou stihl doběhnout na WC. Naštěstí jen párkrát to odnesly trenýrky či tepláky. Mnohem nepříjemnější je i pro zdravého člověka zácpa. Ta je pro všechny lidičky horší, než byl třídní nepřítel, když se vás to bezprostředně týká. A ještě mnohem horší je to pro starší a méně pohyblivé lidi na vozíčku.

Když jsem byl na operaci ledviny, tak mě jako paraplegika doléčovali na spinální jednotce, kde to s para- a kvadruplegiky vzorně umí. Na urologii nebyla ošetrovatelská lůžka se zábranami, abych se mohl sám polohovat, a ani hrazdička, abych se sám také posadil. Mimo jiné se na spinálce sleduje pravidelná stolice. Hned druhý den na pokoj přišla k mému lůžku sestřička s čípekem. Nejdříve jsem koukal já na ni, jaký že čípek? Když jsem viděl, že má na ruce už gumovou rukavici, tušil jsem asi kam i na co, a hlavně pro koho ten čípek má. Když mě chtěla mít rychle na boku a chtěla mi ho tam šoupnout, řekl jsem jí žertovně a potichu, že by větší zájem měl ten decentní pán na lůžku u okna. Zrovna před chvilkou tu měl na návštěvě odjinud jednoho přihřátého pacienta v nemocničním županu. Pak mi došlo, že by čípek chtěl jedině od zdravotního bratra, který má asi dnes jako na potvoru volno, a ne ho dostat od nádherné sestřičky. Toho bratra jsem tady dnes od rána zatím neviděl. Mohl jsem být opakem Šípkové princezny. Čípkový princ.

Sestřička nechápala, že čípek jako paraplegik vůbec neberu, jako všichni jiní tady na spinálce. Po týdenním povinném ležení, půstu a také místní dietní stravě, jsem také začal dostávat čípky v

nelehkém boji proti zácpě. Byla to bomba. Nemusel jsem téměř vůbec tlačit tak, jako doma, a oči mi nevylezly ani o kousíček z důlků. Stačilo po dvou hodinách působení čípku v mých útrokách v posteli, ale raději v koupelně do lavoru, jen malinko na koupacím zvedáku zatlačit a veliké dílo, jistě na pár dní dopředu, se mi vždy na 150% podařilo. Než mě do koupelny odvezli, připevnili mi pro sichr pod řiť podložku, aby se mi to, co bylo potřeba dostat ven, díky čípkové kluzké gravitaci nepovedlo už po cestě.

Doma po návratu z nemocnice bylo dlouho vše při starém, takže jsem při svém daleko větším pohybu čípky zas nepotřeboval. Jednou v Milovicích přišla řeč na čípky se sousedkou Šárkou, která má postiženého manžela Štaflíka více, než jsem já. Také si chválila, stejně jako já ve špitálu, ty inspirující a pomáhající čípky. Až do minulého týdne.

Byli s mužem před týdnem na výletě u několika známých a nevrátili se včas domů, jak byli zvyklí. Respektive vyjeli včas, ale kvůli hromadné nehodě na D1 přijeli domů přes všechny možné objížďky o dvě hodiny později než chtěli a než potřebovali. Sousedka, řidička, byla utahaná z řízení i z cesty jako štěně a udělala rutinérsky po půlnoci všechno, co při hygienické očištění svého manžela měla, až na jednu malou zanedbatelnou maličkost. Zapomněla totiž na manželově nočním stolečku u ošetřovatelského lůžka fungl novou krabičku plnou čípků. A co čert v noci zákonem schválnosti nechtěl. Když manžel v noci pil vodu z lahve, tak ty čípky ve tmě nechtěně shodil na zem. Člověk na vozíčku občas jako každý shodí ledacos na zem a také si to sám i sebere, když na to dosáhne. Nebo si to přitáhne přesouvacím prknem či tepláky, jako rybář rybu na prutu do podběráku. Ta bílá krabička se po odkutálení ke dveřím bohužel sebrat nedala a budít kvůli takové volovině manželku, to považoval můj soused za její šikanu. Už jen proto, že se ta jeho beruška o něj tak pěkně starala a měla v sobě tu noční jízdu po dálnici a hygienickou očištění jako přídavek. Do rána to mohlo počkat. Tvrdě po napití usnul a tak už neslyšel, že k posteli přišel ze svého psího pelíšku v předsíni jejich domácí mazlíček, fenka Daisy. Byla zvědavá jako každá ženská, cože to spadlo jejímu dobrému a

mazlivému páníčkovi na zem. Krabička ji moc zajímala a ještě více asi i to, co je v ní za dobrotu. Vůbec jí nevadilo, že ta dobrota je zabalena v celofánu, a všech zbývajících devět čípků z kulaté plastové nádoby s chutí sežrala. Souseda vzbudilo ráno až hlasité nadávání manželky, které ho výjimečně potěšilo, protože se jako v mnoha jiných případech netýkalo jeho osoby. Slyšel, jak manželka říká:

„Daisy, ty kozo nenažraná, to ti nestačily večer granule a ještě ode mne malý řízeček? Ty musíš sežrat páníčkovi všechny čípky a ještě zesr.t a posr.t celý byt a jako by to nestačilo, ještě navíc i koberec. A další prací navíc jsem do toho ještě šlápla. To tvůj páníček je jiný frajer než ty, on kadí jen plánovitě a vzorně na plenu a smrdí daleko méně než ty, ty mlsná kozo! Pojď ke mně, jdeme do vany a koukej ještě rychle vyzvracet ty „celofány“, ve kterých ty čípky byly. Ještě jednou po tobě budu uklízet a zavřu tě na záchod, ty krávo blbá a nenažraná! A to budu muset panebože jet ještě zítra kvůli tvé mlsné hubě do města k doktorovi pro recept a pak do lékárny pro nové čípky, jako bych už neměla jiné práce a starostí až nad hlavu.“

To byla pro souseda prý rajska řeč, jak mi později řekl, kterou v suchu a v teple svého pelíšku moc dobře slyšel. Raději dělal, že spí, i když svého miláčka, fenku Daisy, upřímně litoval. Nechtěl si to rozházet ani u manželky, ani u Daisy. Ta mlsná nezbednice, nenažraná Daisy měla průjem celý den, který strávila pro „sichr“ raději venku před barákem na trávě. Navíc Daisy nezvracela, což byla jediná dobrá zprava toho dne, protože si ty čípky nějakým svým psím způsobem vyčůraně rozbalila, než je snědla. Při úklidu už uklidněná panička našla při závěrečném vytržení desinfekcí všechny ty celofány z čípků rafinovaně zastrčené pod nočním stolem.

Z toho plyne jedno velmi zajímavé poučení pro nás lidičky: i vašeho psího miláčka může chytit někdy v noci také taková „mlsná huba“ jako to občas vidí u vás páníčků, když vyrazíte na noční výpravu do ledničky na něco dobrého na zub, co by se do rána jistě, pane magistře, mohlo zkazit!

JAK JSEM NEBYL VYŠETŘEN LÉKAŘEM

Můj vynikající obvodní lékař Mudr. Dresler mě poslal po vyšetření mé prostaty, která byla naštěstí v pořádku, i na interní vyšetření na místní polikliniku v Praze 6 – Řepy.

Jak jsem zjistil, místní poliklinika byla dříve velká administrativní budova, která byla rekonstruovaná pro potřeby místního zdravotnictví. Do ordinace a čekárny jsou dveře „osmdesátky,“ ale k EKG jen „sedmdesátky“. Lautr to samé je se starými výtahy uvnitř budovy. Ještě že se přidělaly na budovu dva výtahy nové, o něco větší, do kterých se i větší klienti na širším vozíku dostanou.

Tak jsem se na interně alespoň objednal, to totiž musíte předem, jinak vás bez ohlášení nikde neohlášeného nevezmou. Proč tam jezdit na vozíku z Vondroušové ulice jednou, když mohu dvakrát? Mé fyzičce to jediné prospěje. Když jsem při své první neohlášené návštěvě zjistil, že tam mají lehátko, na které se přesunu z vozíku a na něm mě paní doktorka vyšetří, tak jsem si na druhou návštěvu a na vyšetření vzal své přesunovací prkno. Když jsem vjel dovnitř, tak to ještě přes dveře šlo. Na těch druhých k EKG jsem skončil. Byly oproti mému vozíku užší jen o jediný centimetr! Paní doktorka měla snahu mě dostat z vozíku na lehátko v chodbě, a pak že by mě na lehátko zavezla do vyšetřovny. Jenže vozík a lehátko se vedle sebe nevešly, a tak mé vyšetření skončilo, aniž začalo. Připadal jsem si jako ten kohout, co honí slepičku po dvoře, a když ji nedohoní, tak si řekne podobně jako já:

„Nevadí! Aspoň jsem se dneska pěkně projel!“

To už jsem se pěkně projel před týdnem, když jsem byl řádně nahlášen k paní docentce Filipové. To se zase pro změnu zasekly dveře do takové kukaně k výtahu. Výtah jezdil, ale do té kukaně jsem se nedostal. Ty dveře tam mají čidlo na pohyb před nimi a to čidlo reaguje na všechny lidičky, kteří jdou po chodníku, a třeba ani do výtahu nechťejí. Ani se nedivím, že se kousnou, když tam přejde skupinka lidí. Vhodnější by bylo dát tlačítko zvenku a čidlo zevnitř. Na to jsem moc malý pán, když se zmíním tam, kde to bude třeba.

Nevyšetřen jsem jel našťvaný domů, že na internu budu muset až do Motola, a bůhví kdy.

Přes zimu jsem si zjistil, že v normě ČSN 73 6110, má být výškový rozdíl na přejezdech pro vozíčkáře maximálně 8 cm na jeden metr! Což je jen málokde. Vzadu na vozíku mám proto nainstalované dva takové „doutníky“, abych se na šikmé ploše nepřevrátil dozadu. Takový nepředpisový nájezd sám nepřejezu ani náhodou. Díky doutníkům se nepřevrátím, ale zaseknou se a zůstanu na nich viset! Proto raději před každým nebezpečným nájezdem počkám, až mi někdo pomůže. Přitom by bylo jednodušší, kdyby si ten někdo zodpovědný, tu výše zmíněnou normu přečetl a hlavně zkontroloval její dodržení ve svém rajónu.

V ne moc dobré náladě jsem jel domů a těšil se, že si v Albertu dám kapučíno od cesty a přijdu na lepší myšlenky. Najednou začal foukat vítr a začalo drobně pršet. Narazil jsem si čepici až po uši, ale bylo mi to houby platné. V parku větřík zadul tak silně, že mi sundal z hlavy čepici a odfoukl ji padesát metrů ode mne pod auto na nedaleké parkoviště. V počasí, do kterého bych ani psa nevyhnal, jako na potvoru nikdo široko daleko nebyl. Musel jsem si poradit sám. Jel jsem po trávě přes „krtince“ k tomu autu. Tam jsem zjistil, že přes zvýšený obrubník nesjezu a budu to muset v tom větru někudy objet. Když už jsem se k autu konečně dostal, tak čepice byla schovaná až pod ním. Oblíbené příkrývky svého „pohlaví“ jsem se nechtěl vzdát, když už jsem měl mokrou hlavu od deště. Musel jsem ulomit na jednom keři větev a tu čepici vydolovat. K autu jsem se sice dostal, ale k čepici ne. Nerad něco vzdávám, ale zmrzlý a našťvaný jsem to udělal. Za pár minut šel kolem pán, a tak jsem ho požádal o svou čepici pod autem, jestli by mi ji nevytáhl. Koukal na mne jako na debila, ale když jsem mu řekl, že mi ji vítr sfoukl z hlavy, tak pochopil, o co jde. Měl co dělat, aby ji vytáhl. Lezl komicky po čtyřech a vyloudil mi na tváři úsměv při představě, že kdyby zvedl jednu nožku, tak by si ho někdo mohl splést se psem.

Čepici jsem měl konečně opět na hlavě a hned mi bylo tepleji. Někde jsem četl, že 80% tepla z těla vozíčkáře mu utíká

hlavou, když nemá čepici. Mně během té asi patnáctiminutovky uteklo z těla všechno teplo a nechtěně jsem tomu ochotnému pánovi dělal sparringpartnera. Klepal jsem se jako malý pes zimou. Trošku jsem se zahřál myšlenkou na ono horké kapučíno v Albertu. Když jsem do hypermarketu dorazil, tak nejlepší bylo to „nevětrno“ a teploučko uvnitř. Kapučínko jsem si vychutnal, ohřál se a trošku i oschl. Než jsem se popral s automatem na nápoje, odložil jsem si promočené rukavice i čepici na teplé ústřední topení u výlohy, aby se mi ohřály. Při popíjení mého velmi oblíbeného nápoje bez cukru jsem si prostudoval v reklamním létáku veškeré slevy, které náš Albert nabízí na celý týden od středy do úterka. Zaujala mě tam hlavně moje oblíbená Margot za 9,90 Kč. Je to namletý kokos výborné chuti, navíc politý čokoládou. Po dvoukilometrové cestě si vždy jednu polovinu zasloužím a odměním se i sám. Nezapomenu Margot koupit i manželce. Ta se chvíli cuká, že ji nechce, že drží dietu. Narafičím Margot do mého stolečku a také ji o mé léčce zainformuji. Mlsná na mou ženu ještě ten den skočí také. Nejčastěji během hodiny skončí Margot tam, kam jedině patří. V Renátině břišku. Přeci se nezkazí.

To jsem ještě nevěděl, jaká neskutečná radost mě čeká. Vyrázil jsem na zteč na posledních nejhorších sto metrů do kopce k domovu. Ten kopec je vždy náročná makačka. Když ho vyjedu s třemi zastávkami po dlouhé zimě, tak jsem velmi spokojen. Stalo se něco nečekaného. Nabídla se mi asi po deseti metrech jízdy jedna paní se slovy, že si lidi mají pomáhat. Bafla mě vzadu za rukojeti a tlačila mne jako divá. Pomáhal jsem jí, jak mi to jen šlo, a vedl s ní i funivě hovor. Když mi řekla, že jí bude v dubnu 84 let, tak jsem byl zmatený, aby si nějak neublížila, a zeptal se jí, kde si odpočineme. Odpočívát nechtěla a vytlačila mě na jeden zátaž až na vršek kopce. Jel jsem jako král, navíc pěkně svižným tempem jako hasiči k ohni. To byl neskutečný výkon od té drobné, čiperné a nevelké paní, do které bych nikdy ani ve snu neřekl, že má takovou páru. Na rozloučenou jí říkám:

„Moc Vám děkuji a stydím se, že jsem ten náš kopec po velmi dlouhém vozíčkářském zimním spánku nevyjel sám!“

Paní, mimochodem ročník 1926 jako moje matka a také jako slavná herečka Marilyn Monroo, mi ještě bez zadýchání popřála pěkný den a já jí ještě jednou funivě moc a moc děkoval za její nevšední výkon.

BOMBA NA ČESKÉ POŠTĚ!

I vozíčkář si potřebuje občas sám zajet na Českou poštu či do banky a vyřídit si tam nějaké své povinnosti. Musím si například vyzvednout každou chvilku z nějakého úřadu nečekaný doporučený dopis, když mne pošťačka nezastihla doma a nechala mi lístek v dopisní schránce. Před Vánoce je to vždy nějaký balíček z internetového obchodu. To zase pro změnu přijede rozvoz balíků až kolem patnácté hodiny, kdy už jsem zalezlý v pelíšku s oteklýma nohama. Párkrát jsem zkoušel vylézt ze své „nory“, ale než jsem se za pět minut vyhrabal na vozík a ke dveřím, byl už pošťák dávno pryč. Od jara až vlastně do zimy bez sněhu na poštu jezdím moc rád, protože tam je to výborný kilometrový trénink a mohu si navíc v obchodech u pošty koupit vše, co potřebuji. Hlavně barvy do tiskárny a jiné drobnosti, které v blízkém supermarketu nemají ani náhodou. V Dolních Zálezlech jsem své vztahy s poštou vzdal rovnou předem. Z velkého kopce, kde jsem čtyřicet let bydlel, bych sám nesjel. V půli kopce dolů bych nejspíše vyklouzl z vozíku anebo bych to neubrzdil. A nahoru by mě musel vytlačit nějaký mladý, silný a zdatný kulturista, navíc za tu makačku jediné za tučnou „diškreci“. Naštěstí pošťákem v Zálezlech byl můj výborný kamarád, podle kterého se daly ráno i řídit hodinky. Nosil mi denní tisk, sem tam i pár honorářů za povídky v časopisech a hlavně jednou měsíčně invalidní důchod a příspěvek na péči. Když jsem byl na rehabilitaci měsíc a půl v Košumberku, tak jsem si pořídil Postžiro, později navíc elektronicky ovládané z internetu. Ze spinální jednotky na poštu v Lužích to byl poctivý kilometr a něco dolů. Nahoru to bylo velmi perných 45 minut jízdy. Než mi účet u Poštovní spořitelny pro hendikepované udělali, jel jsem tam 3x, zrovna v červenci a raději dopoledne, abych to vedro, co tam zrovna bylo, ve zdraví vůbec

přežil. Ruce mě neskutečně bolely a svaly mi v železo ztuhly. Po dojetí domů a potom ještě do jídelny na oběd jsem byl zralý rovnou do truhly. Měl jsem těch kopečků od pošty, a že jich tam bylo, plné zuby. Když jsme se ale vraceli asi po týdnu večer z hospůdky z Klondajku, tak mě to překvapivě po třech vypitých pivech jelo do kopce jako bych seděl na „ELEKTRICÁKU“! Ten „poštovní“ trénink mi přišel v nabyté fyzice velmi vhod.

V Milovicích-Mladé, kde jsem dva roky bydlel, byly na poště na velikém kopci v Lesní ulici dvě přepážky, ale většinou když jsem tam s ženou v zádech vyfuněl, fungovala a byla otevřená jako naschvál vždy jen jedna. Čekat ve frontě až ven s dvaceti naštvanými lidmi mě nebavilo, ani v sedě. Ještě že byla vedle pošty malá trafika. Zapikoloval jsem se do fronty k přepážce a má paní šla prozíravě koupit sobě Sudoku a mě Blesk na ukrácení půlhodinové chvíle. Žena jezdila domů z práce teprve před 17 hodinou, takže jsme tam strávili často zbytek odpoledne, většinou až do uzavírací hodiny, a to vše i několikrát v měsíci. Nerad na tu zbytečnou ztrátu času vzpomínám. Nyní jsem už dva roky Pražák a Praha je přeci matka našich měst, jak jsem se v mládí na základní škole kdysi učil. A tady jezdit na poštu, to je pro mne neskutečná radost. Pro nás vozíčkáře je u nás v Řepích návštěva místní pošty bomba, a to přímo lepší a větší než ta atomová. Dolů to mám z asistenčního domu ve Vondroušově ulici převážně z kopce a dá se říct, že tam jsem v pohodě a za chvíli. Je to má nejmilejší trasa, i mé ženušky Renáty. Nahoru domů je to stejné asi jako v Košumberku. Je to v Řepích pořád do kopce, navíc komplikované přes mnoho nájezdů a sjezdů na chodnících. Ale s tím velmi důležitým a podstatným rozdílem, že v Lužích-Košumberku nejezdila ani bezbariérová tramvaj č. 9 a 10, a ani autobus č. 180. V Praze-Řepích jezdí! Jupí! S řidiči je často při mém nástupu sranda. Řidiči vylezou z vyhráté kukaně ze sedačky tramvaje či autobusu většinou ochotně, málokdy i neochotně, a dají mi padací most dolů a po najetí ho po mně opět zaklopí. Jednou jsem po poděkování popřál mladému řidiči tramvaje v měsíci lásky v květnu ještě velmi pěkný večer a on mě popřál Veselé Vánoce. Dal mi najevo, že bych raději měl cestovat s někým jiným a s ním

nejraději až zase někdy na Vánoce. Zákonem schválnosti je, že když jedu do Motola na Urologii na kontrolu, tak zpátky jedu za dvě hodiny se stejným řidičem i domů. Průpovědky jednoho řidiče mě opravdu pobavily, když mi srandovně říkal:

„Nevím, proč zrovna dneska trénujete 2x denně jen mě, když to umím a jezdí tu další stovky bezbariérových vozidel!“

Dříve mi bylo blbě jet jen jednu stanicí tramvají. Ale jsem už starší pán, auto neřídím, mám šikovnou ženu, kterou naštěstí řízení auta a cestování se mnou baví, tak proč bych se vlastně nesvezl do kopce, kde po levé straně z pošty je podchod pod hlavní silnicí jen pro chodce! To jinak musíme doslova kličkovat sto metrů po kraji silnice k velké křižovatce mezi zaparkovanými auty, kde je celé odpoledne veliký provoz, a že mám s ženou v zádech kolikrát co dělat, abych se na druhou stranu ulice vůbec dostal! Proto jezdím tu jednu stanicí, jen osm set metrů dlouhou, tramvají. A co po druhé straně, řeknete si? Tam to nejde? Ta strana je pro vozíčkáře absolutně nevhodná, protože vede do velké kopce přes krátké a vysoké nepředpisové nájezdy, a je to neskutečná makačka pro vozíčkáře i jeho doprovod. 2. února 2011 mi bylo 65 let. Nesmím už blbnout jako nějaký Janek zamlada, musím šetřit nejen sebe, ale šetřit si mnohem více i manželku. Moc rád se z těchto důvodů raději svezu bezbariérovou tramvají. Tramvaje jezdí nyní po rekonstrukci tratě každou chvilku. A za ten čas, který s manželkou na poště a cestou ušetříme, si dáme v restauraci Manta výborné kapučíno. A já často navrch ještě i vynikající česnečku za 28 Kč. Na mé v životě nejmilejší poště v Řepích je ve vestibulu kousek od dveří na pultu takové moc pěkné modré tlačítko modrým logem vozíčkáře, určené jen pro vozíčkáře. Sotva ho zmáčknu, vyjede z moderní mašinky papírek s číslem a jsem během několika sekund na řadě. Často mám co dělat, aby na mne obsluha jedné z osmi přepážek nečekala, než vytáhnu z batůžku nějaký ten „úřední glejt“, který mi přišel, a nezdržoval jsem tu provoz. Obsluha je tu velmi milá, kompetentní, profesionální a hlavně neskutečně rychlá. Přál bych nejen vozíčkářům, ale všem lidem, aby na takovou fantastickou poštu chodili tak rádi, jako tam jezdím já. Jsem moc rád, že v Praze na stará kolena bydlím a užívám

si všech těch výhod, které mi naše česká metropole logicky nabízí. Byl bych moc rád, aby to, co je pro nás hendikepované v Praze-Řepích normální, nebylo už moc dlouho žádným luxusem ani v jiných českých městech, městečkách a velkých vesnicích.

VILÉM TELL

Odjakživa jsem byl hravý a soutěživý klučina. Když jsem se po třech letech povalování po špitálech a v LDNce konečně vylízal po úrazu páteře z toho nejhoršího, odjel jsem na rehabilitaci do věhlasných Kladrub. Nejvíce se mi tam ze všech procedur líbila ta poslední, odpolední sportovní rehabilitační hodina. Cvičení na žíněnkách mě moc nebralo, protože mě vždy dva civilkáři museli nejdříve na tu žíněnku doslova hodit, jako nějaký pytel brambor. Ještě že měli pěkně pruhovaná trička. Když mě totiž dávali zpět na vozík, tak by se jim z mé váhy (určitě přes cent) jistě pruhovaná udělala. Posadit se sám ze žíněnky z lehu na zádech jsem samozřejmě vůbec neuměl. Naučili mě to až o pár let později v Parapleti, když jsem se tam na má stará kolena neskutečně pěkně zamiloval. Super byly v Kladrubech vyjíždky v místním lesoparku. Ujeté vzdálenosti jsem každý týden postupně natahoval a po měsíci jsem si troufl i do lesní vinárny za kopcem a do hospody pod „závorou“. Samozřejmě vždy s početným chodícím doprovodem, který mi pomohl překonat poslední metry do kopce, kdy mé ruce už mlely z posledního. U pivka jsem se mimo jiné dozvěděl, že se budou opět po roce konat už 77. Kladrubské sportovní hry pro pacienty.

Hned druhý den jsem „zatepla“ zajel za šéfem rehabilitace panem Váňou, v jakých že disciplínách se bude soutěžit. Moc dobře jsem věděl, že štěstí přeje hlavně dobře připraveným. Řekl mi to až druhý den, že hry budou až za tři týdny, a že brzy budou i propozice s kategoriemi postižení i disciplínami. To už jsem využil nabídku naší sportovní „krotitelky“, která nám občas nabídla, co příští sportovní hodinu chceme dělat. Ruské kuželky, které nám po měsíčním

pobytu všem dobře šly, v programu her jako naschvál nebyly. Navrhl jsem naší oblíbené fyzioterapeutce Lence nácvik lukostřelby, *boccu* i zkoušku slalomu na vozíku mezi kužely. Právě tyto disciplíny byly vypsány v naší kategorii mužů a žen.

Naše sestřička sehnala na příští hodinu dva luky asi s deseti šípy. A už jsme trénovali první disciplínu pro vozíčkáře. Bylo to strašné. Hlavně napoprvé bylo nejdůležitější ze všeho nezranit sebe nebo někoho jiného v nejbližším okolí, což se mi málem povedlo. Má první rána z luku netrefila z deseti metrů velký terč, ale přeletěla malý násep za ním. Když nikdo nekřičel, ulevilo se mi. Po chvilce vylezl za horizontem našťvaný chlapík s šípem v ruce a dvěma „fofr klacky“. Ptal se jen, který umělec ho netrefil. Že mu prý bohatě stačí to, s čím tu už půl roku je. To mně taky. Naše krotitelka přenesla terč na bezpečnější místo, kde za ním nebyla žádná cesta. Když někdo z nás pěti kluků a tří holek trefil po deseti minutách konečně terč, tak to byl řev, jako když Sparta dá vítězný gól v Gambrinus lize, zase tradičně v prodloužení a nejlépe z penalty. Druhý den jsme hráli *boccu*, která nám šla všem mnohem lépe. Další hodinu, koncem týdne jsme se vrátili k lukostřelbě a už jsme trefovali terč, sem tam dokonce i jeden, dva či tři body. Vícekrát nám to létalo pravidelně vedle. Pár dní před závody to polovině lidí z naší skupiny šlo už dobře. Z deseti ran jsme se sedm až osmkrát trefili aspoň do terče. Nejlepší byla z naší skupinky vozíčkářů Hedvika Svobodová, která nás vždycky o pár bodů „zafikla“. To mne i Přemka Šulce pěkně šťvalo, že nás poráží ženská. Doslova jsme „vysomrovali“ luk s šípy ze skladu náčiní od správce a za pomoci chodících kluků po mozkových příhodách, co s námi chodili na pivo, jsme třikrát velmi tajně kvalitně potrénovali. Hedvika si byla jistá, že je nejlepší, ale nevěděla, jak moc nás to šťve. Chtěli jsme být s Přemkem na bedně s ní, ale raději hlavně před ní. Mít prostě zlato a stříbro.

Když konečně přišel den a hodina závodu, tak nás všechny přečůral nějaký namachrovaný vozíčkář, který bydlel nedaleko Kladrub a přijel na soutěž i se svým mnohem lepším a také přesnějším lukem. Ten nám nechtěl půjčit ani za peníze. Tak nás překvapil, že jsme ani neprotestovali, že tady není pacient jako my!

Zatletiky znám, že vrhačské náradí na každou disciplínu je k dispozici každému závodníkovi.

Při rozcvičování a třech zkušebních střelách napoprvé trefil ten machr desítku a už dál nestřílel. Odjel někam na stranu a otevřel si lahváče z Bráníka. My jsme s Přemkem trefili ze tří ran dvakrát terč, ale bylo to v součtu méně, než ta jeho desítká. Hedvice to nějak nešlo, protože s kluky večer předčasně popíjela na to její dnešní vítězství. Přemýšlel jsem smutně a soustředěně jen o druhém místě a chtěl jsem porazit Hedviku a Přemka. Nechtěl jsem být čtvrtý.

Vilém Tell začal soutěž vozíčkářů tak, jak skončil rozcvičování, desítkou. Osm vozíčkářů střílelo nejdříve pět ran, a pak dalších pět. Po první polovině s velkým náskokem vedl Vilém Tell a hned to v přestávce patřičně oslavil něčím ostřejším. To napadlo naše kluky, připít si s ním na jeho vítězství, když viděli tu jeho suverenitu a kladný vztah k alkoholu. Kamarád Jarda mi pak řekl, že obětoval "pajsku" za druhý terč. Zprvu jsem nechápal jaký druhý terč, když tam byl pořád jen jeden, ale bylo mi vysvětleno, že když Vilém uvidí po vodce dva terče, tak se třeba netrefí do toho správného. Jeho šestý pokus nám dal jakousi naději. Nějak se mu zapletly prsty s tětovou a šíp vylétl metr před něj. Pěkně jadrně a hlasitě si vynadal a dalším pokusem trefil devítku.

Nebudu vás napínat. Samozřejmě ten borec vyhrál s velkým náskokem. Byl velmi všestranně vytrénovaný. Měl dobrý luk i „splávek“, i výdrž na dost alkoholu. Mě i Přemkovi se náš utajený trénink vyplatil, oba jsme porazili o pár bodíků zklamanou Hedviku. Ta bujarou a hlavně předčasnou oslavou přišla o keramickou medaili vytvořenou a vypálenou při ergoterapii v místní keramické dílně. Z té dílny jsme hned po první hodině s Přemkem utekli do nové, moderní a sponzory vybavené počítačové učebny, která byla otevřena v září 2002. Já jsem byl v té nové a moderní PC učebně dokonce jejím historicky úplně prvním klientem.

Sportování, byť jen poslední hodinu denně oficiálně, nemělo v Kladrubech žádnou chybičku. Když přšelo, hráli jsme pod novou budovou rehabilitace v -1 podzemí, stolní tenis. Hrál jsem

„pinčes“ dvacet let závodně, ale na vozíku je to úplně něco jiného. Zpotím se u toho sice také, ale je to jen takové pinkání, protože se k míčku nedostanu nohama. Buď je krátký či dlouhý, nebo na něj vůbec nedosáhnou. Pivko mi i po tomto pinčesu více chutná a i lépe spím. A o tom to sportování i na vozíčku je. Oproti zdravým lidem se totiž musíte na vozíku více hýbat a méně jíst, abyste nekynuli a do každého velkého kopce vás nemusel někdo tlačit, jako tenkrát mne ve středočeských Kladrubech u Benešova, kde jsem prožil tři nádherné měsíce – svůj pravěk paraplegika na vozíčku.

NÁVŠTĚVA PRAŽSKÉ ZOO

Po týdenním odkladu konečně dorazily vnučky Lucinka a Tereška (7 a 5 let) na slíbenou návštěvu dědy Pepy a tety Renáty do Prahy. Těžké by bylo posoudit, kdo se víc těšil. Vnuček taťka, také po dědovi Pepa, jezdí do Prahy pracovat, a proto vyrazili všichni i s mamkou Jitkou taťkovým osvědčeným a spolehlivým vlakem Euro city, který vyjíždí v 16 hodin z vlakového nádraží v Ústí nad Labem. Táta Pepa s ním jezdí na noční dvanáctku. Jako naschvál měl ten jeho doposud „bezproblémový“ spoj rovné a neskutečně dlouhé dvě hodiny zpoždění. Telefony jsme žhavili z obou stran, kde že mladí „visí“. Místo v 19 hodin jsme se tak všichni shledali až o dvě hodinky později. Vnučky se moc těšily do známého malého a útulného „Mekáče“ v blízkosti dědova domova, kde jsme byli už loni. Baštily něco ve vlaku, ale slíbený McDonald jsme navštívili též a dali jsme si všichni pár „zdravých“ smažených dobrot. Kilometr jsme se pak do mírného kopečka domů prošli a po vysprchování se šlo na kutě. To abychom byli druhý den fit na toužebně očekávanou návštěvu pražské ZOO. V té ústecké už vnučky byly s druhým dědou Oldou a babičkou Dádou nejméně desetkrát.

Moje manželka, teta Renáta, musela bohužel v pátek do práce. Našla na internetu to nejlepší možné bezbariérové spojení do Troji, které při letní výměně kolejí mezi Andělem a Sídlištěm Řepy existovalo. Po vydatném spánku a snídani ve čtyřech jsme i s

mamkou Jitkou vyrazili zvesela ze stanice Blatiny náhradní dopravou, busem X9. Z Anděla přes dvě ulice a pár přechodů na přestupní zastávku tramvaje č. 12 jsme se dostali docela rychle. Tam mamka Jitka zjistila, že bezbariérová tramvaj jede opravdu až v 10:42 a ne dřív, jak toužebně doufala. Všichni, ač neradi, jsme se vrátili kousek zpátky zchladit se do blízkého občerstvení. V začínajícím vedru nám zmrzlina a studená káva přišla vhod. Tak nám ta půlhodinka čekání na náš správný spoj příjemně uběhla.

Funglnovou bezbariérovou tramvají to byl do stanice Nádraží Holešovice menší kousek, než jsme už dneska ujeli. Málem nám ta tramvaj díky mojí vozíčkářské nevědomosti ujela. Na kraji nástupiště jsem jako vždy sedící na vozičku mával pravačkou na řidiče na znamení, že s ním pojedu. Doposud jsem tímto znamením všem bezbariérovým autobusům i tramvajím v Praze dával najevo, že s nimi chci jet. Jak jsem zjistil dnes, když jsem si koupil Blesk, nestačilo to. Všichni lidi už nastoupili a řidič, který mě pokaždé sklápěl padací most z tramvaje, nikde. Nevěsta Jitka pro něj musela v poklusu skočit. Když přišel, dal mi ten mladík, třikrát mladší než já, vyčerpávající školení, že ta jeho tramvaj, ve které on je velitel, má vedle dveří dobře viditelné tlačítko pro vozíčkáře, které musím zmáčknout, když chci tím hypermoderním přibližovadlem cestovat. Což jsem já, k jeho škodolibé radosti, neudělal, protože jsem to ani netušil. Je to nová generace tramvají a já jsem generace pořád stejná, a to z první poloviny minulého století. Uznal jsem kajícně svou neznalost a poděkoval, raději 3x, za vyčerpávající poučení a odpřisáhl jsem mladému řidiči na své měsíc nové galusky, že tlačítko budu vzorně mačkat hned, jak se k němu přes davy houfně a rychle vystupujících a nastupujících cestujících, dostanu. Nerad bych tu totiž tvrdnul ještě další hodinu a zdržoval už našťvanou rodinu. Ještě jednou jsem ujistil řidiče, že jsem ho máváním opravdu nezdravil, jak si naivně myslel, ale chtěl jsem se s jeho tramvají opravdu svézt. To pro pořádek, aby mě neměl za starého senilního debila z vesnice.

Tramvají to bylo do Holešovic docela kousek. Co bylo mnohem horší po vystoupení z tramvaje a upalování na poslední přestup do ZOO byl vysoký nástupní ostrůvek, ze kterého nebyl

široko daleko žádný sjezd a nájezd. Nechápu, a se mnou určitě i každý jiný vozíčkář, jak na takovém dopravní uzlu, který je velmi blízko stanice metra a nádraží Českých drah, se sám vozíčkář, i kdyby byl kaskadér, na ten ostrůvek nedostane. Nevěsta mě opatrně a s obavou, aby mě nevyklopila, stáhla přes zadní kola dolů ze staničního ostrůvku a metelili jsme na autobus č. 112 do Troji do ZOO. Ten jel v 11:16 a našťestí hned po několika minutách po něm měl jet i další. Jako vozíčkář jsem zažil při nástupu do autobusu něco úplně nového a doposud nepoznaného. Byl to urputný boj o jedno místo v autobuse! Na značky a nápisy vyhrazené místo pro vozíčkáře "vlítly" tři mnohem rychlejší maminy s dětmi v kočárcích. To bylo již před tím, než mi přišel řidič sundat můj „padací most“. Autobusák byl, na rozdíl od chytrého tramvajáka, veliký sympaťák, protože matkám bojovnicím hlasitě a klidně řekl:

„Dámy! Musíte uvolnit místo vyhrazené pro vozíčkáře!“

Žádné ze tří matek se nechtělo a jen vzájemně čekaly, která bude tou první vzornou, hodnou a tím pádem i blbou. Pak se jedna z nich konečně rozhodla uvolnit mi místo a vzala to se svým kočárkem mezi sedačkami vnitřkem autobusu, kde se zákonitě s kočárkem a s brečícím děckem zasekla. To už řidič nemohl vydýchat a křikl na ni:

„Musíte, mladá paní, vystoupit a vzít to venkem! To neprojedete!“

Jen jsem tiše zíral a čekal, až ta nejrychlejší matka vystoupí a řidič mi sklopí nájezd. Během chvilky jsem nastoupil a někomu jsem při tom vjel na nohu. Ani nekřičel. Autobus byl plný zpocených lidí a kočárků a jeli jsme pěkně svižně, namačkaní jako sardinky v konzervě. To ale nebylo moje jediné vozíčkářské překvapení tohoto pátku.

V tom poskakujícím autobuse jsem si vzpomněl, že jsem v pražské ZOO byl kdysi se svými syny Pavlem a Pepou. Bylo to přesně před třiceti čtyřmi lety, kdy byli oba téměř ve stejném věku, jako jsou nyní moje vnučky. A já jsem byl po tehdejší návštěvě ZOO ještě dalších dvacet tři let chodící a sportující Jura, co i sám čurá.

Za chvilku jsme dojeli k ZOO a zase jsme se snachou z velké výšky a trošku kaskadérsky vystoupili z autobusu. Ještě, že jsem si předvídavě v Holešovicích vyndal zadní „doutníky“ z vozíku, které mám pro svou bezpečnost – to hlavně proto, abych se nepřevrátil,

když jedu do kopce z Alberta k našemu asistenčnímu domu. Co mě ale překvapilo nejvíce bylo to, že ani u ZOO není také žádný výstupní a tudíž ani nástupní ostrůvek pro vozíčkáře. Padací most se jen tak tak dotýkal po sklopení řidičem asfaltu. DP města Prahy asi počítá s tím, že do ZOO jezdí vozíčkáři výhradně auty. Když už vyrazí neznalec poměrů busem, tak se vždy najde pár lidí, kteří pomohou.

Dlouhá fronta na lístky do ZOO se náhle o polovic zmenšila, když se otevřela druhá pokladna. V roce 1976 mi na vstupné dvou dospělých a dvou dětiček stačila stovka a toho 30. července 2010 byla pětistovka na vstupné moc malý peněz. Po dvou hodinách náročného cestování nás čekaly jen dvě hodinky prohlídky a pak zase bezbariérová a zdoluhavá cesta zpět domů do Řep.

V ZOO bylo lidí, hlavně dětí, všude více než zvířátek. Buď zvířátka spala, nebo baštila. V polovině klecí nebylo nic k vidění, jen obrázky kdo tam všechno bydlí. Viděli jsme spoustu pestrobarevných papoušků, plameňáků a také nádherné tygry. Nejvíce se vnučkám líbily opice a mně po strastiplné cestě vydatná svačinka v přírodě.

Naše jediné problémy při cestě domů byly: dostat se bezpečně do autobusu v Troji, a pak nahoru na ten neskutečně vysoký nástupní ostrůvek v Holešovicích. Poprosil jsem vždy předem jednoho silného mladíka, kterého jsem si vytipoval, aby mě pozadu pěkně zaklonil a na ostrůvek i do autobusu na vozíku vytáhl. Pomáhal jsem mu rukama v překonání vysokého obrubníku. Přesto měl co dělat, aby to dokázal, a neohnul mi přední malá kolečka. Mačkáním velmi důležitého čudlíku pro vozíčkáře na nové tramvaji, že chci nastoupit, jsem pověřil starší vnučku Lucinku a mladší Terežka mačkala zase tlačítka v tramvaji, když jsme vystupovali. Moc se to vnučkám líbilo, jak se kontrolka kolem tlačítka dlouze zeleně rozblíká, a mě potěšilo, že jsou tlačítka viditelně funkční a zvukově slyšitelná i pro slepce. Domů jsme dojeli všichni unaveni, spokojeni a v pořádku. Doma v klídku jsem si uvědomil, že jsem pro chodící a pospíchající lidičky v městské dopravě taková malá „stará brzda“. Kdybych s vnučkami nejel, tak tam a zpět by cestu absolvovaly v polovičním čase a v ZOO by toho viděly daleko více

než s dědou. Ale pozitiva ten náš výlet také měl. Užil jsem si vnuček i „nevěsty“. Byl jsem po letech už asi naposledy v ZOO, pěkně jsem vysmrádnul a protáhl jsem si v kopečcích svaly. Vnučky si v hračkářství plném nádherných plyšových zvířátek vybraly jedna nádherně vybarveného papouška a druhá usurijského tygra. A tetě Renátě obě společně vybraly krásného bílého tygra, aby jí nebylo smutno, že místo na výlet s námi musela jít brzy ráno makat do práce do Motola. Doma nás už čekala teta Renáta s výborným pozdním obědem. Po umytí rukou a vydatném osvěžení byl na našem velkém balkoně servírován řízeček s bramborovou kaší a znojemskými okurkami. Výletníci s chutí všechno snědli a ještě si přidávali jak kašičku, tak i kuřecí řízečky, které neměly chybu, stejně jako ten náš velmi vydařený výlet.

PRIMÁŘE Z UROLOGIE URČITĚ CHTÍT NEBUDU!

Začátkem května jsem vyrazil s kamarádem Jiřanem do naší hospůdky U naftaře na výbornou točenou Plzeň. Čepovala se z velkého pivního tanku. Seděli jsme venku na hřejícím sluníčku, které už mělo ty správné jarní „grády“. Mimo domácí politiky přišla řeč i na můj zdravotní stav, konkrétně na moji urologickou operaci hydrokély. Ta mě posledních pár let trápila, i když nijak nebolela. Jen v létě ve velkých vedrech mi dělala nepříjemné potíže, když jsem se zapařil v rozkroku na nějakém delším výletě s manželkou. To mi pak ženuška láskyplně léčila tříslna mazáním Imacortem a Imazolem až do úplného vyléčení. Často to trvalo i měsíc. Měl jsem tak velký šourek, že bych mohl se svými pštrosími vejci dělat konkurenci i velbloudům. Nebolelo mě vůbec nic, jen tam toho bylo mnohem, mnohem více, než mělo být. Mému urologovi se to již delší dobu nelíbilo vůbec a doporučil mi jednoduchou operaci, při které se odstraní tekutina, která se na určitém intimním místě nadměrně vytvořila. Mé „nářadí“ se prý operací zmenší až o

nádherných sedmdesát pět procent a odpadnou mi hlavně ty letní, velmi nepříjemné potíže. Znáám z novin a časopisů mnoho žen, které si nechávají pro zvýšení sebevědomí zvětšit poprsí. Já musím vybočovat z řady. Musím mít něco extra. Půjdu naopak na zmenšení.

Měla to být podle urologů velmi rychlá a jednoduchá operace, ale jak se občas stává v našem zdravotnictví, nebyla. Jeden den jsem do jedné velké, pro moji „imunitu“ raději nejmenované, nemocnice nastoupil, druhý den mě operovali a čtvrtý den mě s bolestmi a velkým otokem vyhodili a poslali domů! Navíc s pěkně rozřezanými, neskutečně oteklými a ještě 2x většími kuličkami, než jsem doposud měl. V šourku jsem měl po operaci dva drény, abych se čistil a to, co tam nepatří, odtékalo pěkně ven. Z pravé části po dvou dnech už nic neteklo, proto mi drén vyndali. Dále slíbili, že mi z levé strany vyndají ten drén při odchodu domů. Alespoň jsem si to myslel, když se ve mně hrabalo asi pět lékařů a ještě se na mě, jako nějakého exota, chodili koukat stážisti a stážistky z vyspělejší Anglie.

Když jsem měl za mlada v rozpuku svých sil opravdu co pěkného, velkého a funkčního ukazovat, hodně dlouho žádná dívka ani žena nepřišla. Přišel jsem o poctivost až v devatenácti letech na vojně. Nyní, když se ten můj hrdina na dlouho schovával do hydrokélou zvětšeného šourku a nechtělo se mu z toho velkého a teplého „vosího“ hnízda s výjimkou koupání vylézt, mě okukovali jak čeští „skorolékaři“, tak i mladí cizinci a cizinky. Po návratu domů z nemocnice po zdařilé operaci, jsem se cítil velmi špatně. Měl jsem vyšší teploty a bral antibiotika, která mi napsali v nemocnici. Na teplotu 38,8 stupně mi večer dávala manželka starý dobrý paralen. Po čtyřech dnech se mi trošku ulevilo. Pemprsky jsem už nenosil několik let a ani se mi po nich nestýskalo. Užil jsem si jich v LDNce v Ryjicích po úrazu dost. V zájmu čistých kalhot, sterilního prostředí i nezašpiněné antidekubity jsem to týden, ač velmi nerad, pro klídek manželky a hlavně pro své zdraví, poctivě vydržel. Týden po propuštění jsem byl na pooperační kontrole. Brzy ráno jsem vstal, abych byl v nemocnici včas. Prohlížel mě sám pan primář, který si zapomenutého drénu na levé straně vůbec nevšimnul. Všiml si ale

jiné věci, že mám oteklé nohy a doporučil mi brát ještě ke všemu, co beru a co si píchám, diuretika. Každý vozíčkář moc dobře ví, že když nastane situace a sedí na vozíku několik dlouhých hodin bez pohybu, otečou mu nohy, což se mi po šesti hodinách sezení na vozíku a u lékaře v ten den stalo.

Bylo mi i nadále pořád dost špatně, což už několik let nepamatuji! Manželka mě perfektně 2x denně ošetřovala a převazovala. A když mi rána nalevo začala navíc nepěkně hnisat, sterilním zdravotnickým materiálem s Betadynou ten hnis odstraňovala. Po několika dnech se mi ta otevřená rána tak zhoršila a hnisala po celé délce, že mě manželka vyhnala do nemocnice, aby s tím lékaři něco udělali. Díra na levé straně se totiž, místo zavírání, nehezky otevírala hnisem. U paraplegika, který má navíc diabetes, je vyléčení a srůst dvou rozřízných kůžiček mnohem horší a i délka trvá, než u zdravých a chodících jedinců.

Na mou předem domluvenou kontrolu jsem tak kvůli zhoršujícímu se zdravotnímu stavu vyrazil o celé dva týdny dřív, než byla lékařem z urologie naplánovaná další pooperační kontrola. Ráno si všímavá manželka při ošetřování všimla, že mi něco z levého varlete kouká ven. Už jsem si myslel, že ze mě lezou červy a že má chlouba, kterou mám po úraze na kole už jen tak na okrasu, mi pro nějaké „beri, beri,“ asi co nejdříve upadne nebo, nedej Bože, uhnije. „Pepi, vždyť jsi říkal, že ti oba ty drény už v nemocnici vyndali!“ řekla zděšeně manželka.

„To mi opravdu ošetřující lékař řekl a při pooperační kontrole to vše primář zkontroloval osobně.“

„Nejsem přece blbá a vidím, co ti to leze ven. Proto se ti rána nezavírá tak, jako ta vpravo, nehojí se a začala ještě hnisat! Řekni jim, že ten jeden drén v tobě na „sto procent“ zapomněli.“

Tak to je fakt super! Od května si mohu připlatit 15 000 korun a objednat si na bezchybnou operaci pana primáře jako zdravotnický nadstandard. Prohlížel mě za týden po propuštění osobně samotný vládce celé „veliké“ urologie pan primář a nebylo mu vůbec divné, proč se mi jedna strana téměř zahojila a druhá, pár centimetrů od ní, vůbec ne. Ještě že jsem nechtěl operaci od samotného primáře

a ušetřil pár imaginárních tisícovek. Stejně bych na to neměl. Vlastně jsem neušetřil lautr nic. Musel jsem si koupit velkou Betadynu 120 ml za 161 Kč a sterilní polštáře, polštářky a leukoplasti, vše téměř za 1 500 Kč. Jedinou návštěvou v lékárně, jsem si dokonale vyluxoval svůj účet před „berouskem“ důchodu! Když jsem na urgentní kontrolu, telefonicky vyjednanou a e-mailem i potvrzenou, raději s výřečnou manželkou do ambulance dojel, byl jsem hozen dvěma doktory na vyšetřovací stůl a přiměřeně vysvlečen. Sanitáře v rámci úspor už dávno v ambulanci zrušili. Jinému panu urologickému doktorovi se to mé léčení-neléčení vůbec nelíbilo. Hnisavou ránu mi důkladně čistil a vyčistil. Když mu manželka, která se mnou šla do ordinace, řekla, že ráno při mém ošetření mi z levé strany vyjel pěkný kousek nejspíš zapomenutého drénu, ošetřující lékař na připomínku mé zákonité manželky vůbec nereagoval, nebo její slova přeslechl. Když to sympatickému panu doktorovi moje bojovnice za mé zdraví znovu zopakovala, nechápající doktor v mém nezahojeném podélném šlicu zalovil nějakým nástrojem a pomalu pinzetou vytahoval drén. Byl široký dva centimetry a dlouhý, neskutečných dvacet „centáků"! Pozoroval jsem pana doktora při práci a zíral mu přímo do očí. Jeho pracovní počínání jsem okomentoval své ženě až v čekárně, slovy: „Koukal jsem z blízka doktorovi přímo do obličej, když najednou neskutečně vykulil za skly brýlí oči, otevřel dokořán pusku a s úžasem ve tváři, nevěřícně zíral na čerstvě vytažený drén, který byl papírově vytažen již před dvěma týdny.“

Několik dlouhých vteřin nebyl schopný cokoli říci a jen nechápavě kroutil hlavou sem a tam. Byl jsem po tomto neskutečném „fopá," perfektně ošetřen, zalepen, zabalen a oblečen. Po příchodu dalšího lékaře jsem byl hozen zpátky na vozíček. Bylo mi jen řečeno, že až se vstřebají hematomy na obou stranách, budu pravděpodobně do měsíce fit. Jako odškodnění jsem dostal několik drahých sterilních polštářků, abych je nemusel tak draze zase kupovat v lékárně, na což jsem si nezapomněl postěžovat, než přišla doktorská posila na mé přemístění z vyšetřovacího lůžka. Po tomto skutečně „odborném a profesionálním“ zásahu se neskutečně otevřená rána

začala konečně, k mé a hlavně manželčině spokojenosti, pěkně zavírat a do tří týdnů jsem byl zahojený a konečně spokojený člověk. Spadl mi konečně veliký kámen ze srdce a balvan z rozkroku. Hlavně také proto, že nám už došla jak velká i malá přikoupená Betadyna, tak všechny ty draze zakoupené i darované velké a malé sterilní polštářky a leukoplasti.

A pak, že se v našem českém zdravotnictví všechno zkvalitňuje! Třeba jo, jen já jsem byl taková blbá výjimka, která se nezdařila. Ani asi nebudu nikde evidován jako nějaké promile, co se našim lékařům nepovede. Stěžovat si také nikde nebudu, protože doktory ještě budu v životě hodně potřebovat. A těch pár promile, ve kterých jsem se statisticky ocitl, si v sedmičkové červené podobě, dám raději v tekutém stavu večer s manželkou, mou jedinou pravou nadstandardní pečovatelkou, kterou v celičském Česku znám. A to na oslavu toho, že jsem tu zanedbatelnou doktorskou patálii ve zdraví přežil. Čert ať vezme pár stovek i tisícovku navíc, dva měsíce trápení a nejistoty, i dost nezapočítaných zdravotnických poplatků k tomu. Hlavní je, že jsem opět v dobré důchodcovské v pohodě, a už zase rychle a bezpečně jezdím přes kaluže.

JAK JSEM MUSEL FETOVAT

Koncem května v roce 2012 jsem vyrazil na invalidním mechanickém vozíčku do Kartografického vydavatelství map Žaket do Slánské ulice v Praze 6 – Řepy pro cyklomapu našeho okolí. Na co si budu mapu objednávat na dobírku, říkal jsem si, když tam mohu v rámci vylepšení své fyzicky zajet, když to mám téměř u huby. Sjel jsem z ulice Vondroušova dolů v rámci tréninku k poště na Slánské, na stanici autobusu. Je to převážně pořád s kopce. To abych v tom vedru neotravoval od sluníčka „vysmažené“ řidiče tramvaje či autobusu s padacím mostem jen na jednu krátkou stanici. Poctivě do notýsku napsaný autobus mi málem ujel kvůli neskutečné překážce. To jsem naivně ještě netušil, že tato překážka v tom parném dopoledni není má poslední. Jako vozíčkář neskutečně

„miluji“ hlavně sloup uprostřed chodníku, který se nedá objet ani zprava ani zleva. Před zastávkou autobusů Slánská jeden takový unikátní je. Do loňska tam nebyl, protože jsem tudy několikrát jel s manželkou dolů na poznávací výlet až do Starého pivovaru k Motolu, kde mají vynikající plzeňskou dvanáctku. Letos, aby cestující měli kam házet odpadky, tak tam nějaká „kapacita“ navrhla přidělat velký odpadkový koš. A nějaký další moc nemyslíci exot, tam ten koš přidělal! Ne směrem dolů, aby nezužoval prostor i pro chodce, ale přidělal ho do prostoru, kde chodí lidi, jezdí vozíčkáři a matky s kočárky. Mladé maminky si mohou na rozdíl ode mne vyjet na deset centimetrů vysoký obrubník u laviček a ten debilní a rozměrný koš s velkými potížemi objedou. Vozíčkář to sám nedokáže, ani kdyby byl kaskadér. I s doprovodem v zádech to jde velmi těžko. Musel jsem si zafunět padesát metrů do kopce zpátky, přejet přes předpisový horní přechod na perfektní nástupiště tramvají. Celé nástupiště jsem projel až dolů. Přes spodní přechod jsem si máknul do pěkného kopce nahoru na zastávku autobusu, u které jsem už před několika minutami byl. Byl jsem tam včas, ale díky nečekané překážce jsem byl prd platný. Mohl jsem mému autobusu a veselému řidiči, protože nemusel vylézt, jen zamávat, když mi odjížděl. Dostat se k vydavatelství map dalším autobusem, byla už pro mne, od jara vyježděného borce na vozíčku, sranda. Byl jsem tam ze stanice autobusu č. 225 Slánská co by dup. Ještě že jsem se zeptal na moji cílovou stanici jedné pěkně "ukecané" cestující, a dozvěděl se včas, že stanice Bílý Beránek je jen na znamení. Což jsem na poslední chvíli po nalezení tlačítka na výstup vozíčkáře udělal. V IDOSu na internetu o stanici na znamení nebyla lautr žádná zmínka. Na Bílém Beránku jsem vystoupil a sjel dolů k vydavatelství Žaket. Na druhé straně jsem s hrůzou sledoval zpáteční stanici autobusu domů. Několik set metrů po chodníku směrem nahoru a překvapivě ani dolů nebyl vidět žádný nájezd k této autobusové stanici. Přejel jsem velikou křižovatku a požádal jednu paní, která před firmou právě zametala chodník, aby mi někoho zavolala. Do firmy bych se přes vysoký nájezd pro auta nedostal. Navíc vchod byl v tak velikém kopci, že bych se tam sám,

bez pomoci, nevydrápal. Zapikoloval jsem se u chodníku na silnici, chráněn jedním zaparkovaným autem. Po chvilce přišel pán s přesnou mapou, kterou jsem si objednal den předtím s poznámkou, že si pro mapu přijedu osobně po desáté hodině. Cyklomapa v měřítku 1:50 000 se mi moc líbila. Po zaplacení jsem požádal mladého pána, aby mě vytlačil na chodník, což udělal. Poděkoval jsem mu a bylo mi popřáno hodně sil na cestu po svých domů. Na druhou stranu se nedalo absolutně dostat! Před sebou jsem viděl dlouhý, táhlý, dvěstěmetrový kopec s velkým převýšením, který mě čekal, a také v tom parnu neminul. O vyfunění kopce jsem neměl obavy, ale zafetovat si výfukové zplodiny od silného provozu směrem na Zličín a Plzeň mi vadilo. Auta se valila ve dvou pruzích vedle sebe proti mně z kopce. Bylo jich požehnaně a cítil jsem vysokou koncentraci výfukových plynů z tichých spalovacích motorů. Navíc široko daleko nebyl žádný pomocník, který by mi dneska „píchnul“. Zůstal jsem se svým „funivým“ problémem sám, samotinký. Svaly mi v železo v půli kopce ztuhly, byl jsem zralý do dřevěné truhly. Než jsem se dostal nahoru, tak jediným mým zpestřením bylo, že jsem viděl sedm nízko letících pestrobarevných letadel, jak jdou na přistání na rezervní dráhu letiště Ruzyně. V půlce kopce jsem se i jednou usmál, když jelo kolem auto Báňské záchranné služby. Pro mě našťestí nebylo. Po chvilce jelo další sympatické auto s vtipným nápisem Pivní pohotovost! To už jsem byl téměř nahoře na kopci a mlel z posledního. Žízeň jsem měl větší než pouštní velbloud. Když jsem se s vyplázlým jazykem konečně doplzil na vrchol kopce, téměř na most, tak jsem zajuchal, že z malého kopečku sjedu pár metrů a jsem opět na Slánské. Na stanici autobusu mě zbytkový humor přešel, protože jsem se musel z posledních sil dostat zase do kopce na stanici tramvajů a nechat se vyvézt do stanice Blatiny. Naštěstí si jedna mladší paní všimla, jak sotva pletu koly, a na tu stanici mě za mé velmi chabé pomoci vytlačila. Tak dlouho jsem ještě nikomu neděkoval tolikrát, jako té paní. Vyčerpaný jsem juknul na digitální tabuli, kde po chvilce naskočilo, že za devět minut jede bezbariérová tramvaj č. 9. Ta paní jela stejným směrem a ještě mě

pomohla do tramvaje zatlačit, což bylo super. Z tramvaje jsem na Blatinách už vyjel zase jako Jura, ale po pár metrech jsem zjistil, že jsem dneska zralý tak akorát do kafilerky. Doma jsem se dlouho osvěžoval v koupelně a vypil jsem snad půllitr vody. I oběd mi neskutečně chutnal. Umyl jsem po sobě nádobí, udělal si kávičko a připravil si ředkvičky k odpolední svačince. Zalezl jsem do pelišku, že si zaslouženě odpočinu. Neodpočinul jsem si fyzicky, ale duševně, když jsem si pustil ze záznamu úžasný sportovní zážitek, kdy „naše“ Slovenka Dominika Cibulková porazila na Rolandovi Garrosu „heknu“ Viktorii Azarenkovou, světovou jedničku. Měl jsem velkou radost, že dokázala to, co se nepovedlo v Madridu Petře Kvitové, a odstranila jí z cesty velmi nepříjemnou soupeřku. Večer jsem se pěkně vykoupal a užil si bohatě studené sprchy na závěr. Během dne, kdy jsem se v poledne na mostě cítil na sto let, jsem po sedmi hodinách a po vykoupání omládl na nádhernou polovičku. Děkuji především vám všem zapomětlivým pražským pánům architektům a radním, že dbáte nejen o moji velmi dobrou fyzickou kondici tím, že kašlete a zapomínáte na přechody pro vozíčkáře na velmi frekventovaných místech. Nechápu jen jedno, že na jedné straně ulice perfektní nájezdy a sjezdy jsou, a na druhé po nich není ani vidu několik set metrů oběma směry! A stěžovat si mohu tak asi jen na „lampárně“ na hlavním nádraží. Tam mě vyslechnou jako na úřadech a nic s vozíčkářskými problémy taky neudělají. Nejsou na nic peníze. Ale na stotisícové odměny různých stranických vyčůránků na vysokých postech ve službách státu se záhadně vždy najdou. Na kvalitní sjezdy a nájezdy už ne.

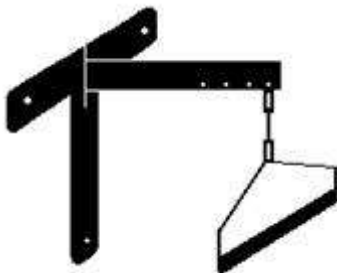

EUROHAZDA

Vážení, občas cestující vozíčkáři a vozíčkářky z celé Evropy a Česka, spojte se!

Napadlo mě to při pobytech daleko od domova při špatném přespání, proč by nemohla být na několika bezbariérových pokojích v hotelech v Česku i po celé Evropě u postele taková normální věc, zcela běžná v našem vozíčkářském životě, jakou je hrazda s hrazdičkou. Vypadala by podobně jako ta černá, pro představu lidí,

kteří ji neznají, namalovaná kousek dole. Možná by mohla být vyztužena jednou vzpěrou, na které by visela hrazdička s malými zarážkami kvůli posunu. To by muselo na několika prototypech vyzkoušet několik typů vozíčkářů a vychytat mouchy. Hlavně jak by měla jednotně vypadat tak, aby sloužila postiženým stejně dobře jako ta, kterou máme doma.

Mám mlhavou představu, kterou nechám na odbornících, že by musely být ve zdi nad postelí jednotně zabudovány tři šrouby cca M 12-14 mm, které by koukaly ze zdi 2-4 cm, aby se na ně dala nasadit jedna Eurohrazda s hrazdičkou, 3 pérové podložky a přišroubovat tři matky. Měla by mít jednotné rozměry - rozteče trojramenného trojúhelníku kolem 60x60x60 cm. Eurohrazda by se na zeď nasazovala v bezbariérovém pokoji až na požadované přání vozíčkáře, který se právě ubytoval, a kterému pomůže. To aby nepohoršovala některé lidi, že je jako šibenice! Montáž a demontáž Eurohrazdy by byla práce na minutku!!!

Jinak by na těch šroubech, když tam nebude ubytovaný vozíčkář, mohly viset třeba obrázky nebo obrazy, které by šrouby ve zdi zakryly, nebo by na nich mohla viset i nějaká dekorace či krytka v barvě zdi! Setkal jsem se při asi šesti návštěvách hotelů, maximálně se dvěma bezbariérovými pokoji v jednom hotelu, takže by to pro tyto a všechny jiné hotely, nebyla zase tak velká investice.

Ještě by se muselo vyřešit a vyzkoušet, jak jednotně daleko musí být střed Eurohrazdy od kraje zdi na pokoji. Nejspíše ve středu postele. A jak vysoko bude střed trubky Eurohrazdy?

Také je velmi důležité, mít dostatek místa vedle postele pro vozík cca 75-85 cm, podle velikosti vozíčkáře a jeho vozíčku. Výška postele od podlahy BY MĚLA BÝT MEZI 45-55 cm, aby se vozíčkář do hotelové postele i z ní zpět bezpečně dostal! Trubka Eurohrazdy by měla být dlouhá cca 90-100 cm od zdi a měla by být vysoko cca 100-110 cm nad postelí. To beru podle sebe, že jsem byl velký 185 cm. Hrazdička by byla klasická a měla by mít nastavitelný popruh, podle velikosti a zvyku vozíčkáře. Aby se čerstvě ubytovaný vozíčkář sám posadil, oblékl i svlékl a hlavně, aby se v noci sám napolohoval nebo se sám podle potřeby otočil na druhou stranu a nebudil manželku či asistenta. Hlavně, aby si neudělal proleženiny - dekubity!! Prostě aby fungoval na hotelu stejně dobře a spokojeně, jako doma!!

Nyní to chce zapojit do našeho vozíčkářského problému ty správné lidi. Více věřím evropským byrokratům než našim českým úředníkům. Obě tyto sorty dovedou vymyslet neskutečné ptákoviny i předpisy. Proč by nezrealizovali během několika let EUROHRAZDU S HRAZDIČKOU!!

Problém s hrazdami ve všech ubytovacích zařízeních pro vozíčkáře je veliký. Ony totiž nikde nejsou! Já sám se s tím velmi potýkám. Mně se podaří zvednout bez hrazdičky jen za vydatné pomoci manželky (např. jí pomohu rukou opřenou o zvýšenou bočnici postele, nebo se opřu o stolec vedle postele, nebo se chytím rukou za bok matrace nebo svého vozíku). Ale i tak je to pro nás oba velmi namáhavé, zejména když se k tomu přidávají spasmy, které mi šponují tělo do lehu. Jak by mohla vypadat hrazdička přenosná a vhodná pro jakoukoliv postel, to si fakt nedovedu představit. Podle mě to nelze. Leda, že by někdo vymyslel nějakou mobilní "kozu". I když - jak ji bude vozíčkář sebou pokaždé vozit, když už v autě má složený vozík, kufry a další batožinu? Existuje jedna pomůcka usnadňující vstávání z postele, a sice provazový žebříček s pevnými příčkami. Ten se přichytí provazem, který je na konci, někde pod postel tam, kde končí nohy. Táhne se od nohou až po úroveň břicha a postupným přehmatáváním z jedné příčky na druhou směrem k chodidlům se zdatný vozíčkář sám zvedne. Je to obtížné, ale jakási pomůcka to je. Mají to na rehabilitacích k tréninku a dá se snad i

předepsat na poukaz? Přes žebřík se nenapoložuji, ani se neobléknu tak kvalitně a lehce jako s domácí hrazdou a hrazdičkou.

Vážení přátelé, to byly mé úvahy po konzultaci s kamarády na vozíku.

Po měsíci vymýšlení všelijakých variant a provedení jsem došel k jedinému selskému názoru, protože na co objevovat novou Ameriku a ztrácet čas s našimi úřednickými byrokraty, když už existuje nemocniční hrazda s hrazdičkou – viz obrázek.

Hrazda je zastrčená do držáku jako kus odlehčené ohnuté trubky. Na ni je přidělena hrazdička. A jak drtivě většině vozíčkářů, už léta doma i na spinálních jednotkách vzorně slouží! Držák na hrazdu by mohl být přidělán v hotelu na zdi nebo zádi postele, aby nebyl vidět. Byl by jen v bezbariérovém pokoji! Při ubytování vozíčkáře a jen na jeho speciální přání, by se hrazda s hrazdičkou nasadila.

V dohledné době, jak se všude píše, se budou rušit tisíce nemocničních lůžek! Na několika stovkách postelí budou i hrazdy s hrazdičkami, které se dají hoteliérům výhodně prodat, než aby ležely ladem ve skladech. Když vyjde povinné nařízení pro hoteliéry v nějaké prováděcí ministerské vyhlášce, tak věřte, že to usnadní pobyt v hotelech každému vozíčkáři a podstatně i jejich doprovodu. Tam se potom všichni budou cítit jako doma a ne jako ve svém vozíčkářském pravěku, těsně po zranění, kdy každý nový adept vozíku absolutně neví nic, co ho čeká a co ho také jémine, nemine. Ale to už není úkol pro mě, ale pro pana Krásu a členy NRZP ČR a ministerstvo zdravotnictví.

OTEVŘENÝ DOPIS MINISTROVI DRÁBKOVÍ

Pane ministře Drábku,

úmyslně Vám nepíši Vážený, protože to, co jste ve Vašem úřadu vymyslel s Vašimi úředníky za neskutečnou ptákovinu s novou S kartou, si takové oslovení od TP postižených nezasloužíte ani náhodou.

Můžete mi poradit, a osobně nejraději i předvést, nejlépe vsedě na mém vozíku, jak si asi mám vyzvednout přes sociální sKartu z bankomatu ČESKÉ SPOŘITELNY své peníze? Jako sedící vozičkář nevidím na klávesnici, KTERÁ JE VYSOKO, a poslepu naťukat svůj PIN opravdu neumím. Jedině, že bych to v rámci ergoterapie začal trénovat doma na kalkulačce, kterou si dám na skříň. Před výběrem z bankomatu si budu muset dát něco na zklidnění, aby se mi nezakleपालy ruce a trefil jsem ten můj správný PIN a enter, a nepřišel jsem ke všem svým patáliím v mém pokročilém věku a stavu ještě o „fungl novou“ sKartu nějakým překlepnutím.

Navíc je k našemu, pro vozičkáře nezvykle vysokému, bankomatu u Alberta v Makovského ulici 1219, 163 00, Praha 6-Řepy (Praha 17- přesněji), šikmý a prudký nájezd do kopce. S kartou do otvoru kam se karta strká, ani svou dlouhou rukou nedosáhnu! Když se otočím kaskadérsky na vozíku k bankomatu na prudkém nájezdu na bok, tak kartu zasunu, ale pro změnu nedosáhnu na klávesnici, na kterou stejně nevidím, i když vytáhnu krk jako žirafa! Když popojedu ke klávesnici blíž, tak málem spadnu předními kolečky z nájezdu do trávy. Když uvidí na vlastní oči mé marné počínání pět pospíchajících lidí ve frontě na velkém sídlišti u bankomatu za mnou, tak Vám garantuji, že vozičkáře začnou nenávidět! A Vás, vynálezce - podle Vás - pokroku, také! Protože to, co je pro zdravé lidi hračka, tak pro vozičkáře zvyklého léta na složenku od poštačky, která mu peníze přinese až do bytu, je bankomat něco jako nový mobil úplně jiné značky, než doposud měl. Zkusil jsem cvičně sám provést výběr svou kreditní kartou Poštovní spořitelny bez manželky. Byl to pro mě horor. Navíc mi svítilo na displej bankomatu sluníčko, tak jsem si ani s brýlemi na

očíh nepřečetl to, co mám postupně dělat. Sám jsem peníze nevybíral z bankomatu několik let. Tu potřebnou pětistovku, mi pomohl vybrat příjemný pán, který mi vše našel. Když mi řekl, abych sám našel svůj PIN a dal enter, pak se decentně otočil a já si peníze vyzvedl. Věřte nebo ne, sám bych to nedokázal. A to jsem středoškolák! Těch postupných úkonů a lidí v zádech je na mou starou hlavu prostě moc. Jedině, že bych jezdil vybírat peníze z sKarty večer. To bych ale riskoval přepadení bezdomovci, kteří kolem Alberta sedí, kouří a „imrvé“ popíjení krabicové víno. Přemýšlel jste vůbec, pane ministře, že si hodně lidí-vozičkářů bude muset vybírat peníze jenom vsedě? Doporučuji Vám za ten fantastický nápad s sKartami nechat na vaše náklady snížit některé nové bankomaty tam, kde je větší výskyt vozičkářů (vím ještě o Stodůlkách) tak, aby všichni vozičkáři na klávesnice bezpečně dosáhli a nemusel za ně peníze vyzvedávat člověk stojící a cizí!!

Bydlím v asistenčním domě ve Vondroušově ulici s dalšími padesáti postiženými. Všichni výše zmíněný bankomat ČS budou využívat, protože je jen 200 metrů od našeho bydlíště! Věřím, že mou připomínku prověříte, a nejen já si tak sám své peníze v pohodě vyzvednu, když brzy bude letité a velmi spolehlivé posílání peněz na můj účet pro Vaše MPSV z čista jasna přes noc najednou drahé! Tak jako Vy si peníze vyzvedáváte z bankomatu bez problémů, chtěl bych i já zažít totéž, bez stresu a nadávek od lidí za mnou ve frontě za to, jak jsem pomalý.

PS. Jinak se Vám, pane ministře, NESKUTEČNĚ povedl příspěvek na mobilitu! LONI to byl ještě příspěvek 9 900 Kč na benzín a dopravu. Od letoška je to další ožebračení zdravotně postižených. Posílali jste příspěvek asi 500 000 TP lidem jednou za rok! Nyní posíláte stejnému počtu lidí ročně těchto 12 rozporcovaných, o polovinu nižších příspěvků, rovnou 6 000 000x! ŠEST MILIONŮ SLOŽENEK ZA JEDNU DÁVKU ROČNĚ!! TO CO SE PSALO A POSLALO DŘÍVE, JEN JEDNOU ROČNĚ, TAK PO VAŠICH ÚSPORÁCH, KTERÉ NEJEN MŮJ SELSKÝ ROZUM NECHÁPE, SE TĚCHTO DÁVEK POSÍLÁ 12x VÍCE!! TO JE ÚSPORA PRÁCE A NÁKLADŮ?? PODLE MĚ ANI NÁHODOU!!

Nechtěl bych BÝT úřednicí na ÚP a vypisovat LETOS složenek 12x více, NEŽ VYPISOVALY ÚŘEDNICE LONI NA SOCIÁLNÍM ODBORU za stejný plat.

VÁŠ velmi nespokojený vozíčkář,
Procházka Josef

SPORTOVNÍ SETKÁNÍ (nejen) VOZÍČKÁŘŮ

Již 29. ročník sportovního setkání vozíčkářů se konal v neděli 28. srpna za nádherného slunečného počasí v oboře Hvězda na Praze 6 – Bílé Hoře. Sluníčko na neděli objednala speciálně Eliška Svatošová, která při sobotní bouři malovala sluníčka jako na běžícím pásu, aby alespoň jedno na zítřejším setkání vozíčkářů svítilo. Organizátorem neskutečně vydařené akce pro tělesně postižené občany byla Pražská Organizace Vozíčkářů (POV) pod vedením paní Jaroslavy Frankové. Záštitu nad ojedinelou akcí převzala starostka MČ Prahy 6, paní Ing. Marie Kousalíková. Doprovodil ji i Bc. Petr Ayeboua, radní pro sociální oblast MČ Prahy 6.

Před polednem navázely velkoprostorové speciální dodávky Society a Handicap Transport z celé Prahy vozíčkáře a jejich rodinné příslušníky jakožto průvodce na jejich tradiční setkání v nádherném prostředí obory Hvězda. Několik desítek mobilnějších vozíčkářů z bližšího okolí dorazilo bezbariérovými autobusy, tramvajemi či vlastními auty. Po příjezdu do nádherného koutu Prahy vyfasoval každý soutěžení chtivý účastník přihlášku. Všichni bez rozdílu si mohli změřit navíc síly mezi sebou v pěti doplňkových disciplínách. Po vyplnění přihlášky každý zaplatil symbolické startovné 50 Kč, dostal igelitku s drobnými dárky, velikou bagetu ke svačině, aby měl sílu vše zvládnout, minerálku na pitný režim, lístek na oběd a startovní číslo pro všechny soutěže, do kterých se přihlásil.

V právě poledne akci slavnostně zahájila starostka Prahy 6 paní Ing. Kousalíková s paní Frankovou z POV za účasti téměř tří set lidí. První disciplínou byl hojně obsazený závod ve slalomu. Vozíčkáři

soutěžili na trati dlouhé téměř sto metrů mezi kužely, po umělých nájezdech a sjezdech v kategorii mužů, žen a dětí. Navíc byli rozděleni do kategorií mechanických a elektrických vozíků. O dobrém čase nerozhodovala jen šikovnost odvážných borců, ale také stupeň postižení rukou paraplegiků a kvadruplegiků. Všichni bojovali naplno od začátku až do konce. Pro mne a ostatní vozíčkáře, zvyklé jezdit v Praze většinou po pěkných chodnících, přejezdech a přechodech, to byla na šotolinové cestě s velkým množstvím kamínků pěkná fyzická makačka.

Sympatické po ukončení slalomu bylo to, že na výzvu startérky a moderátorky závodu, paní Jarmily Onderkové, se našlo pár zdravých lidí, kteří si slalom na vypůjčeném vozíku vyzkoušeli. Jejich styl, logická nezkušenost, nešikovnost a začátečnická nevyježděnost vyloudili ne jeden úsměv na tvářích přihlízejících vozíčkářů. Ti jediní vědí, že mají své „nohy“ po letech dennodenního tréninku více v rukách. I přesto každému z těch pěti odvážlivců spontánně zatleskali, i když měli znatelně horší čas než většina vozíčkářů.

Po slalomu vozíčkářů přišli na řadu v bězích na kratších tratích děti, vesměs rodinní příslušníci, v kategorii dívek a chlapců do 10 let. Po nejmladších dětech startovali ještě dívky a chlapci od 11 do 14 let. Pak byla závodní pauza. Při ní byla všemi účastníky velmi početně sledována předváděcí akce kompletní sanitky záchranářů při fingované silniční nehodě a názorném ošetření zraněné osoby. Vše od A až do Z popisoval a názorně ukazoval na ležícím figurantovi lékař záchranář, Mudr. Ilja Chocholouš. Nejzajímavější byl popis přístrojů, které má ve svém vybavení každá „záchranka“, a k jakým všem životně důležitým činnostem pro záchranu lidského života slouží. Pro lidi byly velmi překvapivé vysoké stotisícové ceny těchto nezbytných přístrojů a jejich počet v jedné záchranářské sanitce.

Další disciplínou za bezchybného počasí byl běh na 1 500 m mužů a žen s postižením, kteří startovali společně s vozíčkáři na mechanických vozících v kategorii mužů a žen. Závod na mechanickém vozíku nebyl projíždkou v růžovém parku po hladkém

asfaltu, ale trať vedla po šotolinových cestách s několika tisíci kamínků, kde jsou vyježděné koleje od aut, čtyřkolek a kol. Do jedné koleje se s širším vozíkem nevejdete a naplno soupaž jedete jen výjimečně na rovině. Tím, že jednou rukou makáte a druhou přibrzďujete a vyrovnáváte směr jízdy, se unavíte mnohem rychleji. Navíc každý závodník se před více lidmi i více snaží, až mu logicky dojdou síly. To se mi stalo, když jsem si po startu nechtěl připustit, že mě porazí ženská. Sice mladší o více než 30 let a lehčí o 50 kg. Když mi to bylo už konečně jasné a žádné lidi jsem po vjezdu na dlouhou a táhlou cestu vpravo od letohrádku široko daleko neviděl, tak jsem na chvíli vyčerpáním zastavil. Byl jsem tak unavený, a tak jsem šetřil své zbylé síly, že jsem si vozík nezabrzdil. Jak byla ta cesta šikmá, tak jsem pomalu sjel do měkké trávy. V té jsem musel vynaložit daleko více sil, než kdybych trochu zvolnil tempo o pár metrů dříve. Dojel jsem do cíle vyčerpaný, spokojený, s vyplazeným jazykem a zpoceným čelem. Bylo velmi zajímavé, když jsem měl to dvacetiminutové trápení za sebou a poblahopřál jsem své soupeře, jak mi otrnulo, a začal jsem se těšit na další ročník. Po nás startovali ještě muži a ženy bez postižení v běhu na 3 000 m.

Čekal mne ještě veliký fantastický zážitek! Start elektrických vozíků! Bylo jich přihlášeno snad padesát! Museli dokonce startovat ve třech vlnách za sebou, aby se na trať vůbec všichni vešli.

Nejlepší moje doplňková disciplína byl siloměr. Do takové gumové kovadliny se bouchalo velikým gumovým kladivem. Když jsem viděl, jak někteří borci udeří do kovadliny silou i 6 000 kg, neodolal jsem. Třetím pokusem se mi povedlo vyrazit neskutečných 5 516 kg, až mi luplo v železech, kterými mám pořád velmi kvalitně zpevněnou páteř. Bohaté občerstvení i s obědem pro všechny účastníky celé odpoledne bezchybně zabezpečovala cateringová firma, kterou zajistil Rotary Club Praha Classic & City. Kromě párků a klobásek měli vynikající hlavně mrkvový dort s ořechovou náplní, který rekordně rychle zmizel v mlsných pusách většiny účastníků. Naivně jsem si myslel, že budu ve svých 65 letech jedním z nejstarších účastníků akce a budu tam ještě strašit malé děti. Vozíčkářů přes osmdesát let tam bylo několik. Nejvíce mě zaujala čiperná paní

Blažena Eglseerová na „električáku“, která ve svých 92 letech závodila s „omladinou“ s neskutečnou chutí, jako by byla nějaká ještě nevybouřená mladice.

Děkuji všem pořadatelům, spoluorganizátorům a sponzorům za neskutečný zážitek v oboře Hvězda a za vynikající organizaci akce. Smekám čepici hlavně před paní Frankovou, co všechno za jedno odpoledne stihne, zajistí a sežene! Cítil jsem se na Hvězdě skutečně jako doma, mezi svými. Super bylo hlavně to, že vás taky jednou za čas, člověka na vozíku, nikdo neočumuje, jak to často bývá ve městě. Jako bych byl nějaký cizokrajný exot! Ať žije jubilejní 30. ročník, který bude opět v srpnu, v roce 2012. Sportu vozíčkářů zdar!

Výsledky závodů vozíčkářů 28.srpna 2012 v Oboře Hvězda:

Slalom mužů na mechanickém vozíku na 60 m:

16 startujících – 1. Procházka Josef 44,2 sec.

Závod mužů na mechanickém vozíku na 1 500 m.

1 startující!! – 1. Procházka Josef 22:12 min.

Vítězům všech kategorií setkání pražských vozíčkářů předávala ceny starostka MČ Prahy 6, paní Ing. Marie Kousalíková, a Bc. Petr Ayeboua, radní pro sociální oblast MČ Prahy 6

SUPER HOLKY, SENIORKY

Velmi rád čtu poctivě a pozorně každý měsíc Řepskou sedmnáctku, časopis městské části Prahy-17, od začátku až do různorodých reklam na konci. V každém čísle Ř17 se dozvím spoustu novinek. Že bezbariérové autobusy od začátku měsíce již jezdí až do Zličína, i že se tu prodávají slušná jízdní kola s doplňky. Navíc je v časopise hodně pěkných fotek o dění v naší velmi pěkně udržované městské části. V červencovém čísle mě zaujal článek, že místní senioři a seniorky mají vlastní klub důchodců. Schází se

každou středu od 9 hodin v kulturním domě Průhonu i přes prázdniny. Tam to mám z „Vonroušovky“ jen kousek! Věděl jsem z jedné kulturní akce, že je tam i pojízdná plošina. Tu jsem si raději den předem na vlastní kůži vyzkoušel s velmi vstřícnou paní Strakovou, která tam pracuje. Manželka totiž chodí do práce a dopoledne si musím doma sám vystačit s denním tiskem a internetem. Proč při každodenní projížďce na menší nákup do Alberta se jednou nepodívám nejdříve do aktivního spolku, kam věkem už dávno patřím? Proč to nepřiznat, sám doma mám dlouhodobý deficit v pokecu s lidmi o něčem, co zajímá mne i je. Dva synové s rodinami žijí ve shonu daleko na severu Čech. Mobilem si s nimi a vnučkami popovídám jen pár minut o víkendu.

Tak jsem v sobě našel odvahu a na setkání dříve narozených jsem vyrazil. Když jsem jel asi dvě minuty plošinou pro vozíčkáře nahoru do velkého sálu v Průhonu, tak mě po schodech překvapivě předhonily dvě evidentně starší čiperky, než jsem já. Po 9. hodině nás bylo na sále asi třicet. Muži jen tři i se mnou. Překvapila mne ta dříve známá kolektivní dochvilnost dříve narozených, která dnešním mladým neskutečně chybí. Zaparkoval jsem svůj mechanický vozík u stolu asi osmi žen, které se překvapivě nebavily o svých nemocech, jak jsem naivně čekal, ale podržte se, o módě!! Je to super ženská vlastnost, že se nám mužům chtějí líbit v každém věku. A věřte nebo ne, bylo opravdu na co koukat i co zdvořile a zvědavě poslouchat! Jedna důchodkyně, už od prvního pohledu velmi příjemná dáma, přinesla do klubu několik pěkných sukni a halenek, které vyřadila z šatníku, k nabídce pro své kamarádky. Jen se po nich zaprášilo, jako za kočárem. Byl jsem šikovně vtažen do debaty a cítil jsem se mezi ženami, věkem sice seniorkami, jako ryba ve vodě. Bavily se vesele a radostně jako nějaká mladá děvčata z gymplu. Jen jim od té doby na záda naskočilo několik křížků navíc. Na jejich pusy ale ani jeden jediný. Bylo slyšet jen veselé štěbetání o všem možném. Poslouchal jsem jako slušně vychované velké dítě, až se všech osm žen zajímavě vypovídá, a také přijdu na řadu i já. Slyšel jsem několik veselých historek ze života, i několik dávno zapomenutých rčení z našeho mládí. Zavzpomínali jsme si všichni na tenkrát tehdy

výborné alabůrky, mejdlíčka, i eskyma, která byla ke koupi za dneska neskutečných 50 haléřů. Jaké to byly tenkrát jediné dobroty, které jsme milovali jako děti. Dost se také vzpomínalo i na čaje s tanečkem. Když se mi některé seniorky časem samy od sebe pochlubily svým věkem, tak jsem si připadal mezi nimi jako dorostenec. Ten jejich věk, výřečnost a šmrnc bych jim nehádal ani náhodou. Moc děkuji paní Zdeně, Jarce, Květě, Marii, Marušce, Bobině, Anežce i paní Miluši od našeho stolu, za nevšední dopoledne, kdy jsem si moc pěkně po dlouhém čase s někým tak pěkně popovídal. Věřte nebo ne, ke slovu jsem se dostal často až po půlhodině, protože ženská zvědavost, kde jsem se tam tak najednou z ničeho nic vyloupnul, pořád funguje. Co mě překvapilo, byly výlety do okolí, na které se ve středu dohodnou a ve čtvrtek na ně vyrazí. Mě ale více zaujala jiná aktivita. Ostatní si raději zahrají bowling v místní restauraci Mantě. To bylo něco pro mě. Byl jsem s děvčaty hrát do konce roku celkem čtyřikrát. Měl jsem co dělat, abych nebyl poslední. Když mě jen dvě seniorky ve dvou hrách porazí, dá se to s třetinkou výborné vychlazené Plzně přežít. Je mi v této dobré společnosti vždy fajn.

Senioři a seniorky z Řep, doma už to všichni znáte jako své boty. Vyraďte mezi své vrstevníky a nabijte si na celý týden své baterky! Tak jak jsem to udělal poprvé já, 11. 7. 2012 od 9 až do 11 hodin, v den 31. výročí s mou manželkou Renátou. Všechna ta sranda a příjemná pohoda Vás tam bude stát jen pětikačku za výborné káfičko s mlékem a sušenkami. Už se zase těším na středy!!

Procházka Josef, 66 let, velmi spokojený penzista z Řep.

ZACO PÁNI POLITICI! ZA CO?

Denně v televizi vidím a slyším, v novinách i na internetu čtu, jak se všude v Česku neskutečně krade. Na ministerstvech, v Dopravním podniku hlavního města Prahy, na krajích i v regionálních programech, prostě všude, kde vás napadne. Už si

toho všimla i EU a zastavila nám velmi štědré dotace. Je to nehorázná drzost, když většina politiků ze všech stupňů sedí v dozorčích a správních radách, a kromě svých vysokých platů berou ještě statisíce a miliony za to, že nechají firmy, ve kterých jen papírově sedí, nechat rozkrádat doslova za bílého dne. Když krádeže a vytunelování zákonitě po čase praskne, tak oni, tak štědrě placení sběratelé funkcí, na které nemají vzdělání, najednou za nic nezodpovídají a za nic ani neručí. A nic se jim také, na rozdíl od nás obyčejných smrtelníků, nestane. Já ručím za každou mě svěřenou korunu, kterou musím zaplatit nájem, SIPO, paušál za mobil, za léky a za nejrůznější doplatky a poplatky. Politici na všech stupních neručí lautr za nic a ještě kradou od začátku Sametové revoluce jako straky! Nejvíce pro sebe a své přátele a také nezapomenou na svou stranu. Není jediného týdne, aby se na ně nějaká neskutečná prasárna v médiích neprovalila.

Letos mě a dalším statisícům tělesně postižených lidí v ČESKU byl sebrán měsíční příspěvek 400 Kč na bezbariérový byt a i měsíční příspěvek 200 Kč na bezbariérovou garáž. Hlavně byl úplně zrušen příspěvek na benzín. Ten se smrskl na necelou polovinu a ročně dostanu náhradou 12x 400 Kč na mobilitu. Všichni postižení přišli naráz o 12 350 Kč v letošním roce 2012, A JAK JE KAŽDÉMU JASNÉ, BUDE TO JIŽ NA VĚKY VĚKŮ. A to není vše. Jako paraplegik musím doplácet od letoška stovky korun ročně navíc za urologické pytlíky a podložky-pleny, bez kterých nemohu jako člověk fungovat. Také ještě mnohem více peněz musím vrazit do předražených léků na vysoký tlak, nemluvě za elektrickou energii, plyn, teplo, dopravu, potraviny a další desítky letos znovu zvýšených položek.

Neskutečně mě vytočilo, když jsem si po pěti letech musel za nový invalidní vozík, který stojí 50 000 Kč, doplatit ještě 5 317 Kč, ze svého. Co může být na invalidním vozíku tak neskutečně drahého, když nemá motor, ani převodovku nebo jiné drahé součástky jako osobní automobil?! Věřte nevěřte, ten můj mechanický vozík značky Motus od firmy Otto Bock stál neskutečných 55 317 Kč!

Nikdo z postižených a ani z jejich rodinných příslušníků nepochopí, jak si firmy neustálým zvyšováním cen neskutečně mastí kapsy. Naší

vládě je to šumafuk. Zdraží jako vždy automaticky vše, nejraději chudým i bohatým, bez rozdílu. Klasicky a snad už postě benzín, alkohol i cigarety, a zvedne se zase DPH. Ty občane, který už nemáš z čeho a kde brát, plat, aby si nenažraný páni poslanci mohli zvýšit platy o desetitisíce. Takové vysoké mají platy a náhrady a ono jim to chudákům malým nestačí. V době, kdy mi dole si už přes dvacet let utajujeme opasky, tak se na všech ministerstvech bez výběrových řízení uzavírají stomilionové a zbytečné zakázky, nejen na IT služby. Na něco, co léta spolehlivě funguje, ale někdo si chce nahrabat, se vymyslí něco, co není vůbec potřeba, ale zasype to jemu i jeho známým. Oni to zaplatí ti blbý plebejci dole, co už tolik let drží hubu a krok, a kterým můžeme před volbami slibovat hory doly a po volbách jim budeme zase kálet na hlavy, dokud bude co krást.

Blíží se zima, kterou většina vozíčkářů nemá ráda. Moc dobře si z loňska pamatuji, jak mě v mrazu neskutečně studily ruce od ledových obručí i v teplých a kožených rukavicích, když se mi někdy na sněhové břečce, hlavně při tání, venku promočily. S předstihem jsem si v létě objednal dva gumové návleky – chrániče na obruče. Kdybych předem věděl tu neskutečnou a nehoráznou cenu, že budou stát ty izolační chrániče, vlastně dva kulaté kusy gummy, neskutečných 2 986 Kč, a já na ně budu muset dopláct ze svého ještě nekřesťanských 790 Kč, tak jsem si je nikdy neobjednal!! Neskočil bych z mostu, ale skočil bych za dobrým a vynalézavým kamarádem elektrikářem, který by mi rozřízl a stáhl gumovou izolaci z dvoumetrového kabelu, kterou by upravil do velikosti mých obručí. Splnilo by to úplně stejný účel a stálo by mě to maximálně tři piva. Když jsem si postěžoval kamarádovi na vozíku z domu na tu drahotu, tak mě nazval debilem, protože téměř ty samé chrániče si pořídil v zahradnických potřebách. Koupil si třímetrovou dvoupalcovou hadici, kterou přepůlil a oba kusy rozřízl po délce. Zdravě se projel do Hornbachu, vyzkoušel si ještě ergoterapii, jak je zručný, a ušetřil našemu zadluženému státu 2 100 Kč a sobě 650 Kč, protože 3 m hadice ho stály jen 140 Kč.

Ptám se proto kontrolních a kompetentních státních orgánů, jak je možné počítat za kus stejné třímetrové gummy, která

se rozdělí na dva díly, nekřesťanských 2986 Kč! A to není vše. Můj starý vozík mi byl po půlročním dopisování a sepisování smluv o narovnání s VZP jako vozík rezervní konečně přenechán. Musel jsem podepsat nesmyslnou klausuli, že svůj tak těžce nabitý vozík nesmím prodat třetí osobě! Proč bych ho, dobrý Bože, prodával, když mě bude ještě v nouzi a při poruše dobře sloužit? Tak na tom mém starším, pořád funkčním a konečně i mém vlastním, rezervním vozíčku, mám pro změnu jako každý vozíčkář dva plastové, vylišované chrániče prstů, které stály před pěti roky neskutečných 3 900 Kč! Ten výlisek má cenu několika stovek, víc ne!

Dříve se tělesně postižení té nehorázné ceně jen divili, ale nyní, v době nejvyšší drahoty, když si firmy zvykly na své veliké zisky a pojišťovny začaly konečně šetřit, tak proč tahají peníze ty firmy zase z nás, kteří už nemají z čeho platit? Proč MPSV a VZP nedokopou prodejce ke slevě, když je jejich výrobek evidentně několikanásobně předraženy! Všechny kompenzační pomůcky mají své kódy a číselníky. Ty musel někdo pěkně zkorumpovaný na ministerstvu zdravotnictví také schválit. Zajímalo by mě moc, kdo přesně to byl? Tak i proto mám vysvětlení. Protože příslušným šéfům z toho hodně kápllo a poslušní úředníci za mrzké prémie a úplatky to navrhli a předložili jen někomu vyššímu k podpisu. Sami by si to za ty prachy, za které si to musíme koupit my, nikdy nekoupili. Lidé postižení bohužel musí mít různé kompenzační pomůcky, protože nám pomáhají a usnadňují naše těžké žití.

Letos jsem přišel díky vládě o 12 350 Kč a od ledna mi bude přidáno 140 korun na starobním důchodu. Ptám se vás všech rozumných lidí, proč pan Vodrážka bere 5 platů z pěti zaměstnání a někdo z 600 000 nezaměstnaných nesežene zaměstnání ani jedno? Proč někteří politici mají několik vysoce placených zaměstnání, proč poslanci dostávají statisíce korun se všemi možnými náhradami a ještě dojí dozorčí a správní rady státních a městských firem? To si stát nemůže už konečně dupnout a ustříhnout je od doslova darovaných a nezasloužených platů? Dovedete si Vy, páni politici představit naše důchody? Jak invalidní, tak starobní? Nedovedete, ani náhodou ne. Vy žijete ve svém světě a ten pól dole Vás

absolutně nezajímá. Jen Vás zajímají vaše koryta, vaše penězovody a vaše nepostradatelnost. Je mi z vás špatně, jak hospodaříte s našimi daněmi a jak je rozkrádáte. Věřím, že jednou přijdou na vaše místa nezkorumpovaní lidé, kteří vám to spočítají a půjdete nejen do tepláků a vězení jako hejtman Ráth. A víte, co si nejvíce přejí obyčejní lidé? Abyste museli co nejdříve dokázat své nakradené majetky! Pokud je nedoložíte, tak o ně zákonitě přijdete, jako většina malých a středních zlodějíčků. A to by byla konečně ta správná a boží spravedlnost, které se v ČESKU zatím i díky neskutečně zkorumpované justici, KTERÁ VÁS ZE VŠEHO VYTÁHNE, nebojíte. V Americe už spravedlnost pro všechny zloděje a korupčníky, jak chudé, tak hlavně na ty velmi bohaté, kteří mají pořád málo, dávno existuje. K nám vše ze západu, například do zdravotnictví pro naše politické špičky, dojde velmi rychle, když chceme. Nejen to špatné, ale i to velmi dobré. Ta doba jednou přijde a s ní i konečně rovný zákon pro všechny občany naší krásné, ale už neskutečně vytunelované země. Už aby to tady konečně bylo! Co jste si nakradli a nedoložíte to řádně, že jste si to řádně vydělali, tak o nemovitosti a veškerý majetek přijdete. Váš ukradený majetek propadne státu. Prodá se postupně v řádném výběrovém řízení té nejvyšší nabídce, a peníze půjdou na důchodový účet. Na ten účet, ze kterého odčerpali a ukradli, dá se říci bez nadsázky, všichni naši politici napříč politickým spektrem a jejich lobbisté na ně nabalení, co nám od roku 1989 vládli, ne desítky miliard korun, jak se říká a píše. Byly ukradeny stovky a stovky miliard korun všem českým důchodcům a občanům! Všem těm, kteří celý život poctivě pracovali. Hlavně ti si nezaslouží ty almužny, co nyní od státu dostávají. Jsme více a více okrádáni korupční koaliční vládou a jejich šedými existencemi v pozadí, kteří kradou nejen pro sebe, ale také pro stranické pokladny. Nestačí jim jejich astronomické platy, za které bychom si my, obyčejní občané, žili jako králové.

NEJSOU PAROHY JAKO PAROHY A NENÍ PUDL JAKO PUDL

Parohy, to nádherné paroží, nosí na hlavě jako ozdobu statní a krásní čtyřnozí jeleni v kdejaké oboře. To ví každé malé děcko, které si myslí, že nejvíce paroháčů uvidí jen v nějakém velkém lese a v ZOO. Podle mě více parohů a paroháčů nejrůznějšího věku, pro změnu těch dvounohých, je k vidění jak ve velkých městech, tak i v malých vesničkách. To vědí nejlépe všichni ti záletní nevěrníci a nevěrnice od pubertáků až po kmety a tety. Jakmile chlap dospěje a ožení se, tak ty imaginární parohy může nosit již pár měsíců po svatbě, aniž se naděje a aniž se o to nějak sám přičiní. O parohy jiného muže, když se vlastním tělem někde o ně rádi přičiníte, tak to přesně ví jen on, ten šampion a ta zákonitá manželka paroháče, která má na té druhé ozdobě svého manžela tu největší zásluhu.

Takovýto paroháč se dá dlouhou dobu počítat do kategorie paroháčů veselých, protože o té své ozdobě, kterou mu na vlasatou či plešatou hlavu nasadila jeho zákonitá manželka, zatím jako jediný v širokém okolí absolutně neví. Pak jsou, řekl bych, že v etnické menšině i velmi smutní paroháči, kteří se to nějakým nedopatřením či něčí škodolibostí dozvědí. Buď přijedou ze služební cesty či z práce domů o něco dříve, a už je mají v přímém přenosu nasazené na hlavě a vidí dokonce i na vlastní oči kým. Někteří paroháči se to dozvědí od kamarádů, či od nějakého dobráka anonyma, který náhodou někde v hotýlku či vinárně viděl to, co neměl. Jsou i muži loudilové, kteří tu šanci nasadit u záletné paničky jejímu manželkovi parohy, nedostali. Nebyli paničkou, samičkou, vybráni jako ten, podle nich horší a debilnější záletník než jsou oni, stvoření šampioni. Protože často nechápou, o jaké relativně snadné potěšení přišli, tak to doma té záletné paničce pěkně anonymně zavaří. Často jen tak nejraději pro „sichr“ zavaří i tomu nenáviděnému a úspěšnějšímu záletníkovi.

Až na stará kolena jsem přišel k parohům také já. Aspoň si to myslím, že až nyní. Ale znáte to. Kdo si je dnes jistý prací, natož parohy. A věřte nevěřte, svou vlastní zásluhou! Na rozdíl od všech

mužů mně ty mé parohy udělaly velikou radost a posunuly mě v součtu spadlých kuželek před jednu velmi sportovně nadanou ženu-seniorku a velkou soupeřku.

Byl jsem si po létech zahrát bowling se seniorkami z klubu, kterého jsem se stal v létě členem. V příjemné partě čtyř žen se mi hrálo dobře, až na ten můj začátek. Hned prvním hodem jsem dal „pudla“ jako fík. Pro neznalce bowlingu – je to rána vedle, která měla udělat velkou paseku mezi kuželkami, ale místo toho skončí v potupném žlabu, mimo dráhu. Buď v levém či v pravém, a vždy vás pěkně naštvě, jaké jste nemešlo. Ostatní soupeře to potěší, že vám to dneska nejde, a že vás lehce porazí a zaříznu, když se vám to ještě párkrát povede. Ani oprava se mi následujícím hodem nepovedla a shodil jsem jen jednu kuželku. Děvčata ani náhodou neměla oko z kašparovy krávy jako já a většinou jim hned po zahájení hry více než polovina kuželek po dvou hodech spadla. Dokonce se dvěma soupeřkám uprostřed hry, když se rozházely a zahřály, povedly shodit kompletně i všechny kuželky, desítky. Po třetí sérii hodů jsem si připadal, že jim dělám takové bowlingové roští, jako dělají sboristky zpěvákovi Karlovi Gottovi na koncertě. Dal jsem si velkého turka do skla, aby mi kofein více vylepšil mou soustředěnost na hru, jako v mládí, v minulém století, při mistráku ve stolním tenise v okresním přeboru družstev. To se mi v koncove první hry přesně povedlo. Trefil jsem třikrát za sebou střed. Jako vozíčkář neházím těžšími koulemi z rozběhu jako ti zdraví jedinci, ale těmi nejlehčími koulemi, osmikilovými oranžovými, ze sedu na vozíku. Taky jak jinak. Každá koule při mém hodu nemá tu správnou a optimální rychlost, aby při zásahu kamkoli do středu kuželky rozrazila do všech světových stran a téměř všechny po tak přesném hodu popadaly. Při mé ojedinělé trefě do středu mi popadaly jen ty kuželky středové a ty nejkrajnější jako na potvoru zůstaly stát, jako nějaký svatý vyřezaný v kostele. A při tomto mém nejpovedenějším pokuse, se hlasitě a docela vtipně ozvala budoucí vítězka, paní Maruška:

„Pepo! Máš nádherné parohy! Máš osmičku jako fík! Zkus ještě jednu kuželku druhým hodem shodit!“

To se mi náhodou jedním ze tří pokusů povedlo, přestože jsem házel koulemi pořád nějak šejdrem. Ani nevím, jak a proč mi to chvílemi šlo, a pak zas ne. Házel jsem furt stejně. Byl jsem za všechny své parohy moc rád a říkal jsem si jen tak v duchu pro sebe: „Mnohem lepší je, udělat si při bowlingu sám několikrát po sobě pěkné parohy, než zase hodit několik ponižujících a blbých pudlů.“ Když se mi parohy povedlo ve stejné hře hodit ještě dvakrát, musel jsem poslouchat od spoluhráček dvojsmyslné řečičky, že mi parohy moc sluší, jak si je tak sám pěkně dělám. I pochvalu, že mi to dneska po tom kafi nakonec i padá! Příště si dám tureckou kávu již před turnajem, jako takovou prevenci proti pudlům. Snad i také pro popadání více kuželek za ty mé bodované parohy.

Tureckou kávu s kofeinem jsem si do skla za 29 Kč při našem již čtvrtém házení s děvčaty nedal. Nebyl nějak čas, jak to rychle odsýpalo a házelo se. Bylo nás na jednu dráhu šest a chtěli jsme stihnout odházet co nejvíce hodů. Samozřejmě úspěšných. Zcela nečekaně se na mě projevila má píle při čtvrtém hraní, protože přišla nějaká záhadná vyhranost a vyházenost. Má pravá ruka většinou mířila na zřetelně světlý, několika centimetrový střed dráhy. Ten pruh, když jsem ho trefil, tak k mé spokojenosti kuželky parádně a hojně padaly. I ty, kterých se koule ani nedotkla. Body mi pěkně naskakovaly a dokonce jsem vedl. Ne krávu za ocas, ale v kuželkách! Jupí! Na počtvrté jsem všechny mé soupeřky v osobním rekordu 98 spadlých kuželek konečně poprvé porazil. Bral jsem to spíš s pocitem, že všechny mé soupeřky měly konečně jednou také den blbec, jako já při svém prvním a druhém házení, a k mé veliké radosti si to vybraly všechny najednou. Při dalším házení před turnajem seniorů se holky tak rozjely, že hned tři, paní Maruška, Bobina a Helena, shodily přes 110 kuželek. Já jsem se plácal daleko za nimi. Měl jsem překvapivě radost, jak jim to jde a jaké různorodé tanečky-zadečky předvádějí, když jim padne „strike“! To je, pánové a dámy, desítka prvním hodem. Jinak všem veselým a smutným ženáčům ty jejich pravé parohy nepřeji ani náhodou. Přeji jim místo pudlů jen ty bowlingové. A mohu jim všem slíbit, že ode mě,

vozičkáře – paraplegika, pravé parohy nikdy mít nemůžou a ani nebudou!

DIVADLO NA FIDLOVAČCE

Mnohokrát jsem v mládí slyšel staré dobré a velmi trefné české přísloví od svého dědy a táty, že *starého psa novým kouskům nikdy nenaučíš!* To oba občas říkali, když babička či má maminka chtěly nějakou novotou změnit jejich zaběhané chlapské činnosti. Celý život jsem tomu přísloví věřil. Až na stará kolena jsem zjistil, že starý divadelní neandrtálec, který nebyl v divadle přes čtyřicet let, se může ještě změnit, a dokonce se z něj stane nejen divadelní fanoušek, ale i častý kulturní návštěvník, až labužník.

Nyní něco na mou omluvu. K tomu kulturnímu zanedbání u chlapa dojde, když se brzy ožení, pořídí si dva syny a bydlí čtyřicet let na vesnici, daleko od krajského divadla. Když je navíc jediným dopravním prostředkem do nádherné vesničky Dolní Zálezly v okrese Ústí nad Labem vlak, a vy děláte směnového mistra. Najít si ještě čas na kulturu, to pak není jednoduché. Když ještě máte velikou zahradu, velký skleník, běháte vytrvalostní běhy a hraje te závodně stolní tenis, je to celkem pochopitelné. Městský lidi, kteří to mají do divadla přes pár ulic, tak za kulturou v Ústí n. L. chodí častěji i za vás. I když, tak velký kulturní neznaboh jsem zase nebyl. Rád jsem sledoval televizní divadelní pondělky i nedělní chvílky poezie. Tu jsem nejčastěji slyšel na jedno ucho, když jsem si šel udělat po zprávách kávu do kuchyně a nechal otevřené dveře do obýváku.

K mému nejoblíbenějšímu divadlu v Praze na Fidlovačce jsem přišel náhodou, jako hluchý k houslím. Zúčastnil jsem se Setkání vozičkářů u letohrádku Hvězda, které organizovali pražští vozičkáři s městskou částí Prahy 5, a tam jsem se také přihlásil do této akční organizace. Místo členské průkazky mi za týden přišly domů dva lístky na představení do Divadla na Fidlovačce. Divadlo bylo, jak jsem se dočetl, jedním z mnoha sponzorů této akce a

darovalo pořadatelům lístky. Asi na méně navštěvované kusy. To je jen má domněnka, abych někomu neublížil. Je dobře, že to vedení divadla vůbec napadlo. Získalo tím pádem dva věrné a velmi aktivní diváky. Mou maličkost a manželku.

Najít na internetu, jak se bezbariérovou tramvají dostat až do hlediště divadla, už byla hračka. Ne však realita. Na přestup z jedné bezbariérové tramvaje do druhé jsme měli tenkrát jen tři minuty. Zákonem jakési schválnosti jsme se zasekli na červenou na křižovatce na konci mostu Legií a viděli jsme, jak nás ta tramvaj, která měla přijet do stanice až po nás, předjela. Další bezbariérová jela až za hodinu. Jsem celý život dochvilný. Tolik let jsem neviděl prkna, která znamenají svět, a my přijedeme pozdě. I přes naše zpoždění byly mladé uvaděčky samý úsměv a potichoučku nás pustily do lože A, jen pár metrů od jeviště. I lože C naproti, je pro vozíčkáře určené a bezbariérové. Vozíčkář s průkazkou ZTP/P má 50% slevu a jeho doprovod také! Což je při české drahotě útěcha a potěcha.

Než jsme do divadla dorazili, tak jsme si neskutečně užili výstupního ostrůvku tramvají těsně u divadla! Tenkrát tam nebyl ani sjezd a ani nájezd k divadlu. Manželka mi musela ze zadní části vozíku vytáhnout po vystoupení z tramvaje dva chrániče proti převrnutí. Pak jsme museli pár minut čekat, až půjde kolem nějaký velmi silný a ochotný chlap a přetáhne mě přes zadní velká kola z velmi vysokého tramvajového ostrůvku dolů. Nejdříve mě stáhnout do té frekventované silnice, pak zase vytáhnout nahoru na chodník k divadlu, a musel to udělat přesně ve chvíli, když zrovna nepojede žádné auto kolem. Tak nějak jako když kočka tahá svá kořata!

Od letošní divadelní sezóny je už u divadla na Fidlovačce parádní nájezd a sjezd z tramvajového ostrůvku. Do divadla se dostanu pohodově zcela sám, bez jakékoli cizí pomoci. Moc rád jsem vedení divadla, k rukám paní Elišky Balzerové, za všechny vozíčkáře za tu božskou realizaci i písemně poděkoval „mejlem“. To se neskutečně cení, že někdo, kdo nemusí, myslí i na postižené diváky.

Všechna námi navštívená představení v Divadle na Fidlovačce nás neskutečně nadchla svou veselou a sváteční atmosférou i brilantními výkony všech herců a hereček. Pár místních herců a hereček jsem znal jen z obrazovky televize. Ve skutečnosti byli panové Petr Rychlý, Václav Svoboda, Daniel Rous, Lumír Olšovský, Ondřej Brousek, Ladislav Županič a další, ještě mnohem lepší. Jak jim pusy jely, jak se bravurně po jevišti pohybovali a jak dokázali všechny diváky bez výjimky svými strhujícími výkony pobavit a oslnit! Dámy – paní Eliška Balzerová, Monika Kobrová, Iva Pazderková i Vanda Chaloupková a další velmi temperamentní členky divadla – umocnily svou nádhernou ženskostí neskutečnou podívanou ve skutečný a dlouho nezapomenutelný divácký zážitek. Velmi jsem si cenil toho, jak nikdo nic v tak velkých a náročných rolích a ve strhujícím ději nezapomněl. Měl jsem co dělat, abych vůbec ve svém věku ten rychlý děj stačil sledovat. Ještě že jsem si koupil velmi pěkný, obrázkově obšírný program, který mi ledacos předpověděl.

To já doma jedu jen do ledničky pro něco dobrého na zub, a občas dokonce zapomenu, na co jsem měl vlastně chuť. Dojde mi to až za pár minut. Neskutečně mě zaujal mladý herec Marek Holý, který nejen pěkně hrál, ale i nádherně v jednom kuse zpíval. Jen se divím, že takového borce jsem ještě neviděl v žádném televizním seriálu. Držím mu moc všechny své palce, ať si ho nějaký „rejža“ už konečně všimne!

Navíc se v den, kdy jedeme s manželkou do divadla, pěkně oblékne. Připadám si jako mladík, který má i ve všední den o jeden svátek více. Ten jsem měl jako kluk jen v neděli. Byl jsem pěkně oblečený maminkou, která byla dámská krejčová. Každou neděli jela celá naše rodina na pravidelnou návštěvu k babičce a dědovi do Všebořic. Na návštěvu, kde se k pocukrovaným a nezapomenutelným babiččiným makovým a tvarohovým buchtám vždy podávala bílá káva s pronikavě voňavou a černou cikorkou. To mi utkvělo v mé paměti nastalo tak, jako ta všechna nádherná představení v pražském Divadle Na Fidlovačce na Praze 4, v Křesomyslově ulici číslo 625. Všem vozíčkářům z Prahy

a přílehlého okolí Divadlo na Fidlovačce vřele doporučuji. Je bezbariérově perfektně dostupné tramvají. Ale po 22. hodině si musíte zabezpečit odvoz zpět domů buď svými blízkými, nebo Societou či Handicap Transportem, jedinými dvěma pražskými dopravci pro tělesně postižené. Jsou vynikající, levní a velmi spolehliví. Jednu osobu jízda do divadla a zpět domů vyjde na 42+42 Kč. Nikdy nám s manželkou neujeli, když divadlo skončilo pro nekončící aplaus později. Jednou volali, že přijedou o pár minut později kvůli píchlé pneumatice. To se naštěstí dozvíte až po představení, protože musíte mít vypnutý mobil. Počkáte si na odvoz v teple divadla a prohlédnete si v klidu fotografie všech herců a hereček, kteří jsou v angažmá.

VELMI DOBRÍ LIDÉ K NEZAPLACENÍ

Jako zkušený vozíčkář už velmi dobře vím, že když napadne i v Praze několik centimetrů sněhu, tak mám sedět na zadku na vozíku doma. Ono se to pěkně řekne, ale problémy, které vás potkají, o čerstvě napadeném sněhu lautr nic nevědí. Musím je rychle vyřešit. Potřeboval jsem klíč pro asistenční službu a vyřídil si na poště další pravidelné placení na SIPU. Poprvé za tři roky, co bydlím v Řepích, jsem jel k poště tu jednu stanici z Blatin tramvají. Chodníky z Vondroušovy ulice k zastávce byly pěkně upravené, čisté a tudíž velmi slušně sjízdné. Na zastávce tramvají byl dost ušlapaný sníh, do kterého jsem se hodně bořil, a měl jsem co dělat, abych se přes neudržované nástupiště do prostoru nástupu do mé bezbariérové tramvaje vůbec doplazil. Na stanici Slánská to bylo nemlich stejné. Daleko horší byla má samostatná jízda po nástupišti do pěkného kopce na přechod. Pak fofrem přes ten přejezd na poštu do velmi příjemného teplíčka. To lednové dopoledne bylo 6 stupňů a foukal nepříjemný studený vítr. Takový česko-řepský „severák“.

Daleko horší byla pak má cesta z pošty nahoru kolem lékárny Dr. Maxe a kolem pobočky ČSOB banky k panu Hallerovi pro

ten velmi potřebný nový klíč. To byl doslova vozíčkářský horor. Že by ten neuklizený chodníkový úsek nikomu nepatřil, to se mi nechtělo věřit. Co na něm bylo čerstvě napadaného sněhu! Ještě že se za mnou ozval pán středního věku s otázkou, jestli nechci pomoci. Dneska jsem chtěl a moc. To ještě ten dobrý muž nevěděl, co ho se mnou čeká za trable. Myslel si asi, že pojedu jen pár metrů do blízké lékárny. Když zjistil, že to bude o poctivých sto metrů více a o něco výše, tak za mnou přestal mluvit a statečně mě tlačil. Já také makal, jak jsem mu ze všech sil stačil. Museli jsme si třikrát odpočinout, abychom se trošku „vyfuněli“ z té nečekané a zbytečné námahy, když si někdo nesplnil svou občanskou či pracovní povinnost.

On totiž nejezdil výtah od pošty, zatím vždy tak nehezky zmalovaný od grafitů, ale o to více spolehlivý. Jezdím v něm často sám nahoru k počítačům a do OVUSu. Dnes jsem s ním chtěl dojet i pro klíč. Chudák výtah. Měl zamrzlé dveře. Jedna našťvaná maminka, která chtěla stejný výtah také použít, mi řekla, že se zasekl i výtah v zadní části OVUSu, ať tam zbytečně nejezdím. Pak tlačila dlouhou chvíli kočárek s mnohem lehčím dítětem před námi. Mnohem úspěšněji a také rychleji. Zcela logicky zápasila s neudržovaným chodníkem a těžkým mokrým sněhem mnohem méně. Další výtah z druhé strany, u Alberta v OVUSu, našťestí fungoval. Když už jsem měl udělaný nový rezervní klíč, tak jsem si hrůzou uvědomil, že mě čeká stejná cesta dolů na tramvaj. A žádný pomocník nebyl široko daleko k vidění. Až jsem se strachy orosil. Při cestě zpět k jedinému ten den fungujícímu výtahu jsem uviděl zázrak! Jeden pán venku zametal chodník. Ten neměl chybu. Byl čistý, bez sněhu, mnohem širší než můj vozík, a viděl jsem čistou zámkovou dlažbu, která svítila od dveří budovy až do dále na horizont. Ten pracovitý pán byl správce budovy OVUSu a jmenoval se Michal Zumr. Byl jsem zvědavý na jméno toho chlapa na svém místě. Byl jsem ve svém Jiříkově vidění. Spatřil jsem snad ten nejlepší a nejčistší chodník v celé Praze. Pro mne byl v tu chvíli nejlepším na celičském světě. Nemusel jsem cestovat ve sněhu zase zpět dolů k tramvaji. Až nahoře na horizontu, v Makovského ulici,

jsem venku za dveřmi 4. patra viděl druhý dům s podloubím. Když se mě ten velmi ochotný muž zeptal, kam že to jedu v tom nečase, odpověděl jsem, že do kopce, k tomu domu v Makovské ulici, na který koukáme. Je to blíž, než se vracet na zastávku. Překvapivě řekl:

„Držte se pořádně, ať vás nevyklopím, já vás tam vytlačím!“

Místo vytaháných rukou a vyvalených a vykoukaných očí jsem jel s tím mladým, ochotným, velmi silným a zdatným mužem, jako nějaký král. Už jsem měl po mé dnešní hodinové štrapaci pěkně promočené kožené rukavice a zmrzlé, ledové ruce. Těšil jsem se do tepla v mé mezizastávce, v řepské lékárně v Makovského 1223. Stavím se pro větrové bonbóny, preventivně, proti nachladnutí. Více mě ale v tu chvíli hrálo vědomí, že v Řepích žije hodně hodných lidí všeho věku, kteří nám všem vozíčkářům nezištně pomáhají. Nejen v zimě, ale i po celý rok, když jezdíme z Alberta do „Vondroušovky“ z nákupu domů.

Vám všem lidem, kteří jste mi kdy pomohli, moc a moc děkuji. Děkuji předem i těm, kteří mi pomohou někdy příště. Díky moc.

ČESKÝ SENIOR DĚKUJE NAŠÍ PRAVICOVÉ VLÁDĚ

Chtěl bych touto, spíše smutnou než satirickou povídkou, naši české pravicové vládě pana Nečase moc poděkovat, jak se o nás seniory a důchodce velmi stará. Ani jednotlivý páni ministři nevědí, jak dobře. Lidé všude kolem nadávají, jak se vše neskutečně zdražuje. Jídlo, pití, doprava, oblečení, nájmy, léky, benzín, voda, energie a to bych mohl ještě několik minut psát a psát až do aleluja, co ještě všechno dalšího. Také mě to štve, ale již můj milovaný děda, také jako já Pepa, říkal, že na všem špatném se dá najít vždy i něco velmi dobrého! A to velké dobré jsem tak dlouho hledal, až jsem našel takové malinké a roztomilé! Podělím se s vámi o svou, alespoň takovou malou, českou, druhotnou spokojenost.

Nejím, ani nepiji a nekouřím tolik, jako dříve, protože na to jako vozíčkář a starobní důchodce prostě nemám peníze, ani náhodou. A navíc to není ani zdravé. Když mi reklamní agenti vhodí každý týden do dopisní schránky dvacet deka letáků zdarma od všech hyper a supermarketů v okolí, tak nastává má doba pozitivního osvěžení mozkových závitů a procvičení mé staré, již pěkně sklerotické paměti. Tu paměť si osvěžím velmi rád, bez vyšší DPH, zcela „zadara“. Zapisuji si ze všech letáků na papír potraviny, které jsou od středy na týden v našem Albertu zlevněné a na kterých bych si rád zase jednou s manželkou moc pochutnal. Manželce vypíši pro sichr ještě i to, co mají zlevněné v Globusu, kde jsou podle ní poslední české nejkvalitnější masové výrobky a i docela slušné maso na víkend. Osvěžuji si touto životně velmi důležitou a inspirující činností svůj dříve narozený mozek. Sčítám ceny mých oblíbených a zlevněných výrobků, násobím je kusy, které jsme schopni v týdnu sníst, a hlavně odčítám slevy. Mimořádným ručním psaním s ořezanou tužkou si zapisuji názvy potravin a ceny. Osvěžuji si po letech písmo i číslice, které jsem díky letitému psaní do klávesnice na počítači úplně zapomněl. Až se mi kouří z hlavy i z kafička, které při pomýšlení, kolik českých „kaček“ zase ušetříme, s chutí popíjím. Kofein mi dodává novou energii a bystří mou stařeckou pozornost, abych, nedej Bože, něco dobrého, co máme se ženou rádi, nepřehlédl.

Po tomto často i hodinovém a velmi náročném duševnu pro mě nastává ještě náročnější, ale o to krásnější fyzično. To se raději teple, pěkně obleču a vyrazím z našeho asistenčního domu do supermarketu Albert. Abych nenastydl a nemusel jsem kupovat další drahé léky a nevrazil všechny slevy do nenažrané VZP. Nic mě to nestojí, jen čas, a ten bych mohl prodávat. A navíc nevypadám jako nějaký zanedbaný prďola. Raději za nákupem vyrazím hned v první den slev. To proto, že hodně zlevněných potravin je v letáčích a málo jich najdu v regálech. O víkendu moc zlevněných potravin nenakoupíte. Jsou po důchodcovském „tsunami“ pryč.

Dole v našem obchodě jsem za chvíli. Probrázdím křížem krážem celou prodejnu na invalidním vozíčku s nákupním košíkem

na klíně. Nakoupím vše, co jsem si tak pečlivě naplánoval, i sem tam něco dobrého navíc. Nejraději i něco pro lepší náladu. Občas strčím do košíku o 50% zlevněnou láhev červeného vína. To je, jak jsem slyšel, nejlepší transfúze důchodců. Velkou radost mi udělají maličkosti, které sem tam zaslechnu od lidí, jak něco levného a snad i kvalitního objevili, nebo nadávají, stejně jako já, že už není něco, pro co si přišli. Posledně mi udělala malou českou radost jedna čiperná babička, která ukládala za pokladnou menší nákup do pojízdné tašky s kolečky a zavolala na svého vnoučka, který ji na okamžik utekl k nedalekému automatu. Tam si hezká holčička rozbalovala veliké vajíčko za 20 Kč, které si vytočila z tobogánu:

„Venoušku! Pojď si vzít tatrunku!“

Potěšilo mě velmi, když jsem slyšel, že i české dítě sem tam dostane české jméno. Měl jsem radost, že to není zase nějaký Nikolas, Quentin či Kryšpín, jak nějaká naše „celebrita“ pojmenovala své potomky. Po zaplacení nákupu u bezbariérové pokladny a uložení do batůžku za sebou a do tašky, mě čeká namáhavá třístametrová cesta domů, do pěkného kopce a s několika kilogramy navíc. Ta cesta mi parádně protáhne mé nekuřácké plíce, zrychlí mi o dost tepovou frekvenci a protáhne mi maximálně srdíčko i krevní oběh. Dodá mi navíc ruměncem do tváře i sílu a vytrvalost do svalů.

Včera, když jsem se vracel od lékaře z polikliniky, která je od nás jeden kilometr, tak jsem měl ježdění v té lednové sněhové břečce plné zuby. Jedna starší paní mi pomohla v nouzi nejvyšší, kdy už jsem mlel z posledního, zatlačit a překonat těch posledních 50 metrů v kopci. Chytila mě překvapivě za ramena a ne za držáky k tomu určené na vozíčku vzadu. Tlačila mě a na mých ramenou hledala to správné místo, kde mě nejlépe chytit a držet, aby nám to do kopce efektivně jelo. Když jsem byl na rovině u našeho domu, pěkně jsem té hodné ženě poděkoval. Řekla mi, že mám velmi pěkné a tvrdé ramenní svaly. Pak si malinko a trochu i smutně povzddechla a tiše dodala:

„Takové pěkné svaly nemá můj děda ani náhodou!“

Tak upřímná slova potěší chlapa na vozíku dvakrát, stejně jako ta nezištná pomoc k bližnímu svému. Když doma uložím do spíže a

ledničky zlevněný nákup, za který bych v Německu zaplatil i bez všemožných slev podstatně méně, tak nastává poslední fáze mého aktivního stáří, velmi příjemné vyúčtování. Když ušetřím za každý větší nákup víc než sto korun, tak mě více chutná oběd, po nákupním dnešku i velmi zasloužený. Ten mi včera uvařila s láskou manželka, která ještě pracuje. V zimě od nevidím do nevidím.

Díky Vám, pane premiére naší pravicové vlády Nečasi, se v zaslouženém starobním důchodu vůbec nenudím. Jsem fyzicky i duševně fit. Věřím, že svůj zasloužený důchod po čtyřiceti letech „rachoty“, budu pobírat Vám na just ještě hodně dlouho. Nejen já, ale i několik milionů českých invalidních i starobních důchodců. Drtivá většina z nás v dnešní těžké době stráví hodně času velmi zdravým lítáním po obchodech. Abychom si těch pár stovek, o které jste nám letos nevalorizovali naše důchody, zvalorizovali vlastní českou vynalézavostí sami. Abychom ušetřili na jediném možném, na čem můžeme. Na jídle! A nějak přežili tu českou největší drahotu v Evropě, do které jste nás Vaší neúspěšnou „protikorupční“ politikou dostali. I ty nejvyšší naše důchody by vám politikům zcela jistě nestačily ani na Vaše měsíční telefonování. A nám mají stačit ty almužny na vše, co neustále pravidelně a nesmyslně zdražujete. Po čtyřiceti pěti letech poctivé práce se dočkali všichni čeští důchodci vládní odměny! Styďte se! Vy i Vaše koaliční strany. Nemáte absolutně žádnou představu, jak žije většina národa.

P. P. Praha 6, 67 let, fyzicky a duševně zdatný penzista.

VÝLETY S MANŽELKOU RENÁTOU

Na kratší výlety do pěkné přírody v okolí našeho bydliště v Praze 17 – Řepy jezdím na invalidním vozíčku velmi rád. Dá se říci, že od časného jara až do velmi pozdního podzimu. Někdy si jen tak sám, účelově, zajedu dopoledne do Alberta na vynikající kapučíno Irisch creme, to když je manželka v práci. Nebo když pěkně svítí a hřeje sluníčko se jen tak projet přes parky, abych nezrezavěl. Často

jezdím, spíš povinně, ke svým doktorům na polikliniku v Žufanově ulici. Má to své příjemné výhody. Nemusím sedět sám doma u počítače či televize. Provětrám se, udělám něco pro své chatrné zdraví a ještě si vylepším fyzičku. Mám už své naježděné trasy ve stínu, když praží sluníčko, či na sluníčku, když zase fouká vítr. Koncem roku a na jaře jezdím jinudy, aby mě v zimě sluníčko pro změnu malinko ohřálo. Když jsem jako zdravý člověk ještě před úrazem na kole občas chodil s přáteli do přírody na výlety, ušli jsme za hodinu svižné chůze poctivých šest kilometrů. Bylo to časově náročné, protože mi stála práce na velké zahradě u rodinného domu v Dolních Zálezlech. Tak jsem začal raději běhat. Za stejnou hodinu jsem uběhl v pohodě kilometrů dvanáct. Dvakrát rychlejší než běh bylo kolo. Po dvaceti letech běhání se mi udělala na jedné patě ostruha. Má levá noha za ty roky nevydržela mé poctivé oběhnutí rovníku. Na to, že obvod rovníku naší zeměkoule je dlouhý 40 000 km, tak můj pohybový aparát toho vydržel „sakramentsky“ dost. V pěti velkých sešitech jsem měl zaznamenány více než čtyři stovky silničních závodů přes 10 km a šest maratonů v Košicích, Praze, Děčíně a Domažlicích, včetně dvaceti ročníků účasti na populárních Běchovicích.

Na závodním kole, s tenkrát nafouknutými galuskami na 9 atmosfér, ujedete za hodinku kilometrů i třicet. V háku, většinou za kamarádem Vaškem Černým, i o pět kilometrů více. Navíc po náročném výkonu máte žízeň jako velbloud a hlad jako vlk. To se při najeté tisícovce kilometrů na kole měsíčně nespravíte ani o dekgram. Spíš se přiblížíte k závodní váze cyklistů amatérů.

Jakmile jsem se ocitl na jiném přibližovadle, které má o dvě malá kolečka více našťěstí pode mnou a ne v mé hlavě, na invalidním vozíčku, s bídou nyní ujedu za hodinu maximálně tak kilometry tři a bolí mě ruce, nohy i záda, které po úraze na kole necítím. Moc nejím, ale kila bez dřívějšího pohybu mi přibývala neskutečně rychle. Při výletech na vozíčku je má manželka na mě moc rychlá a zdržuju ji. Musel jsem se svým zdržováním a přibranými kily něco radikálního udělat. Pořídil jsem si levněji přes kamaráda, paraolympijského vítěze v lukostřelbě Davida

Drahonínského, použitý přídatný cykloadaptér Bike za 40 000 Kč z Německa. Při mé jízdě s ním na výletě s mou ženou je zase pomalá ona. Na ten suprový vynález mi ještě loni přispěl 20 000 Kč místní Sociální odbor Řepy a zbytek mi letos přidala Nadace J&T. Oficiálně si ho komplet můžete koupit u Meyry, ale je předražený na neskutečných 61 500 Kč! Jako veškeré kompenzační a jiné nezbytně nutné pomůcky pro daleko lepší život vozíčkářů. Je to pro mě neskutečná paráda a relax jezdit na vozíčku s přídatným cykloadaptérem po silnicích i cyklostezkách, kde směr nemusím vyrovnávat jako na vozíčku jednou rukou a druhou brzdít, protože každá cesta je na jednu stranu spádovaná. To ví nejen každý vozíčkář, ale moc dobře i ten, kdo ho často tlačí. Jen málokde mohu jet na vozíku rovně a zabírat oběma rukama stejně, rovnoměrně. Miluji v zimě, když napadne sníh a venku moc jezdit nemohu, protože mě od obručí neskutečně studí ruce, jezdit s manželkou do hypermarketů a velkých obchodů. Tam si parádně zajezdím na milované rovné podlaze. I po kobercích.

Aby manželka stačila mému rychlejšímu tempu s přídatným adaptérem u vozíku, pořídila si lišácky dámské kolo. Nejenže mi hravě stačí, ale jako zdravá cyklistka je zákonitě svými pěknými lýtky a stehýnky rychlejší, než já s rukama. To mi tak moc nevadí. Hlavně mi chybí její „vyprošťovací a turistické“ zatlačení v zádech do větších a táhlejších kopců, kde přední kolo cykloadaptéru nemá takový přítlak k vozovce a prokluzuje mi. Jezdím holt prostě mnohem pomaleji než formule F1, které mají ten správný přítlak na všechna kola. Musel jsem udělat logický kompromis. Když při výletě ujedu s cykloadaptérem 15 km a má žena je v pohodě ujde, je to velmi slušný výkon pro nás oba, v době mladých počítačových lenochodů. Ženina rychlost 6 km v hodině mi po mnoha našich výletech maximálně vyhovuje. Větrík mi čechrá zbytek vlasů, kochám se krásami krajiny, kterou projíždíme, a poctivě raději deset metrů předem zdravím, jako všichni vodáci, všechny protijedoucí cyklisty i chodce, které ten den potkáme. Oni nás také. Některé tak překvapím, že slyším jejich pozdrav až za sebou. Tak mě to naučili v mládí moji rodiče. Zdravit lidi, které potkám. Na okraji Prahy je

takových výletních míst s bujnou vegetací a krásnou krajinou hodně. V srpnu jsme jeli z Řep po Karlově stezce po cestě u kláštera Karla Boromejského kudy podle starých pověstí řepských jezdit Karel IV. na Karlštejn. Z Pražského hradu to měl poctivých 45 km.

V třetině našeho prvního výletu do Hostovic jsme narazili na cyklomapě 1:50 000 na zeleně označenou propojovací cestu. Pro cyklisty by tato cesta byla sranda. Pro nás už ne, protože v délce více než jednoho kilometru to byla jen vyježděná hlíněná polní cesta, 30 cm široká a 10 cm hluboká. Okolo ní byla samá vysoká tráva s drny a kopřivami. Těšili jsme se, až to nejhorší budeme mít konečně za sebou. To jsem ale netušil, jaký je na kraji katastru této obce v jinak vzorně upravené a krásné vesničce nechráněný železniční přejezd. To nebyl žádný železniční přejezd pro cyklisty, ale byly to jen obyčejné koleje v cestě. Museli jsme počkat, až pojedou nějakí cyklisté, a požádáme je o pomoc. Byli jsme s manželkou oba unaveni a na perném poledním sluníčku se nedalo mluvit o odpočinku. Když cyklista a cyklistka po deseti minutách našeho čekání dorazili, zapomněl jsem z velké únavy na staré vozíčkářské pravidlo, že vysoké překážky, a tudíž i koleje, bude nejlepší překonat pozadu. Navíc s jedním kolem vpředu. Vlítli jsme ve čtyřech na souboj s kolejemí zepředu, což se ukázalo jako velmi špatné řešení. Adaptér při nadzvednutí vozíku vzadu plně přenesení váhy na jedno přední kolo nevydržel a úchytný kříž adaptéru mi vyskočil ze čtyř úchytnů dopředu. Jedno kolo se nám polámalo. Naším velikým štěstím bylo, že se z mladého cyklisty Martina Zolmana vyklubal velmi šikovný letecký mechanik, který mě se svou přítelkyní a mou manželkou přes hromady hrubého šterku před kolejemí, za kolejemí, i mezi nimi, dostal po dvou minutách dřiny na druhou stranu. Také mi dal cykloadaptér během chvilky opět do pojezdného stavu. To jsem musel popojet na rovnou cyklostezku, kde to šlo lépe smontovat, než na nerovné polní cestě. Ze čtyř upadlých upínacích páček jsme našli v hrubém šterku jen tři. Po krásně rovné cyklostezce do Sobína jsem jel bez pomoci manželky, která se odhalila do dráždivě červených kalhotek, aby si prý opálila také spodní polovinu těla. Očkem jsem ji sledoval, jak spokojeně vedle

mě po pravém boku cupitala. Za náš „nádenický“ výkon na propojovací cestě jsme se oba gurmánsky odměnili – ve výletní restauraci U Kapalínů výborným smaženým sýrem s tatarkou a brambůrky. Jak zasloužený oběd neskutečně hladovým výletníkům chutnal, to ví každý výletník, který překoná své pohodlí a vyrazí do přírody. Dalším labužnickým zážitkem pro nás byla výborně vychlazená a orosená třetinka Plzně. To lahodné vychutnání se nedá popsat ani slovy básníka. Navíc se jako pyšný čecháček musím pochlubit, že jsem svou ženušku Renušku, Moravanku z Kyjova, naučil pít Plzeň, kterou má nyní raději než jakékoli víno. Naše výlety s přídatným adaptérem k vozíku nám s manželkou podstatně rozšířily okruh míst, kam se hravě dostaneme. Z pěti kilometrů dříve na velmi poctivých patnáct nyní.

Cyklostezky také bohužel vedou přes města. V Praze po červené, takzvané „krvavé stopě“, na kraji velmi frekventovaných silnic. V lepším případě vedou po chodnicích se zámkovou dlažbou, kde jsou všude nájezdy a sjezdy z chodníků i šikmé nájezdy do nemovitostí. Není žádnou výjimkou, že musíte přejet na druhou stranu frekventované silnice, protože chodník tam dále prostě nepokračuje. Není tam, a ani by se tam nevešel kvůli domu. Vřele doporučuji všem sportovně založeným vozíčkářům:

Pořídte si také jako já, už pán v letech, přídatný cykloadaptér k invalidnímu vozíčku! Nemusíte na něj přelézat jako na handbike z vozíku, ani vás pak dva silní borci nemusí dávat pracně zpátky. Připojíte si adaptér k vozíku skoro sami, jen za pomoci jedné osoby. Nemá chybu. Vlastně má jen jednu. Do většího kopce i na ten nejlehčí převod, kterých má pět, potřebujete zatlačit. Ale to je plus, protože ve dvou jezdit na výlety je mnohem lepší, než sám. Také je to i bezpečnější, kdyby se vám něco nečekaného stalo, jako nám v srpnu 2012 na výletě do Hostovic a Sobína.

JAK ŠETŘÍ NAŠI POLITICI? ŠPATNĚ!

Když slyším dokola z televize a rozhlasu, jak si musíme zase utahovat opasky, jinak že přijdeme na buben jako Řecko, Irsko či Kypr, je mi z naší politické elity zle. Velmi zle. Nejsmutnější je to, že šetřit musí hlavně lidé, co nic nezavinili. Postižení a pracující s nejmenšími platy. Ti jsou rádi, že ještě žijí a nechcípají s dětmi hlady. Naše statutární „kapacity“, které neskutečný státní dluh jednoznačně zavinili, oberou o další nezanedbatelné peníze nejdříve ty lidičky dole, jako vždycky. Sami si jednou sundali ze svých pro většinu pracujících v Česku nedostupných platů a náhrad usmrkaných 5%, což za rok dělá, jak jsem se dočetl v novinách, 156 milionů. Ty s velkým humbukem přidají do hodně dřavého státního měšce.

Ve stejných novinách o stranu dál se dočtu, že „štědrý“ pan Vondra ze stejného státního měšce rozdá vánoční dar 210 milionů svým zkorumpovaným podřízeným na ministerstvu obrany. Za co? Za to, že kradli a pořád kradou? A dokud se nezmění zákony v naší krásné zemi, krást budou dále? Pro sebe a pro své zkorumpované strany?

Přečetl jsem si v MF Dnes, že v každém kalendářním roce proteče všemi výběrovými řízeními v celé České republice neskutečných 600 miliard korun! V českém korupčním prostředí zmizí v kapsách politiků, lobbistů, kmotrů a veškeré podnikatelské pakáže celých 20%! To je, český národe, rovných 120 miliard za rok! A tolik nám letos chybí k vyrovnanému rozpočtu. Být politická vůle, tak by šlo vše bez škrtů ve zdravotnictví i jinde! Svět by zíral, že někde v Evropě to jde i bez korupce! Jen politici to nechtějí ani vidět, natož udělat. Přišli by totiž o moc, o vliv a hlavně o svá koryta. Nejvíce by jim nejspíš vadilo, že se trošku dobře budou mít i ti dole, co poctivě pracují, aby uživilí své rodiny. Politici moc často zapomínají, že hlavně z našich daní se oni nahoře mají jako prasata v žitě! Ti dole už nemají, co kde ukrást, tak jako to dělají čeští neskutečně zkorumpovaní politici. A když už někteří něco ukradnou, tak policie malého zloděje potrestá, ale na velkého si netroufne ani

náhodou. Protože neví, kdo vlivný za tím velkým zlodějem stojí a chrání ho. Protože krade také i pro policisty, ne jen pro sebe a svoji stranu. Dokud se neprobudí justice a státní zástupci nezačnou konat, nic se u nás ani v celé Evropě nezmění!

POHÁDKA O ODVÁŽNÉM VOZÍČKÁŘI

Na dost stará kolena se jeden pán přesně v den svých šedesátých narozenin, ač vozičkář, neskutečně zamiloval do jedné mladé Moravanky. Jeho láska byla velmi překvapivě opětována a po internetu se neskutečně rozvíjela. Všechno na světě ho začalo znovu bavit a ona šikulka si ho svou láskou vylepšovala k obrazu svému. Vídali se po třech měsících známosti sice jen jednou za měsíc v pražském Parapleti, což bylo pro oba málo, ale pro paraplegika Pepu mnohem více, než si za poslední roky užil se svou zákonnou manželkou Helenou. Pepa vždy jednal s každým narovinu a chtěl se odstěhovat od ženy a rozvést. O tom uvažoval zatím jen v duchu. Když manželka vlezla do Pepčovi „mejlové“ pošty a zjistila, že toká s nějakou mladicí stejně, jako před 35 lety s ní, tak mu vše zatrhla. Pečlivě kontrolovala e-maily, když byl zapikolovaný v posteli v ložnici. Počítač měl v předsíni vedle kuchyně za zavřenými dveřmi. Na rovinu jí řekl o rozvodu jejich manželství, po úraze na kole již dlouho nefunkčního. Zjistil však, že by mu nikdo doma nezabílal na jeho cestu za lepším a mnohem bohatším životem ani ponožku, natož ho někam odvezl. Musel zákonitě přejít do velmi hluboké ilegality. Kamarád Pepovi změnil heslo u e-mailové adresy, ale bylo mu to houby platné, protože Pepči starší syn Pavel se také vyznal velmi dobře v počítačích a do e-mailů se dál dostával, a svou matku, Pepovu manželku, zrádně informoval. Občas docházelo k velmi úsměvným výměnám názorů, když Pepa přešel s paní Renátkou na šifry. Když se měli sejít v Praze v Parapleti, tak se oba těšili do „jedničky“. Když si zajišťovali pro nový společný život bezbariérový byt, byly Milovice jasnou „dvojkou“. Úsměvné bylo hlavně jejich společné těšení se na „trojku“, což byl měsíční rehabilitační pobyt

Pepči v dalším zašifrovaném městečku, v Košumberku na Chrudimsku. Pepa dostal od manželky-bývalky vynadáno, že je jen starý kanec, který se těší na sex ve třech. Dostal i často omleté doporučení, že by erotiku a sex už měl nechat mladým. Jako kdyby byl nějakým starým dědkem nad hrobem. Byl v těch nejlepších letech. Díky paní Renátce byl zase v rozpuku sil a vášně. Na vlastní kůži pocítil pravdivost dalšího známého rčení, že *láska doslova hory přenáší*. Vymyslel zamilovaným mozkiem ďábelský plán, jak se jediným možným způsobem bezpečně dostat z osidel nefunkčního manželství ke své lásce. Musel si za vydatné pomoci své přítelkyně zajistit malý bezbariérový byt, který byl k dispozici v Milovicích u Lysé nad Labem. Když Renátka měla vše rozjednáno, tak si vyjednal pro sebe potřebnou rehabilitaci v Košumberku. Bývalka z toho moc radosti neměla, ale převážil její názor, že bude mít jeho důchod i jeho příspěvek na péči. A hlavně od Pepči na měsíc pokoj. Ještě učinila několik marných pokusů, aby mu Mudr. Roubíček, rehabilitační lékař, pobyt v Lužích nedoporučil. Pobyt Pepovi mohl jedině fyzicky i duševně prospět. Domů se sanitkou nevrátil! Nechal se odvést do Milovic do nového bytu, kde na něj čekala paní Renáta s otevřenou náručí, s postelemi, ledničkou, televizí a několika kusy nádobí.

Pepova přítelkyně Pepovi koupila pěkné bačkory a botasky, které doma nenosil. V Parapleti mu řekli, že pevnou obuv musí nosit, aby se mu nekroutili prsty na noze a nezranil se někde o futra, což se mu doma 3x stalo, to když pospíchal otevřít dveře nečekané návštěvě. S novým oblečením a ve vztahu s o mnoho let mladší ženou rozkvetl. O deset let nejméně omládl fyzicky i duchem. Nesesedl jako pecka poslední léta u počítače a neležel u televize. Vyráželi spolu na výlety na vozíku. Nejdříve do obchodů, pak starším autem, které si po roce nádherného soužití v Milovicích koupili za 65 000 Kč.

Parádní bylo, že si budoucí manželé museli vše nakoupit od lžiček, skleniček, talířů, nádobí a všeho, co bylo potřeba v nové domácnosti.

Když si domácnost pěkně zařídili tak, jak byli zvyklí z předešlých manželství, seznámili se sousedem v Braniborské ulici, Ládíkem Kubíčkem. Ten jim řekl o jednom asistenčním domě v Praze 6 – Řepích ve Vondroušově ulici, kde má přítelkyni Martinu, a dohodil Pepovi e-mail na paní Divišovou, která mu dala potřebné informace k získání většího bezbariérového bytu. Pepu moc trápilo, že jeho budoucí manželka musí velmi brzo vstávat do práce do Motola, kde pracuje jako laborantka na imunologii. Pozdě odpoledne se před 17. hodinou vrací do Milovic. Vstávat každý pracovní den ráno ve tři hodiny není nic příjemného. Také jít na vlakové nádraží dva kilometry pěšky není žádný med. Navíc potkávala pozdní opilce. Naštěstí prvním vlakem jezdilo více lidí, takže se nebála. Sem tam milovický tisk psal o několika znásilněných a přepadených ženách. Když se nějaký opilec vyskytl v blízkosti, zavolala Pepovi, aby mohl přivolat pomoc, kdyby k něčemu došlo. Naštěstí se jí nic nestalo. Pak paní Renátka pokračovala prvním vláčkem motoráčkem do Lysé nad Labem. Odtud vlakem do Prahy na Masarykovo nádraží. Pak metrem B na Anděl a konečně busem č. 167 do Motola. Každý pracovní den cestovala dvě hodiny tam a další dvě zpátky. Časem oba objevili mnohem lepší spojení, ale dražší – až do Prahy na Černý most autobusem. Cesta na zastávku autobusu po svých byla pro oba jen třetinová, na rozdíl od té na vlakové nádraží. Pepa v rámci fyzicky jezdil Renátce každý den navečer v 17 hodin naproti. Pak stihli spolu nakoupit nějaké dobroty k večeři a ke snídani v bohatě zásobené prodejně COOP. Než získali nový bezbariérový byt zvláštního určení v Praze, uplynul půlrok. Museli si měnit oba občanky kvůli bydlišti, pak kvůli změně stavu z rozvedených na manžele. Vzali se 11. 12. 2009. Změna SIPA, účtů, lékařů a dalších příjemných změn byla už sranda. Největší změnou bylo cestování paní Renátky do práce. Autobusem č. 180 je v Motole za 8 minut! Za stejných osm minut je v Motole i Pepa na urologii, ne sanitkou jako jedinou možností z Milovic, ale také sám samotinký, s bezbariérovým autobusem. A imunologie je o patro výš v budově A, stejně jako urologie. Když si vzpomenou, jak jezdili z Milovic společně sanitkou do Motola na urologii na kontrolu

Pepových ledvin, je jim zle. Museli vždy někoho silného, kdo jde zrovna do práce odchytit, aby pomohl řidiči sanitky naložit Pepu na skládací lehátko. To se pak muselo zvednout, do sanitky už řidič strčil Pepu sám. To byly doslova horory, někoho, kdo nespíchá do práce, na minutku požádat a ulovit. Vždy jelo z Lysé a Milovic několik lidí do Prahy na vyšetření, aby byla sanita využita. U nás se čekalo nejvíce. Novomanželům se ulevilo, když neotravují lékaře napsáním sanitky a předáním na dispečink. Nečekají hodiny na odvoz do Prahy. Po vyšetření zase nečekají na lidičky, kteří jeli s nimi a musí se vrátit do Lysé a do Milovic. Není nadto, být zdravý jedinec! Na služby českého zdravotnictví máte lidičky času dost. Protože se jich dočkáte. Pak budete jen zírat, jako já, co vše je možné a co musíte vydržet!

KOTEL NA UHLÍ „DAKON“ NETOPÍ!

V listopadu v roce 1979 jsem si udělal v Jablonci nad Nisou kurs trenéra a rozhodčího III. třídy v lehké atletice. IV. třídu jsem si udělal o rok dříve v jednom víkendu, a dělalo jí OVČSTV. Trenérská III. třída trvala celý týden a byla se závěrečnými zkouškami. Vše organizoval KV ČSSTV. Ubytování a školení jsme byli v kryté atletické hale v Jablonci nad Nisou. Učili nás velmi zkušený prvotřídní trenéři a rozhodčí ze špičkového místního atletického LIAZU. Ty jsem znal jen z televizní obrazovky a z velkých atletických závodů. Byli to neskutečně zapálení odborníci, od kterých jsem se hodně naučil. Stravování i ubytování nemělo chybu. V plném tréninku jsem tam denně viděl hodně československých atletických reprezentantů, kteří tam měli před evropskou halovou sezonou soustředění.

Domů jsem se vrátil vyspínaný a odpočatý od směnného provozu v ústecké sklárně. Byl jsem pozitivně nabitý novými zážitky a zkušenostmi. Tak, jak jsem byl já psychicky nabitý, tak doma, v rodinném domě v Zálezlech, byla nálada pod psa. A psí zima. „Musíme koupit nový kotel!“ našťvaně mě přivítala má žena.

„Vypadá to, že po pěti letech nečekaně dosloužil! Nechce v něm uhlí vůbec hořet! Čoudí a smrdí dehtem už nejen celý sklep, ale i my všichni! Zkoušeli jsme všechno možný a ten hajzl se jen potí na deskách, smrdí a vůbec netopí! Všichni jsme už několik dní nastydlí, chrchláme a máme u nosu nudle jako švihadla!“

Ani jsem si nic k jídlu nedal a šel jsem se podívat hladový do sklepa, kde a v čem je problém. Předem musím ale podotknout, že jediným topičem a čističem kotle na pevná paliva Dakon, jsem byl pět let jen já, hlava rodiny. První, čeho jsem si všiml, když jsem vybral všechn popel z popelníku kotle, byl vypadlý a spadlý zašupovací kryt, který se vyndává jen tehdy, když se čistí obě desky kotle uvnitř, aby se ohřívaly. A aby také bylo vidět, že jsou čisté a že budou správně ohříváné z obou možných stran. Někomu z nezkušené domácí obsluhy, kdo chtěl mít rychle zatopeno, vypadl při vybírání popele zasouvací plech a už ho nezasunul zpátky tam, kam patřil. Tím pádem nešel vzduch jen pod rošt, jak má jít, ale rovnou do tahu komína. Vzduch si prostě našel cestu nejmenšího odporu a kotel vůbec netopil, jen dehtoval a smrděl! Po nasazení krytu, kotel znatelně ožil. Naložil jsem do kbelíků vyhrabaný popel a zahýbal několikrát roštem. Ještě jsem nařezal a našťípal hromadu dříví na podpal na druhý den. To už si můj milovaný kotlíček začal spokojeně pobrukovat a hučet! Teplota z 30 stupňů Celsia se začala neustále zvedat. Když jsem došel domů, dal jsem si s velikou chutí tři usmažené bramboráky a prohlásil jsem památně:

„Kotel už pěje svoji správnou melodii a za hodinu si můžete sundat všechny tepláky a můžete doma běhat nalahko, jako by bylo léto!“

Všichni na mě nevěřičně koukali a mysleli si chvilku, že jsem se asi zbláznil! Doma bylo pořád stejných +15 stupňů. Až pak se mě teprve všichni ptali, kde byl problém?

„Ten vám, rodinko, milerád prozradím až zítra, až budu znovu ráno zatápět s někým z vás.“

Když kotel jede, tak to nejde nevidět! O víkendu jsem měl dvě ranní dvanáctky, jenže po té druhé byla doma zase zima jako někde v Rusku, a žena po mě vztekle vyjela:

„Moc si, kámo, náš kotel neopravil! Je v háji, jak jsem říkala! Plech je nasazený, kotel mnou osobně perfektně vyčištěný a zase netopí!“
Šel jsem našťavaně do sklepa a zjistil, že je navíc prasklá žárovka a nikdo nedal novou! To bylo mé štěstí, protože ve tmě jsem viděl, jak za kotlem něco svítí! Když jsem se pozorně podíval, zjistil jsem, že je trubka kouřovodu, co jde z kotle do komína, ve spodní polovině propálená. Vzduch zase nešel pod rošt na uhlí, ale rovnou do komína. Chtělo to novou trubku, ale tu jsem neměl. Co s tím? Poradil jsem si. Našel jsem slabší plech, který jsem ve svěráku ohýbal do půlkruhu tak dlouho, až okopíroval průměr kouřovodu. Pak jsem ho přivázal vázacími dráty k tomu dřevému. Okamžitě si kotel začal zpívat a za hodinu bylo doma teplo, jako v lázních. Po ranní směně jsem koupil novou trubku kouřovodu a vyměnil ji. Když vydrží kouřovod pět let, jako ten prvý, budu spokojen. Český kotel Dakon nám vydržel velmi dobře sloužit neuvěřitelných 22 let, než zavedli v Dolních Zálezlech na vytápění rodinných domků svítíplyn. Věřte, že i nový plynový kotel se jednou propálí, dehtuje a smrdí! Zanesete se i bojler na ohřev vody vodním kamenem. To už netrápí mě, ale šikovného řemeslníka a všeučelá, mladšího syna Pepču.

NEČEKANÁ VÝHRA V CYKLOKROSU

V životě jsem se několikrát nadchl do závodního sportování. Koncem školní docházky do cyklistiky, v učilišti ZPA v Nové Pace do běhu na středních tratích. Před třicítkou jsem se dal na vytrvalostní běhání, abych zhubl. A zimní lenošení jsem vyměnil za stolní tenis v barvách Sokola Dolní Zálezly. Jako žák jsem byl v cyklistickém oddíle Lokomotivy Ústí nad Labem. Schůzky byly v klubovně u letního kina. Tam se dohodlo, že před okresním přeborem v cyklokrosu změříme síly s cyklisty konkurenčního Spartaku. Pamatuji, že jsem dostal „čtverec“ z matiky. Můj táta mi zamkl závodní kolo do kumbálu a nesměl jsem ani trénovat, dokud si známku neopravím. To byl horší trest, než kdyby mě seřezal. Co s tím, když jsou závody a já nemám kolo? V té době si každý svého

kola velmi vážil a nikomu by ho nepůjčil. Chtěl jsem závodit a jel bych i na čertovi, kdyby měl kola. V mé kategorii závodilo hodně lepších kluků. Chtěl jsem si vyzkoušet závodit v terénu. Jezdili jsme trénovat společně jen na silnici na Sebuzzín. Věděl jsem, že na ty nejlepší, co závodí mnohem déle než já, nemám nárok. A netrénuji. Můj děda Kočárek, mi půjčoval ve Všebořicích dámské kolo, balónku. Mělo velké pláště jako motorka a krásně se na něm jezdilo. Děda mi ho půjčil, aby táta nevěděl. Když jsem na Střížovický kopec dorazil z Všebořické strany, byl jsem středem pozornosti. Každý „trotl“ se mě debilně ptal, kde jsem to kolo vyhrabal. Ze kterého šrotiště ho mám. Vymluvil jsem se, že mi praskla „třípatka“ a mám svého Favorita nepojízdného. Zarachem jsem se nechlubil. To bych poslouchal další průpovídky. Smích všechny posměváčky přešel už po startu. Několik dní před závodem přelo a trať bylo hodně rozmáčená. Starší žáci tehdy jeli závod na dva okruhy dlouhé dva kilometry. Dodnes si pamatuji, že start byl do kopce. Běželo se sto metrů, a pak jsme jeli lesem do několika kopců. Z dámského kola bez „štangle“ jsem seskočil jedna dvě, a zpět na kolo též. Myslel jsem si, že mi kluci ujedou od startu, ale neujeli. Úzké závodní galusky se jim bořily hluboko do bláta. Mě ta dědova balónka ne. S lehkostí jsem soupeře objížděl. Najednou jsem vedl skupinu deseti cyklistů! Nikdo nikdy na světě nezvítězil tak slavně, s takovým náskokem a na takové „plečce“, jako já v roce 1960!

DIVADLO POD PALMOVKOU

Osmého ledna přišla manželka z práce domů a řekla mi: „Objednala jsem dva lístky na „Piafku“ do Divadla Pod Palmovkou. Je to prý moc prima kus a jsme tam s Handy Transporterem za půl hodky. Je to od nás kousek. Dvěma kolegyněkám z práce, které na tom byly před měsícem, se to moc líbilo. Když nebudeš chtít, tak ta jedna na to půjde klidně se mnou ještě jednou,“ dodala má žena.

„Proč bych s tebou, prdelko (tak říkám doma mé ženušce), nešel do divadla, ve kterém jsem ještě nikdy nebyl? Ani netuším, že vůbec nějaké takové divadlo v Praze existuje.“

O Edith Piaf jsem si kdysi dokonce přečetl celou knížku s jejím pohnutým životopisem, když mi ji půjčila má sestra Jarka. Moc se mi ten malinký zpěvem nadaný „vrábčák“ líbil. Hlavně ten její nezapomenutelný a nezaměnitelný hlas. Moc rád jsem poslouchal pěkné a melodické francouzské písničky s jejím takovým nezvyklým „chrchlálkem“, se silným vibračním „RRR“.

„Doufám, že ta česká představitelka Edith v divadle, bude mít aspoň tak podobný hlas, jako má reportér Tomáš Kraus z Primy. Jo, a až budeš mít, ženuško, lístky v ruce a budeš vědět datum, objednáám dopravu do divadla tam i zpět a i ji jako vždy „zacvaknu“.“

Chtěl jsem manželce udělat nejen radost, ale také ji přesvědčit, že po divadelním představení, a hlavně po „Piafce“, opravdu toužím. A také, že nejsem negramotný kulturní prďola, který podle ní kouká celý víkend jen na MS v biatlonu v Novém Městě, a říká, že MS je jen jednou za rok. Za další dva týdny říkám prý to samé o MS v klasickém lyžování. Já manželce také nevytýkám Rosamudu Pilcherovou, na kterou často kouká zase ona. Mám se ženou radost, jak dobro a láska vítězí nad falší, podvodníky a kariéristy. Navíc často při těchto odpoledních filmech nádherně usnu, když zbavuji své nohy otoků v našem širokém manželském loži.

Na internetu jsem si našel, že divadlo je na Praze 8, v Zenklově ulici číslo 34. Navíc paní Šimková z obchodního oddělení Divadla pod Palmovkou mi napsala, že bezbariérový vstup do divadla je přes hereckou vrátnici. Vstup je z ulice Na Hrázi, naproti supermarketu Billa. Na dveřích vrátnice je ikona vozíčkáře a zvonek. Služba o nás bude vědět a zavede nás na naše místo. Pokud budeme potřebovat i klíč od invalidního WC, máme si o něj požádat službu. Takto informováni jsme vyrazili směle do divadla.

Zaparkovali jsme přesně před hereckou vrátnicí a manželka zazvonila. Byli jsme vpuštěni dovnitř velkými vraty přes skladiště kulís venku na dvoře. Doprovod nebyla paní vrátná, ale dva

sympatičtí požárníci. Ti mi odstranili z cesty dlouhý ležící římský sloup, který nebránil v chůzi chodcům, ale pro „macatého“ vozičkáře to nebylo „pintlich“ jen o pár centimetrů.

Byl jsem velmi překvapen, jak rychle jsem byl na chodbě v divadle. Ihned si nás všimla velmi energická žena, nejspíše velmi důležitá šéfová uvaděček. Vysvětlila mi, kde mám v hledišti své místo, a že musím počkat, až se všichni usadí, a pak mě na mé místo zaveze jeden člen požárního dozoru divadla. Spokojeně jsem seděl a sledoval ve „foajé“ cvrkot lidí kolem. Pohledem jsem zjistil, že po „Piafce“ dneska zatoužil mezi těmi několika stovkami chtivých diváků i pan profesor-chirurg Pirk. Mezi návštěvníky dnešního kusu byl i pan režisér Zdeněk Troška a i další povědomé tváře, mně známé z televize.

Na své místo jsem si podle instrukcí zajel sám, s požárníkem v zádech. Od první až do sedmé řady byly dlouhé schody. U naší osmé již ne. Já měl číslo nula a manželka sedačku číslo 3. Když žena zjistila, že nebudeme sedět vedle sebe, ukázala dvěma silnějším seniorkám na sedačkách č. 1 a č. 2 svůj lístek. Velmi slušně požádala paní sedící na jedničce, jestli by si nepřesedla na její trojku, abychom mohli sedět vedle sebe. Když ta líná dáma mé ženě řekla, že musí být brzo doma, tak manželka požádala tu druhou seniorku, jestli by se neposunula ona, nebo raději obě. Každá o jedno místo, o blbého půl metru. Koukaly na sebe navzájem i na mou ženu jako mladá telata z jara na jetel. Nepřesedly si. Když odcházeli o přestávce diváci na občerstvení, tak jsem si všimnul, že ty své „kotle“ a velmi kyprá kila opravdu nerady zvedají, a při několikerém přesezení by si nejspíše odřely své dlouhodobě vypěstované nakynuté boky. Manželka na tom vydělala. Sedla si na připravenou židli vedle mě, která byla vyšší než sedadla v řadě. Lépe a z větší výšky viděla na celé jeviště. Ty dvě „ochotnice“ o přestávce zapřičinily malou pravicovou divadelní zácpu. Když skončilo první dějství a neutuchající potlesk, musela se manželka nejdříve zvednout a dát židli na stranu ke zdi. Já jsem se musel na vozičku otočit a rychle vyjet ven do „foajé“, protože židle a vozík vedle sebe zabírali téměř celý profil přístupu a odchodu diváků do pravé

poloviny prvních osmi řad. Ještě jsem musel dávat pozor při odjezdu z hlediště, abych nevjel na nohu několika hodně žízlivým a rychlým divákům z několika řad za námi. To samé se opakovalo ještě jednou po skončení představení. Ta neochotná baba dřív doma nebyla, jak chtěla a jak si naplánovala! Tleskal jsem do poslední chvíle. Ne abych babu potrestal za její neochotu, to by bylo nečestné a nesportovní. Moc se nám s ženou divadelní představení líbilo a bouřlivý aplaus všech diváků nebral konce.

Fantastický výkon v hlavní roli Edith Piaf podala paní Hana Seidlová. O nic pozadu za jejím fantastickým výkonem nezůstala Renata Worek-Drosslerová v roli Marlene Dietrich. Zaujala mě i Petra Horváthová v roli Momone, nevlastní sestry Edith. I muži Jiří Havel, René Přibil a další herci a herečky, mají zásluhu na našem nevšedním kulturním zážitku, který všem, a nejen vozíčkářům, vřele doporučuji. Manželka měla lístek jako můj doprovod za neskutečných 115 Kč. Já, s průkazkou ZTP/P, za symbolickou jednu Korunu českou! Při dobré vůli se na pravou stranu hlediště vejde několik vozíčkářů. To ví nejlépe vedení divadla, kolik míst je pro ně bezpečných. Levou stranu hlediště prozkoumám příště, až půjdeme se ženou na komedii *Sex noci svatojánské* od Woodyho Allena.

Velkou radost nám, manželům Procházkovým, udělal pan požárník Vojta, který měl nade mnou takový chlapský a velmi lidský patronát, když mě vyvezl ven před hereckou vrátnici. Editu prý viděl za těch dvanáct let, co v divadle pracuje, už 65x. Na rozloučenou a na naše poděkování za nevšední starost a péči o nás nám řekl, že jsme nejsympatičtější pár na vozíčku, který tu kdy byl. Všem vozíčkářům Divadlo pod Palmovkou vřele doporučuji. Je tam perfektní bezbariérový přístup přes kulisárnu a velmi milí a ochotní požárníci, vlastně už nyní po Sametové revoluci přejmenovaní na hasiče.

ZLATÉ ZELÍ A JABLKA!

Každého vozíčkáře, který je méně pohyblivější než zdravý chodící člověk, trápí sem tam, hlavně přes zimu, velmi nepříjemná zácpa. Každý s ní bojuje, jak umí. Někdo psyliem s vlákninou, někdo zase nenávykovým Lactulose sirupem. Někomu zase vyhovují čípky, před naplánovaným vyprázdněním. Podělím se s vámi o své těžce nabyté zkušenosti. Pro mě je s čípkem ve svých útrokách ideální hodina. Po delším čase se čípek dostane dál, než je třeba. Dílo se velmi dobře zdaří, ale občas se podaří i druhý den. Stačí, že vám něco upadne, a vy se pro to jako vždy ohnete! Je to jen taková zbytková kalamita, ale udělá neplechu. Kromě slipů a kalhot, to odnese antidekubitka. Poté přesouvací prkno a podložka v posteli. To se stane v případě, když je doma manželka. Když není, tak se musím z toho nejhoršího dostat sám. Použiji havarijní batoh. V něm mám igelitové pytlíky, savou buničinu, toaletní papír a lihové ubrousky. Zvládnou sám vše, kam dosáhnu. Není to ideální, ale je to to jediné a možné. Očištěnou kalamitu uložím do pytlíků a toho džina několika uzly uzavřu. To proto, aby manželka měla lepší pracovní podmínky než já na mou závěrečnou očistu. Daleko horší, když se dílo při pravidelném vyprazdňování nezdaří, je dát si hned dva dny po sobě o loka Lactulose sirupu víc, aby se to podařilo a příště prorazilo. To jsem natlakovaný jako „papiňák“. Povede se vám to v posteli při obyčejném polohování! A jste v řiti! Spíš to z řiti máte opět na podložce a navíc smrdíte jako starý Herodes! Objevil jsem s léty neúspěchů konečně ten pravý, velmi levný a zdravý způsob bezpečného vyprazdňování. Vždy v ten čas, kdy si to naplánuji sám a ne nějaký spadlý papírek či příbor na zem. Poradím vám, jak na to! K svačině před obědem si dám malou misku kyselého zelí. K odpolední svačině sním jablko. K snídani si dávám k sýru či salámu vždy dva stroužky česneku, o kterém říkala již má babička, že je to přírodní penicilín! Baštím také rajčata, okurky hadovky, švestky a jiné ovoce a zeleninu po celý rok. Ty mi úspěch nepřinesly. Zelí a jablka tvrdí muziku! To mi věřte! Prožívám větší radost ze života častěji, se zelím a jablky než bez nich!

BEZBARIEROVÝ ZÁMEK KOZEL

Nachází se nedaleko Starého Plzně. Na webu je uvedeno, že je celý bezbariérový. To jsme si také mysleli a vyrazili jsme tam s klubem Gemini na vozíčcích z pražských Řep na výlet. Cesta po dálnici ubíhala příjemně, jen počasí nám nepřálo. Bylo jen 14 stupňů tepla. Když jsme minuli kopec s nezvyklým jménem „Maršál“, tak jsme po chvilce viděli nádherný zámek Kozel v celé jeho kráse.

Zastavili jsme na vjezdu do zámeckého parkoviště s informací, že jsme vozíčkáři. Byli jsme posláni výběřím po chvilce čekání dále dolů, ale až po telefonickém rozhovoru s jeho nadřízeným! S příkazem, že nesmíme projet kovovou brankou do areálu zámku, ale zastavit před ní. Což předpisově náš pan řidič z pražského Handicap-Transportu udělal. Na malém parkovišti stálo pár dodávek. Když náš řidič viděl dva velké schody, které nepřekonáme, tak k chodníku, který je vchodem k zámku, nacouval. Spustil nás na pěkný chodník, ale co dál, když o deset metrů dále byl nemlich stejný problém. Naštěstí byla na parkovišti milá a ochotná paní, která zašla do jedné budovy a našla řemeslníka, který na ten veliký schod dal dřevodesku, a my tu bariéru bez problémů přejeli. Vedle zámku je pokladna, kde se prodávají suvenýry a pohlednice. Vozíčkář s průkazkou ZTP/P platí vstupné 50 Kč a jeho doprovod nic. Dá se tam využít i sleva studentská i sleva pro osoby přes 80 let.

Vstup do zámku je malými vrátky a pro širší elektrický vozík, přes 70 cm, se musí pracně otevřít celá půlka vrat. Už první nájezd na chodník je kaskadérský. Je do půlmetrové výšky a je velice krátký a kolmý! Dá se ale roztáhnout podle šíře vozíků. Návštěvníci se pohybují po širokém chodníku, který je po celém obvodu zámku a z něhož se vstupuje do jednotlivých salonků, kterých jsou desítky. Ještě narazíte na pár nižších schodů na cestě dovnitř a pak ven. Za pomoci doprovodu se to dá v pohodě přejet.

Mě osobně na zámku Kozel zaujala v každé místnosti úplně jiná a vždy nádherná kachlová kamna. Nikde jsem neviděl ani dřevo a ani kudy se do kamen přikládá. Průvodkyně nám vysvětlila, že šlechta nechtěla být obtěžována služebnictvem, a tak se do kamen,

kteřá stála většinou v rohu místnosti, přikládalo z venku. Nebo když byla místnost uvnitř budovy, tak z chodby. To vše je nádherně vidět a je to v původním a ve velmi zachovalém stavu. Vzpomněl jsem si tam i na naši současnou politickou šlechtu, kterou my postižení zajímáme jen tehdy, když jim chybí peníze v rozpočtu, to nám pak vezmou podstatnou část peněz na benzín, jen mimořádně, prý jen na rok. Najednou jsou z toho letos už dva roky a vypadá to, že už to bude na „věčné časy“! Z vymýcení korupce by získali ročně naši politici mnohonásobně více, než od nás. A z výběru všech daní také.

Každý salonek na zámku byl jedinečný v tom, co se v něm všechno nacházelo. Obrazy zhotovené technikou akvarelu, pastelu a malbou na sklo, keramika, starý a přitom pohodlný nábytek i veliké postele připomínající dnešní „letišťe“!

Co jsem nikde na zámku neviděl, byly překvapivě koupelny a záchody. Jen jsem pod postelemi viděl pestrobarevné nočníky bez krytů. Hygiena nebyla tenkrát ve středověku moc v módě. Šlechta se hlavně voněla, pudrovala a koupání bylo nejoblíbenější až od května v přírodě, kdy už bylo venku teplo.

Jako kluk jsem jezdil na pololetní prázdniny k babičce a dědovi do Všebořic. V těch letech to byla samostatná obec kousek za městem Ústí nad Labem, směrem na lyžařské středisko Telnici. Bylo to v letech 1952-56. Děda s babičkou byli rodiče mojí mamky. V jejich malém domečku, jen se studnou a ledovou vodou na zahradě, se hygiena také provozovala jako kdysi ve středověku – od jara do podzimu v neckách. Dřevěné necky stály na dvou širokých zahradních židlích. Musela se do nich v kýblech nanosít voda, kterou ohřívalo sluníčko. Když sluníčko nesvítilo, tak děda nanosil navečer vodu do hrnců na kamnech. V kamnech se topilo a vařilo každý den. Po ohřátí se voda nalila do necek a smíchala s vodou studenou. Nejdříve jsem se vykoupal já, po mě děda a poslední byla na řadě babička. A záchod, ten měl děda lepší, než byl ten ve středověku na Kozlu. Zděná a dřevěná kadibudka měla kulatý otvor s poklopem. Ten když se zvedl, tak to byla síla. Proto mi má velká potřeba nikdy netrvala moc dlouho. Na Rudé Právo, které sloužilo jako předchůdce toaletního papíru, se také nedá zapomenout.

MÉ MILOVANÉ MAMINCE A TÁTOVI

Každý člověk zažívá ve svém životě hodně radosti. Daří se mu díky přísnosti rodičů ve škole, vyučí se či vystuduje střední školu. Zapojí se do pracovního procesu. Maminky chlapeček se změní v muže a ožení se. Dívka se změní z malé holčičky v zamilovanou a emancipovanou ženu a vdá se. Největší radostí novomanželů jsou pak jejich z lásky narozené děti. Velmi náročná a nákladná je jejich letitá výchova. Vaší zásluhou je vás najednou ze dvou o pár pěkných mládětek víc. Z matek a otců se stanou babičky a dědové, kteří vaše děti rozmazlují podobně, jako to dělala má babička i děda. Dnes už to tak nechodí jako dříve. Žijeme v tvrdém kapitalismu a každý se musí ohánět, aby uživil svou rodinu a děti. Lepší to, díky našim politikům, nebude. Po těch dnešních přijdou jiní, kterým jejich neskutečné platy a náhrady nebudou stačit. Kolotoč korupce se nikdy nezastaví! Časem zákonitě přijde, občas, veliký smutek. Nejhorší okamžik je, když vám zemře někdo blízký vašemu srdíčku, z rodiny, příbuzenstva či z nejbližšího okolí. S maminkou, která se stejně jako Marilyn Monroe narodila v roce 1926, jsme se důstojně rozloučili 28. června 2011 ve starém krematoriu v Ústí nad Labem tak, jak se na její děti Pepu, Jarušku a Janu, vnoučata, pravnoučata a nejbližší příbuzné sluší a patří. Budeme na Tebe, naše maminko, velmi často s láskou vzpomínat. Za všechny lidičky, co Tě měli moc rádi, Tvůj syn Pepa. Mamko a taťko, držte mi tam u Vás v nebičku, či teplejším peklíčku, jedno šikovné místečko. Nepospíchejte, prosím, s jeho rychlým sháněním. Ještě jsem si na svůj pohřeb nezačal tak zodpovědně šetřit, jako sis na něj i na pohřební rozloučení našetřila mamko Ty. Chtěl bych se dožít také té Tvé jubilejní tisícovky, které ses v pohodě dožila. Tobě se tu životní tisícovku měsíců podařilo ještě o dalších 14 překonat. Já jsem nedávno překonal teprve osmistovku. Děkuji Vám oběma za vše, co jste ve svém dlouhém a bohatém životě pro nás děti, vnoučata a pravnoučata, udělali. Bylo toho moc pěkného a krásného. Děkuji naposledy moc a moc s úctou k Vám oběma, našim rodičům. Navždy Váš, prvorozený syn Pepouš, Pepoušek, Pepíček, Josífek i Pepa. V pekle bych chtěl být Aramis.

Pepa, Renáta, teta Míla Totti a mamka, Jakuby u Děčína 13. 8. 2008

Pepa, mamka a Jaruš v Ústí n. L., 11. září 2008 v restauraci U Fíry

Děda a praděda s prababičkou Jaroslavou a Irenkou s Michálkem.

SEDM STATEČNÝCH ŽEN

Centrum sociálních služeb v Řepích uspořádalo pro své seniorky turnaj v bowlingu. Přes letákovou propagaci se přihlásilo jen sedm statečných seniorek, z Klubu řepských důchodců. Turnaj se konal dopoledne 11. dubna 2013 v bowlingové restauraci Mantě. Každá seniorka bojovala o co nejlepší konečný výsledek každým hodem a ještě stačila fandit své kamarádce z klubu, která házela po ní. Několikrát se nejlepším podařilo hodit i *strike*, což je shození všech deseti kuželek jednou ranou. To se halou ozýval bujarý jásot a tančil se, tipl bych si, vítězný čardáš. Viděl jsem po letech tanečnice z Lučnice. Odrostlejší, plné mladistvého elánu. Vítězný jásot konkuroval hlasitostí mnohem mladším dětičkám z mateřské školky. To živelné štěbetání často slyším přes plot cestou z nákupu z Alberta, když jezdím kolem. Vždy, když děti vyrazí na sluníčko s učitelkami na školní zahradu. V prvním turnaji seniorek zvítězila paní Josefína Kolaříková výkonem 98 shozených kuželek. Druhá byla paní ing. Mária Szitányiová, výkonem 92 kuželek. Třetí, překvapivě paní Antonie Vohradská, s 83 kuželkami. Na věk přítomných a velmi soutěživých dam je neslušné se ptát v jakékoli společnosti. Věřím, že mi mou indiskrétnost výše jmenované dámy odpustí, když jsem si přečetl na přihlášce k turnaji datum jejich narození. Musel jsem si vzít brýle, co mám na malá písmenka v denním tisku, abych uvěřil svému zraku, že mě nezačal šálit. Vítězka bowlingového turnaje letos v únoru oslavila kulaté jubileum. Třetí, paní Vohradská, taková naše malá „motorová myška“, si dala sama sobě o šest dní dříve, ke svým neuvěřitelným 86. narozeninám nádherný dárek na stupních vítězů. Pěkné ceny za nevšední bojovnost a elán předala vítězkám na slavnostním vyhlášení paní Jana Štěpánková z místního Centra sociálně-zdravotních služeb. Kdybych byl kouzelný dědeček, odměnil bych všechny účastnice dobře vychlazeným plzeňským pivem v oroseném pŭllitrovém štucu. To aby zlatavou tekutinou doplnily svá dehydratovaná těla. Odměnou starších lidí-seniorů je už jen to, že vám ještě slušně slouží zdraví, že se hýbete, a máte radost ze života. A navíc máte sílu a chuť si s někým parádně zahrát bowling.

ČTYŘI MUŠKETÝŘI

Týden po turnaji žen, 18. dubna 2013, bojovali i řepští senioři o nejlepší výkony v turnaji v bowlingu. Odvahu změřit své síly z celých Řep našla jen čtveřice mušketýrů-seniorů. Na rozdíl od žen měli při svém bojovném a mladistvém soutěžení dvouciferný počet hlasitě fandících diváků. V jejich zápolení od začátku do konce nebylo jasno, jaké bude pořadí na „bedně“. To se měnilo každým hodem. V jedné fázi hry měli všichni čtyři soupeři stejný počet shozených kuželek. O svém vítězství rozhodl pan Alois Řezník v poslední desáté dvojici hodů, když se mu povedl *strike* a měl tak ještě bonusový hod navíc. Shodil 104 kuželek. Druhý skončil Josef Procházka výkonem 96 kuželek. Těsně třetí byl pan Jenda Šnobl s 92 kuželkami. Vítězům předala ceny paní Mgr. Monika Čermáková. Muži se sladké odměny po předání vzdali a uložili ceny do úschovy k paní Márii Szitányiové. Ve středu se na pravidelném setkání s ostatními členy Klubu o vyhrané dobroty a kávu podělili stejně, jako to udělaly týden před nimi všechny vítězné seniorky. Veliké poděkování za dvě nádherné soutěžní hodiny patří především paní Mgr. Monice Čermákové, panu PhDr. Jindřichu Kadlecovi, paní Janě Štěpánkové a mnoha dalším lidem z našeho Centra, kteří se o řepské seniory už léta tak mimořádně, nevšedně a výborně starají. Dříve narození občané naší městské části se schází v kulturním domě v Průhonu v prvním patře vždy každou středu od 9 hodin. Pravidelně se u kafička a sušenek schází kolem čtyřiceti až padesáti lidí. Tato sezení klubu často navštěvují vedoucí představitelé naší městské části. Senioři tak jsou informováni o aktuálních akcích, které se budou konat. Mnohem více jsme se z „první“ ruky dozvěděli od našich zvolených komunálních představitelů o výstavbě Domu seniorů, o novém plaveckém bazénu i o rekonstrukci kulturního domu Průhon. Za rok se již nebudeme scházet v 1. patře, kde hlavně schody nahoru dělají některým čiperným 90 letým seniorkám a seniorům problémy. Již od září roku 2014 se budou řepští senioři scházet v novém rekonstruovaném přízemí, kde bude pro všechny

občany recepcí s internetem, zasedací sál a i se do těchto bezbariérových prostor podle plánu přestěhuje řepská knihovna.

JAK JSEM NAŠEL VOZÍČKÁŘSKÝ RÁJ

Ten svůj ráj na invalidním vozíčku jsem objevoval velmi pomalu a postupně. Nejdříve v Dolních Zálezlech. Někam se na vozíčku sám dostat pro mě bylo mnohem lepší až v Milovicích u Lysé nad Labem. Suprově a bezkonkurenčně bezbariérově jsem si podle svého gusta zajezdil až v Praze 17, v nádherné městské části Prahy 6 – Řepy.

Dostat se z mého čtyřicetiletého bydliště v Dolních Zálezlech k nějakému lékaři do 11 km vzdáleného Ústí nad Labem bylo možné jedině sanitkou. Tři roky po mém těžkém úrazu na kole nebyl v rodinném domě vybudován žádný bezbariérový přístup, ani výtah. Než se po strašném papírování přistavěla k našemu domu bezbariérová koupelna a výtah, protékly dole Labem miliony kubíků vody. Až „fungl“ nový výtah mi zajistil možnost dostat se sám kdykoli ven na zahradu a před náš rodinný dům. Nemusel jsem dlouho čekat, až se u nás sejdou na návštěvě dva chlapi, nebo oba synové, kteří mě na vozíku vynesou ven přes deset schodů. Pak mě museli hodit ve „svých“ i zpět domů, do zvýšeného přízemí. Bydleli jsme na velikém kopci a dostat se dolů po silnici do vesnice šlo jedině s někým velmi zdatným a ještě pozadu. To abych z vozíku popředu nevyklouzl na silnici i s „antidekubitkou“. Tak byl náš třístametrový kopec dolů prudký. Obvodní lékařka jezdila do naší obce jen jednou měsíčně. Ordinovala v budově radnice, jak jinak než tenkrát v roce 2002 pro vozíčkáře nepřístupné. Jak několika schody, tak i dveřmi a prahy.

V Milovicích to byla po dva roky mé anabáze úplně jiná a mnohem lepší káva. Ve vchodu domu, kde jsme bydleli, byla jednoduchá rozkládací plošina pro vozíčkáře. Tu jsem se naučil sám rozložit, ovládat i složit. Horší bylo, když mi někdo nenechavý zamáčkl obě stop tlačítka, která byla lehce přístupná. Dole i nahoře.

Jedno jsem si občas vymáčkl sám. Musel jsem někoho odchytit, aby mi zmáčkl ještě tu druhou stopku, abych se dostal plošinou ven nebo domů. Když byli doma naši sousedé odnaproti, byla to sranda. Požádal jsem je o zprovoznění plošiny. Když nebyli, měl jsem smůlu a načekal jsem se víc, než za mlada na rande. Ven jsem se už dostal sám. Někdy za malé pomoci ochotných kolemjdoucích i do velkého kopce na poštu a k obvodnímu lékaři. Na další vyšetření jsem musel opět sanitkou až do Lysé či do Nymburka. I Kolínskou nemocnici jsem s manželkou jako doprovodem poznal, když se zrovna jako na potvoru v Nymburku malovalo celé urologické oddělení.

V Motole jsem byl s ledvinovými kameny a infekcemi téměř stejně často, jako doma. Byl to následek zanedbané péče. V Ústí mi vždy vyměnili ucpanou cévku a poslali mě domů, protože jsem žádné jiné potíže neměl. Milovice byly ve velikém rozvoji z peněz EU. Místní obecní úřad budoval nové chodníky, cesty a vylepšoval všechno, co se dalo, nejen to, co bylo potřeba. Moc se nám tam s manželkou líbilo a neradi jsme z Milovic odcházeli do Prahy. Ale chtěl jsem své ženušce ušetřit dvacet dlouhých hodin, které týdně procestovala za svojí prací laborantky do pražské nemocnice v Motole na imunologii.

Svůj neskutečný vozíčkářský ráj jsem objevil snad ještě včas, na svá, velmi stará kolena, v 63 letech. Díky své ukecanosti a přátelství s Ládíkem Kubíčkem, který měl známost s jednou mladou dívkou, u které bydlel celý půlrok v Praze 6 – Řepy.

Bydlím se svou manželkou Renátou díky Láďovi velmi spokojeně v asistenčním domě ve Vondoušově ulici čp. 1193/45 již krásné čtyři roky, spolu s dalšími padesáti lidmi. S těmi, kteří mají také průkazky ZTP a ZTP/P. Starají se o nás v této krásné okrajové městské čtvrti celkem čtyři asistenti, po celých 24 hodin denně. Každý TP občan musí podle svého postižení a podle svých potřeb uzavřít s asistenční službou smlouvu. Asistenční dům je veliký, již dva roky perfektně zateplený panelák se dvěma vchody. Postaven byl v roce 1988 a má sedm pater. K přepravě tělesně postižených obyvatel nám slouží dva velmi spolehlivé výtahy. Každý byt je prostorný, slunný, bezbariérový a má nádherný a velký balkón.

Polovina bytů je s výhledem na ulici se zelení a stromy. Druhá polovina bytů je s výhledem na velmi pěkný okrasný park a velké parkoviště. Všude dokola je spousta zeleně, nádherných stromů a okrasných keřů. Všechny byty jsou zvláštního určení, speciálně postavené jen pro tělesně postižené občany. V přízemí domu, deset metrů od výtahu, máme vchod do prostorného garážového stání pro 25 osobních automobilů. Po celý rok a hlavně v zimě má každý motorizovaný vozíčkář své autíčko zaparkované v teple a v suchu. Je to paráda, nasedat do auta ze suché země i na ni vysedat po návratu z obchodů nebo výletů. Horší je nasedání do auta a vysedání z něj venku ve sněhu, v zimě či v dešti. V létě je naše autíčko naopak v chládku a není v něm při nasedání i padesát stupňů, jako to někdy bývalo venku v létě, v parnu. V suterénu našeho domu je i ordinace vynikajícího obvodního lékaře, MUDr. Davida Dreslera. Ordinuje tu vždy jeden čtvrtek v měsíci od 14 hodin i se svou sestřičkou. Lepší je mít lékaře v domě, než k němu jezdit, hlavně v zimě ve sněhu, až na polikliniku v Žufanově ulici. Ta je poctivý kilometr od našeho bydliště. Na polikliniku je to převážně z kopce. Našel jsem si ideální trasu, kdy na mě na podzim i v zimě svítí sluníčko. A další, kde jsem v létě naopak ve stínu. Zpátky z polikliniky domů je to všemi možnými trasami, které jsem si na vlastní kůži vyzkoušel, i pro velice zdatné vozíčkáře těžká makačka. Já se na dopolední návštěvy ke svým několika lékařům i do laboratoře velmi těším, protože si pěkně fyzicky protáhnu ruce. Poté mi více chutná v ten den i oběd. Ten si opravdu vždy zasloužím a navíc pěkně „vytuhnu“ už u odpoledních zpráv. Preventivně si proto dávám televizní časovač na 30 minut a jen málokdy vidím i sportovní zprávy. Spánek mě posílí do podvečerních činností. Objevil jsem také vynikající zubařku, MUDr. Marii Posádovou. Má bezbariérovou ordinaci třista metrů od mého bydliště. Vedle zubařského křesla má dostatek místa pro vozík. Z něj se přesunu sám na křeslo a nemusím si zajišťovat další pomoc.

Dostat se na místní městské úřady v Řepích je paráda. Všude jsou nájezdy a sjezdy nejen pro vozíčkáře, ale i pro kočárky. Tam, kde v okrajových částech naší městské čtvrti mimořádně nejsou, tak si najdu své objízdne trasy. Těch bariérových chodníků je

naštěstí jen několik. Na vozíčku se také parádně dostanu jak na poštu, tak i

do obchodů i do všech super a hypermarketů v okolí. Navíc se dostanu nejen s manželkou, ale i občas sám, když je žena v práci, bezpečně do všech bezbariérových nízkopodlažních tramvají i autobusů. Někam cestovat v Praze tramvají, autobusem či metrem je opravdu paráda. Navíc potřebné a několikrát ročně aktualizované informace si najdu na internetovém portálu Jízdních řádů Dopravního podniku hlavního města Prahy:

<http://jrportal.dpp.cz/jrportal/default.aspx>

S manželkou Renátou v Milovicích u Lysé nad Labem v roce 2008

JAK BOJUJI SE ZAČÍNÁJÍCÍ SKLEROZOU

Do padesátky jsem svou sklerózu skoro vůbec neznal. Po šedesátce jsem si s ní začal raději tykat. Již nestíhám dělat tři věci najednou tak hravě a jistě jako dříve. Myslím raději na dvě věci najednou, což se mi úspěšně ještě daří. Když jsem si položil sem tam obden otázku, zda jsem si vzal lék na tlak, tak jsem musel dlouho přemýšlet. To samé bylo občas i s inzulínem před každým jídlem. Abych měl absolutní jistotu, že si vždy každý den vezmu ve správný čas své léky i se před jídlem správně píchnu, vytvořil jsem sám ze sebe velmi přísného revizního kontrolora.

Pořídil jsem si takovou středně velkou plastovou seniorskou krabici od jogurtů. Tam mám úplně všechno, co potřebuji k pohodovému a bezpečnému seniorskému životu. Mám tam především velmi důležitý glukometr, kterým si měřím každé ráno před snídaní „glymču“, to jest cukr v krvi. Měřících proužků je v jedné krabičce od MUDr. Marty Šebkové 50 kusů. Těch si dám první den v měsíci po pěti do přední části glukometru, celkem 35 kusů. Od začátku měsíce každý den přesně vím, kolikátého je a zda jsem se již změřil. V zadní části v pouzdru glukometru mám zbylých 15 proužků, kterými se měřím jen zcela výjimečně. To když jsem snědl něco navíc, co bych správně neměl. Nebo jsem byl s manželkou na jednom pivku, ze kterého byly najednou kousky tři. Tři třetinky. To si zkontroluji „glymču“ až v posteli po večerní hygieně. Mám-li glykémii přes deset, a to po třech třetinkách mívám i dvanáct, tak si připíchnu 6-8 jednotek rychlého inzulínu.

Mlsná huba sem tam dostane i diabetika. Nevěřili byste, jak mi klesne cukr v krvi, když jedu na vozíčku až na polikliniku a zpět. To ten cukr v krvi hravě spálím vydatným fyzickým pohybem. To mi hrozí naopak „hypo“. To je stav, že máte v krvi cukr pod minimální úroveň čtyř jednotek a hrozí vám diabetická slabost až bezvědomí. To naštěstí pudově poznám a vozím si přesně pro takový případ sebou v ledvince rychlý hroznový cukr. Daleko horší „hypo“ je prý ta noční, kterou ve spánku vůbec nezaregistrujete. Zatím jsem ji nezažil, ale byl jsem důrazně před tím prevítem varován. Další mou

sebekontrolou je píchání inzulínu před jídlem 3x denně. Před snídaní, obědem a večeří. Na to mám dezinfekční čtverečkovou buničinu, kterou si připravuji jednou měsíčně, 3x po třech kusech. Vždy po píchnutí inzulínovým perem, v mém případě do břicha, musím vpich vydezinfikovat lihem, aby mi netekla krev. To se občas stane, když se trefím do nějaké žilky. Použitý proužek i použitou buničinu vyhazuji do plastové krabičky od vynikajících rybích Pepřenek. Vidím přesně v glukometru, jak mi chybí jeden proužek, že jsem si dělal kontrolu, a chybí mi také jeden čtvereček buničiny. Navíc je oboje ještě vidět v odpadní krabičce. To je alfa a omega žití pro každého diabetika. Vědět naprosto přesně zda jsem si píchnul inzulín nebo ne. Měřím se pravidelně denně po ránu a dávkuji si inzulín přesně tak, jak mi ho předepsala má vynikající paní doktorka, diabetoložka MUDr. Marta Šebková. Na všechny mé léky co beru, jsem si koupil v lékárně za 35 kaček týdně bílou plastovou krabičku. Je výborná pro zapomětlivé seniory. Jak já často říkám, že je *fakt pro blbé*. Tam si dávám každý čtvrtý den v měsíci všechny své tři léky, co mám na vyšší tlak. Na ráno, poledne a večer. Na každý den tam jsou tři přihrádečky. Kolikrát se mi stane, že se kouknu do krabičky odpoledne a zjistím, že jsem si ten polední prášek ještě nevzal. Hned to napravím. Když zjistím občas na tlakoměru Omron během dne, že mám vyšší tlak, tak se jedu pro sichr podívat do mé seniorské krabice. Hned vidím, zda mám sklerózu a zda jsem si večer vzal či nevzal lék.

Pravidelně obden po každém koupání mi mění manželka v posteli podložky. Ty mám pro jistotu pod sebou, kdyby se mi ucpala cévka nebo kdybych něco nevhodného snědl, co i každého zdravého člověka pěkně prožene. To aby to neodneslo komplet celé povlečení, ale jen ta jedna jediná savá podložka. Každý čtvrtý den v měsíci také měním urologický pytlík. Cévkou si nechávám měnit nejraději po dvanácti dnech. To mám jistotu na 90%, že se mi cévka neucpe a já nepřidělám své ženě práci a sobě velmi nepříjemné starosti! Musím se proto několikrát denně urologicky hlídat, hodně pít tekutiny a ojedinělé ucpání cévky chytit nejlépe v samém začátku. Někdy to větší ucpání cévky, hlavně při spánku, odnese i

povlečení a prostěradlo. Horší je, když agresivní moč poleptá kůži na špatně přístupných místech. To pak nastává dlouhá vozíčkářská doba temna. Večerní mazání Imasolem, Imacortem a Pityolem.

Doporučuji všem seniorům, kteří se za svou sklerózu nestydí, pořídit si i osobní celoroční diář. Já si do něj zaznamenávám vše, co mám v plánu, co mám zařít, odškrtnu si, co jsem již zařít a udělal, a na co nesmím zapomenout. Diář vozím za sebou v batůžku a mám ho neustále při ruce. Nemám to napsané na papírcích po kapsách, v peněžence, kabelkách či taškách. Zním mnoho lidí, kteří pořád něco hledají, protože si jednu věc neukládají na jedno jediné zapamatovatelné místo, jako to dělám již dlouhá léta já. Co zbytečného času pak věnují hledáním všeho možného! Než najdou klíče od bytu, od auta a spoustu dalších věcí. Každé zbytečné hledání má jedinou výhodu. Každý zapomnělivec si jadrným nadáváním osvěží a zopakuje svou velmi bohatou slovní zásobu. Mobil je jediná věc, která se dá prozvonit, když nevíte, kde jste si ho položili. Brýle, peněženku, doklady, ani ovladač od televize, tak ty vám neprozvoní nikdo na světě!

Velmi důležité pro každého seniora je po celý rok a hlavně v létě dodržovat pitný režim a zbytečně neriskovat dehydrataci. Stejně jako diář mám v batůžku za sebou na vozíku i vodu v litrové lahvi od Bílinské kyselky, která je zpevněná. Natočím si ji automaticky plnou vždy, když někam jedu. Mám ji na velmi přehledné dodržování svého pitného režimu. Denně vypiji dva až tři litry vody. Jeden dopoledne, druhý odpoledne a poslední půllitřik mám na dlouhou noc na nočním stolečku. Pitný režim je obzvlášť pro paraplegiky důležitý. Když dost pijete vodu, více se vyplavují nejrůznější bakterie z těla. Navíc tak ředím moč z husté na řídkou. Ta zhuštěná a špatně průchodná cévkou je tmavě žlutá. Ta správná je světlá, bílá až čirá. To je výsledek toho, že správně pijete. Moč se nezahušťuje a nehrozí mi nečekané a zbytečné ucpání mé cévky a vám ostatním lidem a seniorům dehydratace.

ZLATÝ MOBILNÍ PAUŠÁL ZA 300 KČ

Česká pravicová vláda zkrátila již předloni v tichosti všem tělesně postiženým občanům v Česku příspěvek na dopravu o více než 50%. Aby toho nebylo málo, vzala nám také ještě příspěvek 400 Kč na bezbariérové bydlení a jedním šmahem i příspěvek 200 Kč na bezbariérovou garáž. Asi proto na nás postižených pár stovek ušetřili, aby mohla obratem chudákům poslancům, kterým nestačí měsíčně 100 000 Kč na jejich výdaje, přidat k jejich přemrštěným platům dalších 10 000. Kdo z invalidů má měsíčně 10 000 Kč invalidní důchod? Žádného takového neznám. Měsíčně jsem si kupoval na mobil kredit za 400 až 600 Kč. Moc jsem si za ty prachy nepokecal ani s vnučkami. Stačilo se v týdnu trošku s někým zapomenout nebo zavolat na pevnou linku nějakého úřadu a byla „pajška“ za jeden hovor pryč. Pak jsem celý týden poctivě sušil hubu a psal jen sms-ky z internetu. Paušálu jsem se bránil dlouhých 13 let, než jsem narazil na jednoho šikulu v Telefonice, kde jsem si byl výjimečně koupit další kredit. Nabízel mi, ať si udělám paušál a nekupuji si pořád dokola kredit. Cukal jsem se jako vždy. Byl neoblomný, ale příjemný a vtipný. Řekl mi:

„Pane! Do ničeho vás nenutím, jen si mě v klídku vyslechněte!“ Dobře jsem udělal. Perfektně mi vše vysvětlil. Hlavně na co mám nárok. Na to jsem slyšel! Ukecal mě a hned jsem smlouvu podepsal. Již rok mám paušál za 300 Kč měsíčně. Státní příspěvek je pro všechny držitele průkazů ZTP suprových 200 Kč. Telefonika vám dá ještě slevu pro osoby ZTP 88 Kč. Mám nyní měsíčně 80 volných minut do sítí všech operátorů. A mám k tomu také volné volání o víkendech do sítě Telefoniky. Měsíčně platím neskutečných 12 Kč, když se vejdu do limitu. A to se vejdu pohodlně. Abych nemusel elektronicky posílat každý měsíc těch 12 Kč, tak jsem si zařídil strhávání z mého účtu Telefonikou. Za tuto jistotu mi darovali 6x 10 minut na půl roku navíc. Když to vezmu kolem a kolem, tak jsem si sám zvalorizoval to, co mi vzal stát. Ten příspěvek 400 + 200 Kč za bezbariérový byt a garáž. Telefonuji o sto šest a platím jen 12 Kč.

Málokdy o pár korun více. Využijte všichni držitelé průkazek ZTP této super možnosti! Věřím, že budete stejně spokojeni jako já.

SUPROVÉ PRAŽSKÉ SENIORSKÉ HRY

Než jsem na pražské Seniorské hry na Stadion mládeže Kotlářka v Dejvicích velmi brzy ráno vyrazil, připravil jsem si po vydatné snídani slušnou svačinku a litr vody do batůžku. Byl jsem přihlášen na tři disciplíny, které se časově překrývaly. Nezapomněl jsem si vzít sebou ani potřebný inzulin, glukometr a odpolední prášek na tlak. Počítal jsem raději s tím, že se bohatý sportovní, zdravotní a kulturní program trochu protáhne a zasekneme se tam.

Na stadion dorazila naše 443-letá šestičlenná ekipa (závodní družstvo) nejodvážnějších řepských seniorů ve výborné a bojové náladě. Víkala nás z místního rozhlasu pochodová hudba i velmi usměvaví pořadatelé. Po presenci dostali všichni účastníci nejruznější drobné upomínkové dárečky od sponzorů her. Do startu první disciplíny, ve které nikdo z nás nestartoval, zbývalo dost času. Nechali jsme si raději po kilometrovém pěším výstupu na stadion z konečné autobusu č. 180 z Dejvické změřit tlak, cholesterol a BMI v koutku VZP. První dva údaje mi udělaly radost. Zato v BMI s údajem 29,9 % tělesného tuku bych se velmi těsně nevešel ani mezi baculaté ženy, co jsou krev a mléko. Shodit na vozíku jen pomocí rukou nějaké to „kilko“, co mám už roky navíc, je i pro diabetika velmi těžké. Obzvláště, když musím občas léčit ledviny plzeňským Prazdrojem. Ten zabraňuje tvorbě kamenů. V Motole mě malého „kamenolomu“ ze stovky litrů velmi „zdravých“ minerálek zbavili před pěti lety a doporučili mi pít plzeňské pivo. V tomto moudrém příkazu své urology poslouchám do posledního písmenka. Je to velmi příjemná léčba, hlavně v létě na venkovních zahrádkách, do které rád zapojuji své dobré přátele i rodinné příslušníky.

To už jsme po očku, skryti v příjemném stínu jednoho stanu, sledovali přípravu na start mužů v *nordic walkingu* na 3 kola na 1 200 m. Je to nový seniorský super hit v chůzi s krátkými

odlehčenými holemi. Chůze s oběma holemi je mnohem jistější a stabilnější pro starší a trochu nejisté seniory, než bez nich. Hole se dají koupit již od 400 Kč. Navíc si při této chůzi posilujete ruce a hlavně si šetříte nohy a klouby. Ti senioři, co mají nějaké to kilečko navíc, spalují daleko rychleji své přebytečné a nenáviděné tuky, než při obyčejné chůzi. Prostě bomba! Když se čtyři řepská děvčata v šatně převlékla, již nás všechny volali rozhlasem na *pétanque*, soutěž tříčlenných smíšených družstev. V každém přihlášeném družstvu musela být zastoupena obě pohlaví a jeden člen družstva musel být starší 70 let. Zkušenosti jsme s *pétanquem* neměli nikdo absolutně žádné. Říkali jsme si, že je to ale podobný sport jako bowling, který často s klubem řepských seniorů hrajeme v místní Mantě. Jen koule nemají 8 kg a více. *Pétanquové* koule jsou velmi malé, jen 68 dkg těžké. Smyslem obou sportů je přesnost, lidská pohodička a radost z pohybu. Trpělivý hlavní rozhodčí seniorské soutěže pan Fuksa nám vše laicky vysvětlil a po několika našich dost nepřesných zkušebních hodech nás hodil rovnou do jámy Ivové. Prvnímu našemu soupeři. Jedna zkušená soupeřka, kapitánka družstva soupeře, nás poučovala, co děláme špatně a musíme dělat správně. Že musíme stát oběma nohama v kruhu a ne mimo něj. Hned jsem věděl, že je zle, že to ta „baba“ tutově někde léta hraje, má to v ruce a je hráčsky perfektně vyházená. Ještě byla navíc vybavená takovým tyčkovým magnetickým zvedákem na koule, kterým si je zvedala, aby se pro ně nemusela ohýbat. Šetřila své síly na dlouhý soutěžní maraton, o kterém jsme neměli ani páru. Obě naše děvčata musela našich šest přidělených koulí po každé hře klasicky sebrat a dvě mi přinést a podat na další hru. Naštěstí ta ostřílená paní neměla svůj hráčský den. Nešlo jí to tak, jak určitě chtěla, a nadávala jako špaček. Že hřiště není rovné a sjede jí koule vždy jinam, než ona, vůdce smečky družstva soupeře, chce. Jejím dvěma druhům i našemu družstvu v sestavě paní ing. Szitanyiová, paní Novotná a já, Pepa Procházka, se dařilo téměř stejně. Byla to velká loterie s tím rozdílem, že jedné hráčce z našeho družstva se vždy povedl jeden a někdy i dva vítězné super hody. Ze začátku zápasu se děvčata v mém družstvu nádherně doplňovala. Hlavně

díky jejich dobrým hodům jsme si vybojovali první velké, a o to více velmi nečekané, vítězství! Jupí, kdy se už konečně jednou trefí Pepí. To mi sice děvčata z mého družstva neříkala, ale v hlavách a na jazyku to jistě měla. Měl jsem zatím nepřesné oči jako tři Kašparovy krávy dohromady. Utěšoval jsem je, že se zastřeluji, a že nemohu „furt do aleluja“ házet tak blbě. Po očku jsem sledoval na vedlejší dráze dva seniory „profíky“, kterým to neskutečně šlo. Viděl jsem na vlastní bulvy, jak se to asi vlastně správně a přesně s těmi mrňavými koulemi hází. Po jednom vypjatém tři čtvrtě hodinovém zápase, ve kterém bylo deset malých mini utkání o každý důležitý bodík, jsme byli unaveni fyzicky i psychicky. Odházeli jsme a sebrali neskutečných šedesát koulí. Každý úspěšný hod jsme radostně prožívali. Sotva jsme dohráli celý zápas, byl nám přidělen další soupeř. To už jsem viděl a selským rozumem věděl, že musím jako ti dva nejlepší borci házet koulí nejlépe tak metr před ten malý *košonek* a koule k němu dojede a doskočí zemskou setrvačností co nejbliže sama. Jen jsem musel trefit ten správný směr. Koulení jako na bowlingu jsme kolektivně zavrhli a hned nám to všem parádně šlo. Náš druhý soupeř začal ve trojici a končil ve dvou. Byla paráda, že to nešlo ani těm dvěma zbylým hráčkám soupeře, ani tomu muži, co odešel na slalom, kam ho volali rozhlasem. A to nás ve vypjaté a vyrovnané koncovce zápasu také volali, dokonce jmenovitě, na seniorský slalom a biatlon. Na tyto dvě disciplíny jsem poslal rychlejšího posla, než jsem já, paní Marušku Novotnou, která již vyházela úspěšně své dvě koule v probíhající hře. Omluvila u rozhodčích nás tři pétanquové hráče s tím, že si rádi zasoutěžíme, ale až po ukončení naší úspěšně rozjeté soutěže. Když jsme po půlhodině dohráli druhý vítězný zápas, tak jsme si zaslouženě přitukli perlivou vodou na naše další nečekané vítězství a posilnili jsme se první svačinkou. Sluníčko ten den páliло jako divé. Chtělo asi dohonit svůj deficit, když týden nebylo nikde v celičkém Česku vůbec k vidění. V půli jídla za námi překvapivě přišel hlavní rozhodčí pan Fuksa, že po dvou výhrách budeme hrát nejdůležitější zápas našeho seniorského života o umístění „na bedně“! A hádejte, kdo byli naši poslední soupeři v cestě za medailemi a pohárem? Ti dva

nejlepší borci, na které jsem koukal, jak jim to neskutečně padá tam, kam přesně oba chtějí. Byli v družstvu ještě s jednou paní, kterou svou neomylnou a téměř „profesionální“ přesností ani k hraní, a také ani k velmi rychlému vítězství nad námi, vůbec nepotřebovali. V prvním mini souboji jsme dokonce 1:0 vedli. Oni nadávali, že hrajeme na nerovném hřišti a požádali rozhodčího o házení na stejném hřišti, ale z druhé strany. Z té strany už jim to šlo podle jejich představ a hřiště bylo zase nerovné pro nás. Když jsme měli v další hře naši jednu kouli na výhru, tak nám ji doslova „vytloukli“ a vyrazili metr daleko od košonku. Pak si doházeli své zbylé koule na drtivou výhru až do konce. Byl jsem překvapen, jak neomylně se na dobrých osm metrů trefovali, aby vyrazili naše dvě nejbližší koule u košonku, což se jim několikrát povedlo. Bojovali jsme až do konce nejen se soupeři, ale i s únavou a s více a více nelítostně pálicím sluníčkem. Naše koule nám při posledním utkání létaly nejlépe podle našich představ, ale soupeř byl prostě dokonalý a nad naše síly. Měl bych napsat zatím, ale asi to s těmi dvěma vyházenými „hubeňoury“ bude už „na furt“, pokud na ně za rok zase narazíme. A když už, tak bychom chtěli zase jedině ve finále.

Další seniorskou soutěží, na kterou jsem si jako vozíčkář troufl, byl seniorský biatlon. Musel jsem hned po pétanque trefit naopak velmi lehkými a většími tenisovými míčky 2x tři terče. Pro vaši představu to byly tři barevně rozlišené plastové popelnice na tříděný odpad Pražských služeb, jednoho ze sponzorů Seniorských her. Pořadatelé této pěkné disciplíny mě nechali z vozíku házet v prostoru před prostřední popelnicí a ty krajní naklonili ke mně. Abych prý neházel na vzdálenost delší než ostatní a nemusel přejíždět před každou popelnicí tak, jako ostatní. Bylo to hezké gesto, ale pro mě prd platné. Měl jsem v pravé ruce poctivých padesát hodů těžkou koulí a nyní, dědo–seniore, házej tenisáky na metr vysoký cíl, navíc ze sedu a zespoda. Házel jsem na první popelnicí asi 20x, než jsem se konečně jednou trefil tam, kam bylo potřeba, do popelnice. Pak mi neskutečně dlouho trvalo trefit druhou a třetí. Mladá pořadatelka, která mi míčky nabíjela můj zásobník ve formě kbelíku u pravé ruky, mi po třetím zásahu řekla:

„Pane Procházko! Odbrzďte si vozík, bacha na ruce a držte se! Musíte objet jednu popelnici, abychom dodrželi pravidla soutěže! Musíte se trefit do všech terčů, a pak ještě jednou!“

Než jsem řekl švec, už jsem si to metelil na hřišti po trávě kolem terče – jedné plastové popelnice – zpět jako hasič k ohni, s pěknou ženskou silou v zádech. Tu jsem si ani nestačil omrknout, jak jsem byl nešťastný z toho, že mi to vůbec nejde! Byla dobrá. Házel jsem po této velmi příjemné a vydatné pomoci stejně špatně. Asi po padesáti neúspěšných hodech jsem zauvažoval, že než trefím všech šest terčů z blbých pěti metrů, tak tu budu snad do večera. Chtěl jsem to své marné snažení vzdát. Ale pak jsem si řekl, že až si někdo přečte výsledky, kdo byl jedenáctý a poslední, tak si řekne:

„Hlavně, že jsem nebyl ze všech poslední, jako starej Procházka!“

To mé neskutečné a nepřesné trápení ze sedu mi trvalo přesně 3:05,4 min. Když někomu něco nejde, tak to vždy pár Čecháčků velmi potěší! Když jsem si týden po závodech zvědavě prohlížel výsledkovou listinu, tak jsem zjistil, že mě porazili úplně všichni muži, i dva senioři ročníky 1930 a 1931. Jsem opravdu rád, že jsem jim já, duchem mladý kluk, udělal radost. I já jsem si užil svou malilinkatou dodatečnou radost, kdy jsem svým mizerným výkonem porazil jednu šedesátnici a dvě sedmdesátnice. Jupí! Na výkon mé spolubojovnice z našeho družstva z Řep, paní Jarušky Vohradské, ročník 1927, jsem byl krátký. Pepa z Řep dostal pěkně „do řepy“. Paní Jarka byla o 12 vteřin rychlejší. Paní Novotné na čtvrtém místě utekl bronz o 10 vteřin. Pátá byla paní Kolaříková a osmý Honzík Schobel za 2:06,2 min. Smekám před všemi lepšími soutěžícími svou Adidas čepici. Příští rok se musím zlepšit. Teoreticky vím jak na to. Chce to trénovat. Ví s kým a musím vymyslet kdy, kde a do čeho.

Poslední disciplínou her byla smíšená štafeta na 4x100 m. Tu jsem přihlásil s tím, že málokterá splní podmínku, aby jeden člen štafety byl starší sedmdesát let. A mohli bysme získat třetí místo jen tak za odvalu. Moc jsem se nespletl. Bylo přihlášeno celkem pět štafet. Řekl jsem našim seniorům, že nemá cenu se na sluníčku honit, když jsou přihlášeni Sokolové a další hubený „chrti“. Se zlou jsem se potázal. Všichni chtěli soutěžit. Paní Vohradská mi řekla:

„Některý den nalítám i několik kilometrů po městě a nějakých sto metrů je pro mě sranda.“

Udělalí jsme dobré rozhodnutí. ČT4 celé hry natočila a 2x odvysílala v televizi. Naše paní Kolaříková byla vidět na startu a Honza Schobel jako finišman. Honzík běžel náš poslední úsek devadesát metrů jako srnka, než uviděl těsně vedle dráhy fandící a tleskající mladá děvčata. Zastavil a divil se, proč mu tak tleskají, když je pátý, daleko za čtvrtým. Najednou se tleskání změnilo v pokřik, že musí ještě kousek běžet, až za cílovou čáru. Což nevěřičně po několika vteřinách udělal. Byla to nádherná, závěrečná a sportovně lidská symbolická „bodka“ celých druhých pražských Seniorských her. Uvědomil jsem si, že jsem viděl běžet na 4x 100 m tu nejstarší, třístasedmiletou štafetu v životě, která by mohla být zařazena v české i světové Guinnessově knize rekordů! Na MS i na ME veteránů závodí i starší borci, ale štafety se tam neběhají. Vítězná i jednotně pěkně oblečená Sokolská štafeta byla o 35 let mladší, než ta naše.

Neskutečně zajímavá byla beseda po ukončení všech seniorských soutěží. Moderoval ji sportovní komentátor Jakub Bažant. Pozvání přijali bývalí úspěšní českoslovenští olympionici a medailisté, veslaři bratři Svojanovský, Václav Chalupa a jeho trenér Zdeněk Pecka a gymnasta z OH v Melbourne Jindřich Mikulec. Všichni zapáleně odpovídali na dotazy seniorů a nezapomněli přidat i humorné historky. Nejen za ně sklidili zasloužený aplaus. Mě se nejvíce líbilo vzpomínání pana Milulce. Když bylo porouchané letadlo, tak vedení výpravy přijalo nabídku „Sovětů“ a jeli z Melberne, sovětskou lodí do Vladivostoku. Pak transsibiřskou magistrálou do Moskvy. A odtud letadlem do Prahy. Po měsíci náročného cestování byli doma.

Zlatým hřebem soutěžního dne, bylo vyhlášení vítězů všech kategorií a předání nádherných cen, medailí a pohárů. Na to, že jsme se jeli jenom zúčastnit, jsme dopadli skvěle. Smíšené družstvo v sestavě paní Marie Novotná, paní Mária Szitányiová a Josef Procházka, získalo třetí místo v *pétanque* z 15 soutěžících družstev. Všichni tři jsme velmi slavnostně před všemi účastníky převzali pohár za třetí místo, medaile, diplomy a věcné ceny v pěkné tašce

jednoho ze sponzorů, této velmi zdařilé akce. Paní Antonie Vohradská byla vyhlášena nejstarší účastnicí. Vozíčkář Josef Procházka dostal nádhernou cenu, pohár ČUS, jako nejsympatičtější soutěžící seniorských her. Cenu „fungl“ nové České Unie Sportu, nástupnice a pokračovatelky ČSTV.

Veliké poděkování patří především manželům Hufovým a všem velmi sympatickým organizátorům, kteří všem zúčastněným seniorům připravili tak nádhernou soutěživou akci a slunečný den. Seniorské pražské hry z 8.června 2013 videa:

<http://www.ceskatelevize.cz/ivysilani//10618392889-sportovni-hry-senioru/21347129413/>

<http://www.ceskatelevize.cz/porady/10116288835-z-metropole/213411058230026/>

(jen tříminutový šot od 19:45 min. z pořadu z Metropole)

Bronzové, smíšené tříčlenné družstvo z Prahy 17 – Řepy z Pražských Seniorských her 2013 v Pétanque na stadionu Na Kotlářce, Mária Szitányiová, Josef Procházka a Marie Novotná

Účastníci zájezdu do Dejvic

Vnučky Kačenka s Lucinkou na návštěvě u dědy a fenky špicky Áji

UŽ JSEM PRADĚDA, ČEKATEL

Ve čtvrtek ráno, po zapnutí mého milovaného počítače, jsem se podíval na stolní kalendář, který mám postavený vpravo na tiskárně, na velikém stole. Měl jsem tam zakroužkovaný 6. červen. A to je den, kdy má moje první vnučka Irenka narozeniny. Zaznamenávám si do svého velkého týdenního a přehledného kalendáře velmi důležité události i povinnosti, které mě v blízkém budoucnu čekají. PC kurzy pro pokročilé seniory, návštěvy u mých doktorů, cvičení, bowling, svátky a narozeniny bližních, údržbáře, placení složenek a spoustu dalších sportovních a kulturních akcí.

Vytočil jsem po snídani číslo své nejstarší vnučky Irenky a srdečně jsem jí popřál k jejím už dvacátým prvním narozeninám. Dozvěděl jsem se, že již měsíc bydlí se svým dlouholetým přítelem Martinem Suchánkem v novém bytečku v Úpici, který si vzali na hypotéku. Nezapomněl jsem se mého „lrčátka“ tradičně zeptat, jak to vypadá s mým povýšením na praděda-vševěda. Rád bych se té nádherné události ve zdraví dožil. První svůj životní plán, dožít se roku 2000, jsem si splnil. Ten plán, mohu říci, že velmi rád, dokonce o 13 let přetahuji! Po odstěhování Irenky a Martina od jejich rodičů, kde poslední rok spolu v jednom pokojíčku bydleli, se mladým výrazně změnila rodičovské podmínky. Jsou ve svém bytečku sami. Nejsou v domě plném lidí z příbuzenstva několika generací. Irenka mě fakt velmi vesele potěšila, když mi řekla:

„Neboj! Dědo! Už se na tom začalo pořádně pracovat.“

Nezapomněl jsem jí mimo jiné připomenout, že jsem byl otcem jejího tatky Pavla ve svých 23 letech. On byl Irenčiným otcem také ve svých 23 letech. Já tím pádem dědou ve 46 letech. A nyní má naše už tak velké lrčátko dva roky na to, abych byl pradědou, po hnedle dalších 23 letech. Lépe se mi to bude počítat a hlavně pamatovat, v mých šedesáti devíti „kmetech“. To se pravnoučete snad ve zdraví a duševní pohodě dožiji a uvidím ho, jako to zažil můj děda Josef Kočárek i můj otec, pro změnu Pepa. To už budu pomalu tak starý, jako hnědé uhlí v severních v Čechách. Snad si pravnouče pochovám dřívě, než rodina pochová mě.

Martin, starší syn Pavel a vnučka Irenka, dole vnučka Kačěnka

Děda Pepa s prvorozenou vnučkou Irenkou v roce 1992, D.Zálezly

Na Prazdroji s kamarády Jiřanem Sypeckým a Pepanem Kučerou

Dvě literární ocenění z celkových zatím osmi. Za povídky a básničky

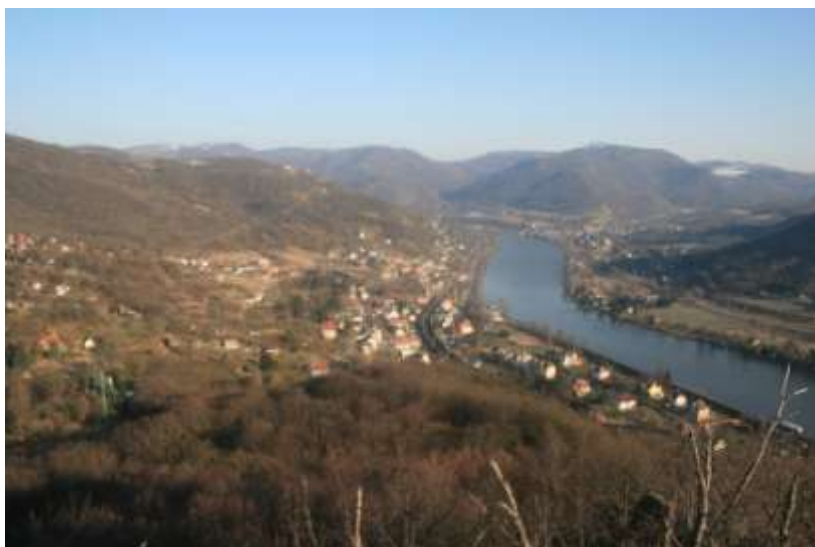

S vnučkami Lucinkou, Irenkou a dole s nejmladší Terezkou

Vnučka Terežka jde do první třídy, s mamkou a sestrou Lucinkou v DZ

Nádherná vesnička Dolní Zálezly, v okrese Ústí nad Labem, v Polabí.
Tady jsem prožil, do úrazu na kole, nádherných třicet pět let.

OBSAH:

KOUZELNÁ PENĚŽENKA	3
VAŠI PEJSCI!	5
BOTIČKA NA NAŠEM AUTĚ	8
O JEDNOM „MAMÁNKOVI“	11
JAK JSEM POSÍLAL POŠTOU INVALIDNÍ VOZÍK	17
ŠPATNĚ ZABEZPEČENÁ PLATEBNÍ KARTA	21
JAK JSEM SE UČIL ZNOVU PLAVAT	25
JAK NA VAŠE OTEKLÉ NOHY	30
BEZBARIEROVÉ PŘÍSTUPY PRO VOZÍČKÁŘE	32
SUPER SPECIALIZOVANÁ ZDRAVOTNICKÁ ODDĚLENÍ	32
VYSOKÉ POSTELE NA KOLEČKÁCH	33
BEZBARIÉROVÉ HOTELY	34
AZ KVÍZ V ORDINACI DOROSTOVÉHO LÉKAŘE	36
JAK JSEM HÁJIL NEJEN SVÉ PŘÍSPĚVKY NA PÉČI O OSOBU BLÍZKOU	38
ŠPATNĚ CHRÁNĚNÝ PARKING PRO INVALIDY	41
NÁŠ VÝLET NA KARLŠTEJN	46
KLOBÁSKY Z VÁCLAVÁKU	51
CHUDÁK DAISY NEBO MANŽELKA?	55
JAK JSEM NEBYL VYŠETŘEN LÉKAŘEM	58
BOMBA NA ČESKÉ POŠTĚ!	61
VILÉM TELL	64
NÁVŠTĚVA PRAŽSKÉ ZOO	67
PRIMÁŘE Z UROLOGIE URČITĚ CHTÍT NEBUDU!	71
JAK JSEM MUSEL FETOVAT	75
EUROHRAZDA	79
OTEVŘENÝ DOPIS MINISTROVI DRÁBKOVI	84
SPORTOVNÍ SETKÁNÍ (nejen) VOZÍČKÁŘŮ	86
SUPER HOLKY, SENIORKY	90
ZACO PÁNI POLITICI! ZA CO?	92

NEJSOU PAROHY JAKO PAROHY A NENÍ PUDL JAKO PUDL	97
DIVADLO NA FIDLOVAČCE	100
VELMI DOBRÍ LIDÉ K NEZAPLACENÍ	103
ČESKÝ SENIOR DĚKUJE NAŠÍ PRAVICOVÉ VLÁDĚ	105
VÝLETY S MANŽELKOU RENÁTOU.....	108
JAK ŠETŘÍ NAŠI POLITICI? ŠPATNĚ!	114
POHÁDKA O ODVÁŽNÉM VOZÍČKÁŘI	115
KOTEL NA UHLÍ „DAKON“ NETOPÍ!.....	118
NEČEKANÁ VÝHRA V CYKLOKROSU	120
DIVADLO POD PALMOVKOU.....	121
ZLATÉ ZELÍ A JABLKA!.....	125
BEZBARIEROVÝ ZÁMEK KOZEL.....	126
MÉ MILOVANÉ MAMINCE A TÁTOVI	128
SEDM STATEČNÝCH ŽEN	132
ČTYŘI MUŠKETÝŘI	133
JAK JSEM NAŠEL VOZÍČKÁŘSKÝ RÁJ	134
JAK BOJUJI SE ZAČÍNÁJÍCÍ SKLEROZOU	138
ZLATÝ MOBILNÍ PAUŠÁL ZA 300 KČ.....	142
SUPROVÉ PRAŽSKÉ SENIORSKÉ HRY	143
UŽ JSEM PRADĚDA, ČEKATEL.....	151

Vydání knihy bylo podpořeno Ústeckou komunitní nadací
z prostředků společnosti Teplárna Trmice, a.s.“

Ústecká komunitní nadace

Děkuji MČ Praha 17 za sponzorský dar, kterým mi umožnila
vydat tuto knihu. Josef Procházka

© Josef Procházka

**VESELÝ A PŘEVÁŽNĚ I NÁDHERNÝ ŽIVOT NA INVALIDNÍM
VOZÍČKU, KDYŽ VÁM SLOUŽÍ ZDRAVÍČKO!**

Vydalo:

Nakladatelství Nová Forma s.r.o., tř. 28. října 24

370 01 České Budějovice

Tisk Nová Forma, s.r.o.

Vydání první.

ISBN – 978-80-7453-386-6